

အိမ်အိမ်

ထွန်းညှိလေသော
လမ်းအိမ်

ဒဂုံမာစင်

ထွန်းညှိလေသောလမ်းအိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်စာမှတ် ၅၀၀၆၆၀၀၆၀၅

မုတ်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်စာမှတ် ၅၀၀၆၄၀၀၆၀၆

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၀၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဝေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၀၈၀၉) ချစ်မင်းလှိုင်စာပေ
စာမှတ်-၄၃/က၊မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
စာမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း။ ရန်ကုန်။

ဗိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်မတစ်ခု မပျိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုကွဲရေး
အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဗိုအရေး
ဗိုအရေး
ဗိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အမျိုးမြင်ပါဒ်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်အာဏာပြိုင်ဆိုင်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ဖျော့ပိုယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် ဖျော့ပိုယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ စုစည်းရေး၊ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတနာ ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကျွတ်စီးပွားရေးစနစ် ပိတ်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်စုစီလုံးကို မနိတ်နိုင်မှု ဖွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီပြုနိုင်စွမ်းရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားလေး ဝါကျွေးကားမှုများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အိုမာဆစ်

ထွန်းညှိလေသော
လမ်းအိမ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

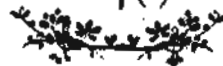
BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၅)

ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ မတူသလို
အနားမှာ ပိုငရဲချစ်တာနဲ့ လိုချင်တာ
မတူဘူး ဆိုတာ
သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျတော့...။

* + *

သူ့ချစ်သူနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ထက် နာရီဝက်
လောက် စောရောက်နေသဖြင့် ပျင်းရိစွာ ဖြတ်သန်းရမဲ့ အချိန်တွေ
ကို တွေးပြီး စိတ်ပျက်နေစဉ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း
တစ်ခုဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

တမင် ရောက်သွားခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။

သူ့နဲ့ သူ့ချစ်သူ ထိုင်နေကျ အပြင်ဘက်ကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော နေရာလေးကို
ကြည့်စဉ် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

လူမရှိရင် ထိုနေရာလေးကိုပဲ ရွေးနေကျဖြစ်ပြီး
လူရှိနေ၍ တခြားနေရာကိုလာ ရွေးလိုက်ရသည်။

အချိန်ကိုက်ပြီး ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
ကြာမှာ ဝင်စရာရှိသည်ကိုစွဲက ပျက်သွား၍ အချိန်စောသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒီတော့လည်း ပျင်းပျင်းရိတာနဲ့ သူ့မြင်ကွင်းထဲ
ရောက်နေတာလေးကိုသာ ကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးတွေက တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လေ့
ထိုင်ထမရှိတာမို့ ဒီမြင်ကွင်းက ထူးဆန်းနေတာလား ...

ခါမှမဟုတ် ထူးခြားလွန်းစွာ လှပနေခြင်းကြောင့်
လား ...

သေချာတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်
ယောက်တည်း ကော်ဖီသောက်နေခြင်းပင်။

တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတယ်လို့ ပြောရ
အောင်လည်း သူမ ပုံစံက စောင့်မျှော်နေတဲ့ပုံစံ မပေါက်။

ကော်ဖီ ငဲ့သောက်လိုက်၊ စားဖွဲ့ပေါ် ဖြန့်တင်ထား
တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပတ်လိုက်နဲ့ အင်း ... ကြည့်လို့တော့
တော်တော်ကောင်းသည်။

အိုမာဆပ်

နဖူးရှင်းရှင်းနဲ့ ဆံထုံးလှလှလေး ထုံးထားပေမဲ့ ရိုးစင်းသိမ်မွေ့နေတဲ့ပုံ မပေါ်၊ ထက်မြက်ခေတ်မီနေတဲ့ပုံ ပေါ်နေ သည်။

သူ့ချစ်သူကို နှုတ်ခမ်းနီအရောင် အရွေးတော်သူ အဖြစ် အမြဲချီးကျူးရလောက်အောင် လိုက်ပက်သော နှုတ်ခမ်းနီ ရွေးတတ်သော အရည်အချင်းမျိုး ထိုအမျိုးသမီးမှာလည်း ရှိနေ သည်ထင်။

အသားဖြူဖြူမှာ နီညိုရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီက စူးရဲ ထင်လင်းစွာ။

အင်း ... သူ့ချစ်သူနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီနှုတ်ခမ်းနီရောင် မျိုးနဲ့ပဲ လိုက်တာ၊ သူ့ချစ်သူက ချစ်စရာကောင်းသော ရိုးရိုးစင်းစင်း အလှမျိုးသာ ရှိသူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်ထားတာကြည့်ဦး ... ပါတိတ်ထင်တာပဲ ။ အဆင် ခပ်ရွပ်ရွပ်နဲ့ နီညို ရောင်များတဲ့ အရောင်စပ်အဆင်ကို အထက်အောက် ဝမ်းဆက် ချုပ်ဝတ်ထားသည်။

ထွန်းညှိလေအော လမ်းအိမ်

ပုံစံ သိပ်ဆန်းဆန်းကြီး မဟုတ်သလို သိပ်ရိုးရိုးကြီး လည်းမဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားကို တိတိပပနဲ့ ပေါ်လွင်သောပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

သူ ကြည့်နေစဉ် ထိုအမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်လိုက်၍ ကမန်းကတန်း အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ သိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ လှောင်ထေ့ပြုံးက တစ်ခဏလေးမှာပင် ဖြတ်ပြေးသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

နာရီကြည့်လိုက်စဉ် ဆယ်မိနစ်လောက်သာ လိုတော့ တာမို့ အမြဲတမ်း စောစောရောက်နေကျ သူ့ချစ်သူလာတော့မယ် ဆိုတာ သိလိုက်သည်။

ဒါဆို သူ့ချစ်သူ ကြိုက်တဲ့ ပီစာနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကြိုမှာထားလိုက်တော့မည်။

သူ့ချစ်သူက ကော်ဖီကို အေးစက်နေမှ သောက် တတ်သူဖြစ်ပြီး Ice Coffee ကိုကျတော့ လုံးဝ ကြိုက်သူ မဟုတ် ပေ။

သူ ကော်ဖီမှာနေစဉ် ထိုအမျိုးသမီး ထပြန်သွား သည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့နေရာလေး လွတ်သွား၍ နေရာရွေ့ထိုင်လိုက်

နဲ့ --

ခုံပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ဟန်တူသော ပစ္စည်းတစ်ခု လက်
သည်းညှပ်သေးသေးလေးဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လျှောထွက်ခဲ့
ဟန်တူသည်။

ဟော ... ဟိုမှာ အိပ်မက် လာနေပြီပဲ။

သူ ထိုင်ရာ နေရာလေးဆီလို့ နူးညံ့ချိုသာတဲ့

အပြုံးနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ သူ့ချစ်သူ ...

လက်သည်းညှပ်လေးကို ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲ

ထည့်ထားလိုက်သည်။

* ✦ *

“မောင် ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

အိပ်မက်က သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် အားနာသော
အပြုံးနဲ့ မေးရှာသည်။

ဒီကလေးမက ကြိမ်နီအားနာတတ်သူလေးဖြစ်ပြီး
သူကလည်း ထိုအားနာမှုလေးအပေါ် ချစ်စနိုးနဲ့ အနိုင်ယူတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

“ကြာပြီပေါ့၊ နာရီဝက်တောင် ရှိနေပြီ၊ အိပ်မက်က ကြာ
လိုက်တာ”

“ဆောရီး မောင်ရယ်၊ မေမေပေါ့ ထွက်လာခါနီးမှ တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု ခိုင်းနေတာနဲ့”

www.burmeseclassic.com

နောက်ကျောပါဘဲနဲ့ တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ချစ်သူလေးကို ကြာကြာအိုင်မယူရက်၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်နောက်ချင် နေသေးတာမို့ ...

“ရပါတယ်၊ စောင့်လို့ စောင့်နေရမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေမိတာနဲ့”

သူ့လက်ခုံပေါ် ဆိတ်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားတော့မှာမို့ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှ ဖွက်ထားရင်း စလိုက်သည်။

“မောင်နော် ... အဲဒီနောက်ကို လိုက်မသွားဘဲ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေသေးလဲ”

ငိုမလိုမျက်နှာနဲ့ မကျေမနပ် ပြောနေသည်။

“လိုက်သွားမလို့ပဲ၊ လိုက်မလို့လုပ်နေတုန်း အိပ်မက် ရောက်လွှာတာနဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မက်က သူ့လက်ကို မရှာတော့၊ ခုံအောက်ကနေပြီး သူ့ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်လေသည်။ လိမ်ထား ရင်းနှင့်ပင် ...

“ပြောဦးလေ၊ လိုက်ချင်သေးလား”

မနာပါဘဲနဲ့ နာချင်ဟန် ရှုံ့မဲ့နေလိုက်ပြီး ...

“အား ... လိုက်ခိုင်းရင်း လိုက်မှာပေါ့”

မလျှော့သေးဘဲ ဆက်ပြောလိုက်စဉ် အိပ်မက် မျက် နှာထားက သိသိသာသာ ညိုလာတာမို့ ...

“လိုက်ပါမလားကွာ၊ မောင်မှာ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်း တဲ့ ချစ်သူ ရှိနေတာကိုး”

ဗိုက်မှာ လိမ်ဆွဲထားတဲ့ လက်လေး ပြေလျော့သွား သည်။

“မောင်က အိပ်မက်အတွက် ကော်ဖီတောင် ကြိုမှာထား ပေးတယ်၊ အိပ်မက်အကြိုက် အေးအေးလေး သောက်ရ အောင်”

“ကျေးဇူးမဲ မောင်”

အဲဒီလို အိပ်မက်က စိတ်ကော်ကလွယ် စိတ်ပြေလွယ် ချစ်သူလေးဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အပေါ်မှာ မာနမကျန်အောင် အလျှော့ ဝေးတတ်လွန်းသူဖြစ်၍ သူ ဆိုးသမျှကို သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ် သူလည်းဖြစ်ရာ ...

www.burmeseclassic.com

ထဲ - ဒီလို ချစ်သူမျိုးကို သူ ဘယ်မှာ သွားရှာ
 လို့ရသလဲ -
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တကယ်နောက်နေတာပဲလို့
 အိပ်မက်က ယုံသွားခဲ့လေသည်။

* + *

အိပ်မက် လက်ဆောင်ရလာသည့် Stage Show
 လက်မှတ်နှစ်စောင်က ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ဖြစ်နေ၍ ကြည့်ရတာ
 မလွတ်လပ်။

သူ့သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် Stage Showကို နောက်
 ဘက်ကျကျ နေရာမှာ ကြည့်ပြီး လိုက်အော် လိုက်က၊ လိုက်ချင်
 သည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်က ဒါမျိုးကို ရှက်သည်တဲ့။

အဲဒါ ကလေးတွေ လုပ်တာတဲ့ ...

အသက်အစိတ်အရွယ်ကို လေးဆယ်အရွယ်လောက်
 စိတ်မျိုး မွေးထား၍ တစ်ခါတစ်လေ သူ စိတ်ညစ်သည်။

အခု ရှေ့ဆုံးတန်းဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

www.burmeseclassic.com

မဟူရာ

(လှိုင်အေးစိ)

ကူညီမွမ်းမံသည်

အင်းလေ ... အဘွားကြီး ပေါက်စလေးနဲ့ လာကြည့်
ရတာကိုး။

သူ သိပ်အားရသည့် အဆိုတော် အလှည့်မျိုးတွင်
အားရပါးရ လက်မြှောက်၍ လက်ခုတ်တီး အော်ဟစ်လိုက်စဉ်
အိပ်မက်က သူ့ပေါင်ကို ဖိပြီး သတိပေးလေတော့သည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ အိပ်မက်ဘက် လှည့်၍ ခိုးပြီး
မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

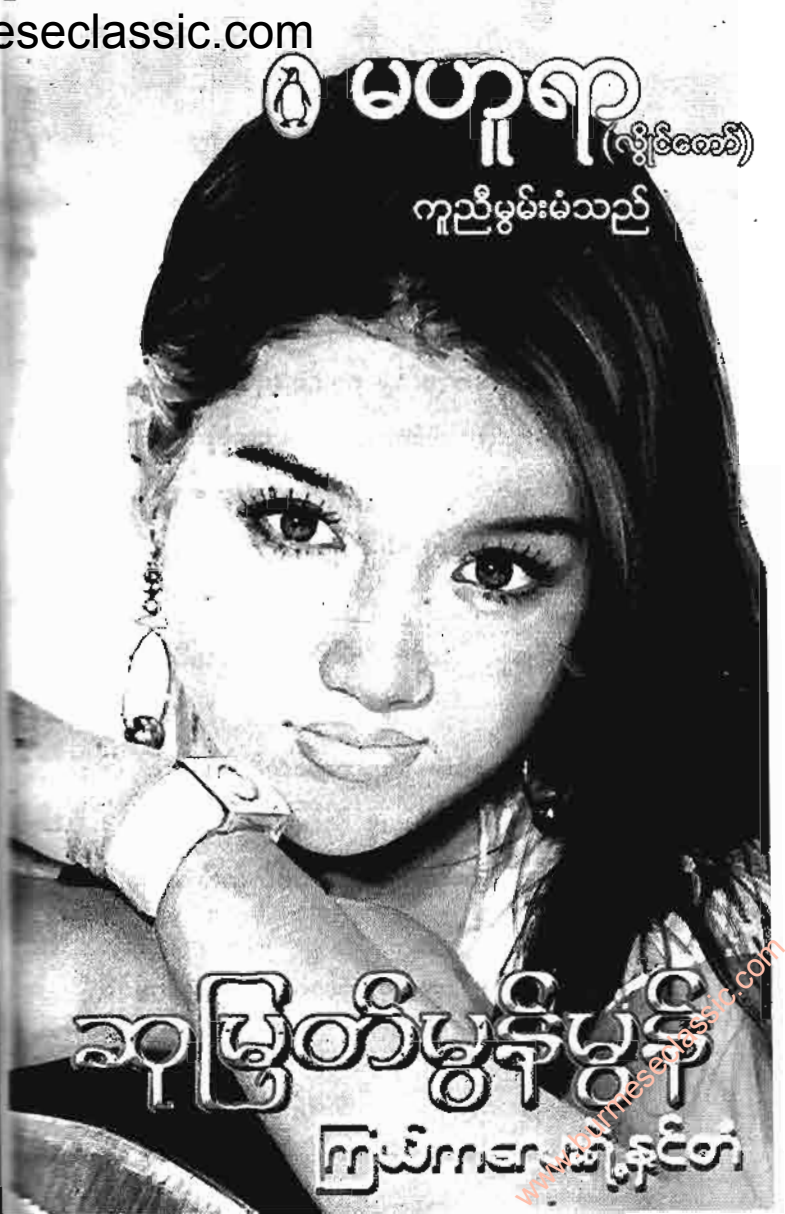
စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ အောင့်အည်းငြိမ်သက်ပြီး ကြည့်
နေစဉ် စင်ပေါ်သို့ တက်၍ အဆိုတော်ကို ပဝါစည်းပေးနေသော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

နဖူးရှင်းရှင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီရောင်ကို ကောင်းစွာ
မှတ်မိနေသလို အချိုးအဆစ်ကျကျနဲ့ ပေါ်လွင်နေသည့် သူမအလှ
ကြောင့် ပိုသေချာသွားသည်။

ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့သော အမျိုးသမီး ...

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် စင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာ
သည်။ အောက်က အော်ဟစ်သံတွေကို မကြားသည့်အလား ...

“လှတယ်နော်”

ဆုမြွတ်ပွန်ပွန်

ကြယ်ကအေးအေးနှင့်တော်

www.burmeseclassic.com

၇

ထွန်းညှိလေသော လမ်းအိမ်

၁၇

အိပ်မက်ဆီက ချီးမွမ်းသံ ကြားလိုက်စဉ် ယောင်ယမ်း
ပြီး သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်လည်း ရဲတယ်နော်”

အိပ်မက်ဆီက ကောက်ချက်ချသံ ကြားရပြန်သည်။
သူမကတော့ အကြည့်အားလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
နေရာမှာ ပြန်ထိုင်နေသည်။

သူတို့နဲ့ ဓားလွယ်ရတ် နောက်နားမှာ ထိုင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မသိမသာ လှည့်ကြည့်စဉ် အကြည့်ချင်း သွားဆုံ
ပြန်သည်။

သူမ ပြီးလိုက်လေသလား မသိ။
အိပ်မက် ပြောသလို စူးစူးရဲရဲ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကြည့်နေ
ခြင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ့အကြည့်တွေ ပြန်လွှဲလိုက်ရ
သည်။

“အိပ်မက် အဲဒီလို တက်ပေးရင်ရော”

အိပ်မက်က သူ့နားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးသည်။

“အဲမယ် ... လုပ်ရဲလို့လား”

နေရာတကာ တွန့်ဆုတ်ရှက်ရွံ့တတ်သူဖြစ်၍ ဖြန်
မေးလိုက်စဉ် ...

“အင်းနော် ... မလုပ်ရဲပါဘူး။”

အဲဒီလို တွေဝေ တွန့်ဆုတ်တတ်တဲ့ အိပ်မက်ကို
ခေတ်ခါတလေ အားမရပေမဲ့ တစ်ခါတလေ အဲဒါတွေကြောင့် သူ
ချစ်နေတာလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

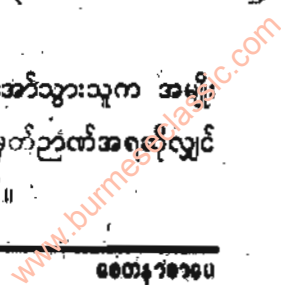
သူ ကားမောင်းသည့် သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး
တစ်ဖက်ကားမောင်းသမားများနဲ့ သူအော် ကိုယ်အော် အဆင်မပြေ
တာမျိုး ကြုံတတ်ပေမဲ့ ထိုအထဲမှာ အမျိုးသမီးများမပါ။

အမျိုးသမီးများမောင်းသည့် ကားကို ဘယ်လောက်
စိတ်တိုတို သူ မအော်ခဲ့ဖူးသလို သူ ဘယ်လောက်မှားမှား အမျိုး
သမီးကားမောင်းသူများကလည်း မအော်ခဲ့ဖူး။

ဒီနေ့တော့ ကွေ့မှာ နည်းနည်းချိန်ဆနေစဉ် နောက်
ကားက သူ့ကားကို ကျော်ကွေ့သွားပြီ။

“ကြောက်နေရင် ကားမမောင်းနဲ့။”

ဟု အော်သွားလေသည်။ အော်သွားသူက အမျိုး
သမီးဖြစ်နေ၍ ပိုခံရခက်သွားပြီး မှတ်ဉာဏ်အရင့်လျှင်
ထိုအမျိုးသမီးသည် ခပ်ချောချော သူမပင်။

သူမ ကားကို မိအောင် လိုက်မောင်းပြီး ဘေးချင်း
ယှဉ်ကြည့်စဉ် ...

သေချာသွားသည်။

သူမမှ သူမ ...

စိတ်ထဲက ဘာလိုလို ဖြစ်လာတာနဲ့ သူမ ကားနောက်
မှာ ကပ်မောင်းနေလိုက်သည်။

သူမ ကားက Yankin Centre ထဲ ဝင်သွားစဉ်
သူပါ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

သူ့ကား ကပ်ပါလာတာကို သူမ သိပုံမရ။

အင်းလေ ... သိရက်နဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်တာ
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

City Mark ထဲ သူမ ဝင်သွားစဉ် သူပါ လိုက်ဝင်
လိုက်သည်။

အတော်ပဲ ... သူ အိပ်မက်အတွက် အိပ်မက် ...
နေကျ ဓေါင်းလျှော်ရည် ဝယ်ပေးစရာရှိနေ၍ တစ်ခါတည်း ဝယ်
လိုက်သည်။

သူမကတော့ အလှကုန်ကောင်တာတစ်စုရှေ့မှာ ...

လှတဲ့သူ ဆိုတော့လည်း အလှကြိုက်မှာပေါ့။
ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့က အခွေဆိုင်မှာ
အခွေဝယ်ရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။

တော်တော်ကြာမှ သူမ ထွက်လာပြီး Feel ထဲကို
ဝင်သွားသည်။

သူမ ကော်ဖီသောက်မယ် ထင်တယ် ...

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တတ်တာကို ကြိုဖူးထား
တာနဲ့ သိပ်မအံ့သြတော့ ...

သူမနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ထိုင်မိရုံရှိသေး ...

“တောက်လျှောက်လိုက်လာပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲထိုင်နေတာ
လဲ”

သူမဆီက လှမ်းပြောလိုက်သံကြောင့် အံ့သြသွား
သလို ကြက်သီးပါထသွားသည်။

သူမအသွင်က သူ့ကို အပြစ်ပေးတော့မည့် ပုံစံမျိုး။

သွားမထိုင်ဘဲနေလျှင် ကြောက်သည်ထင်မှာ စိုး၍
သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမက သူ့ကို မထိတထိ ကြည့်နေပြီး ...

“ဆုံဖူးတယ် ထင်တယ်”

သူမ မှတ်မိသေးဆဲ ...

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာကိစ္စ လိုက်လာတာလဲ”

အမေးအဖြန်းထူသော ဆရာတစ်ယောက်လို သူမ ပုံစံက အဖြေတစ်ခုခုကို မျှော်လင့်နေသည်။

“ကားမောင်းကြမ်းတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့ဖူးချင်ရုံ သက် သက်ပါ”

မှန်မမှန်ထက် ဖြေလိုကောင်းသည့် အဖြေကိုသာ ရွေးဖြေလိုက်သည်။

“တို့တော့ ဒီလို မထင်ဘူး”

အတော်မလွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးဟု စိတ်ထဲမှ ကောက် ချက်ချလိုက်မိသည်။

သူမက အေးအေးဆေးဆေးပင် ကော်ဖီ သောက်နေ သည်။ ပြီးမှ ...

“ယဲ့ နာမည်”

အင်း ... ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ သူ ကြောင်သွားသည်။

“ဪ ... ယူနာမည်ကို မေးတာလား”

သူမက ရယ်ဟဟရဲ့ ထပ်မေးသည်။

ဒီအမျိုးသမီး ပြုံးလိုက်ရင် တော်တော်လှတာပဲ ...

စွဲမက်ဖွယ်အပြုံးမျိုးထင်ရဲ့ ...

သူ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားမိတာတော့ အမှန် ...

“ညိုမင်းသွင်ပါ”

“အိုကေ ... အိုင်နာမည်ကို သိချင်လား”

ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

မည်တံရင်လည်း အားနာစရာကောင်းသွားမှာပေါ့။

“ကြာနတ်နွယ်တဲ့”

စိတ်ထဲက ရေရွတ်ခေါ်လိုက်မိသည်။

လူနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်ပဲ ဟုသာ စိတ်ထဲက

တွေးလိုက်မိသည်။

“အိုကေ ... အိုင် ခရီးဆက်စရာ ရှိသေးတယ်၊ လိုက်ချင်

လိုက် မလိုက်ချင်နေ၊ ယူသဘောပဲ၊ အခု ခေါ်ပြောတာ

က အိုင် သိနေတယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့”

ပြောချင်တာပြော၍ အနိုင်ပိုင်းပြီး ထထွက်သွား

သည်။

အကြောင်းကြောင့် ကျန်ခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကို သူ
နောင်လိုက်မိမိ အိပ်မက်ကို သွားသတိရလိုက်သည်။
အိပ်မက်သာ သိရင် ...။

* * *

“နောက်တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာမှ ပြန်လာကြို”
ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ စကားအတိုင်း ကြားချိန် တစ်နာရီခွဲကို အချိန်
ဖြန်းဖို့ နေရာရှာရပြန်သည်။

အမျိုးသမီးသီးသန့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ အမျိုးသား
ဝင်ထိုင်ရခြင်းလောက် ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုး မရှိ
လောက်။

နောက်အကြိမ်တွေ မလိုက်တော့ရန်ပါ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ဖြစ်သွားသည်။

အိပ်မက်ကတော့ ဘယ်သွားသွား သူ မပါရင်
မသွားတတ်တော့လောက်အောင်ပင် သူ့ကို အနားရှိစေချင်သူ
ပင်။

သူ့လည်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး
အိပ်ခင်း အကျင့်ကို သိထားသူပီပီဖြစ်၍
မတားလို။

ဘယ်လို ပုံစံပဲညှပ်ညှပ် အိပ်မက်နဲ့ လိုက်ဖက်လှပ
နေလိုလည်း မတားမြစ်တာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကားကို လှည်းတန်းဘက် မောင်းလာမိသည်ဖြစ်၍
လှည်းတန်းမှာ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားသော သူငယ်ချင်းဆီ ဝင်ရန်
စိတ်ကူးလိုက်သည်။

စိတ်ကူးအတိုင်း ကားကို လှည်းတန်းဈေးဘက်
အခြမ်းတွင် ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်လမ်းကူးရန် လှည့်အထွက် ...

ပန်း တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နဲ့ သူမကို တွေ့လိုက်သည်။

သူမသာ သူ့ကို မတွေ့လျှင် သူ့ စန္ဒာဆက်မိ
လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူမက သူ့ကို တွေ့သွားပြီး ...

“ညိုမင်းသွင်”

ဖော်ရွေရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်လာတော့လည်း နှုတ်
မဆက်ရန် စိတ်ကူးမိသည်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှက်သွားမိ
သည်။

သူမတင်မက သူမ နောက်မှာလည်း ပန်းတွေ
သယ်လာသော ကလေးလေးတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပန်း လာဝယ်တာလား”

ကားသံများ ကြားမှာဖြစ်၍ အသံမြင့်ပြီး ပြောနေရ
သည်။

သူမ မျက်လုံးများကလည်း ကားများဆီသို့ အလော
စာကြီး ကြည့်နေပုံရသဖြင့် ...

“ကားပါလား”

သူမက ခေါင်းခါပြပြီး ...

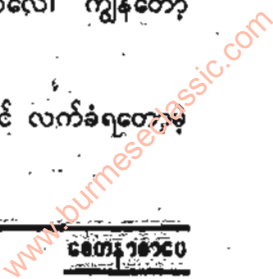
“ဒီနေ့မှ ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပန်းပို့နေကျ
လူလည်း မလာ၊ ကားကလည်း ပျက်နေတာနဲ့ ကိုယ်တိုင်
ကားငှားပြီး ပန်းထွက်ဝယ်နေရတယ်”

သူ ကူညီရတော့မပေါ့။

“ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ကျွန်တော့်
ကားက ဒီနားတင် ရပ်ထားတယ်”

သူမအသွင်က အားနာနာနှင့်ပင် လက်ခံရတော့မှ

ပိုမျိုးဖြစ်နေ၍ ...

“ထေး ... ကျွန်တော် ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်”

သူမ လက်ထဲက နင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို ဝိုင်းသယ်
ပေးပြီး ကားထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါကွာ”

သူမက ကားထဲဝင်ရင်း ပြောသည်။

သူ့ကားလေးလည်း ပန်းကားလေးအဖြစ် သူမ
အလိုရှိရာ နေရာလေးဆီသို့ ...”

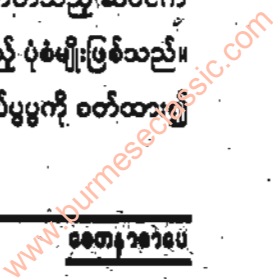
“မပြန်နဲ့ဦး၊ ကော်ဖီ သောက်သွားဦး”

သူမက Floral Serviceပွင့်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး သူမရဲ့
သီးသန့်ရုံးခန်းလေးထဲမှာ သူ့ကို ကော်ဖီနဲ့ ဧည့်ခံလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီနေ့ ညနေ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ပန်းပြင်ပေးရ
ရမှာ၊ မှာထားတဲ့ ပန်းသမားက လာမပို့ဘူးလေ၊ အရေးထဲ
ကားကလည်း ပျက်နေတယ်”

သူမက သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှင်းပြနေသည်။
တွေ့နေကျ နဖူးအပြောင်သိမ်းတတ်သည့် ဆံပင်က
ဒီနေ့တော့ ဘေးခွဲ ကပိုကရို သိမ်းတင်ထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

စကတ်ဟားဟားရည်ရှည်နဲ့ စပိုရှပ်ပွမှုကို ဝတ်ထား၍
ပိုပြီး နုငယ်နေသလောက် ...

“ကော်ဖီပူတုန်း၊ သောက်လိုက်ဦး။ အချိန်မရလို့ ဆိုင်မှာ လိုက်မတိုက်ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်နှော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူကို ထောင်မောင်ကျေးဇူးတင်တယ်”

တပင်တပန်း မလုပ်ပေးလိုက်ရဘဲ ကျေးဇူးတင်ခံ နေရ၍ နေရတောင်ခက်လာသည်။

“ဒါနဲ့ ယူရော လှည်းတန်းဈေး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အင်း ... ဈေးလာဝယ်တာပဲ ဆိုပါတော့”

သူ ဘာဖြစ်လို့ လွယ်လွယ်နဲ့ လိမ်လိုက်ရတာလဲ။

“အိုင်ကို ပို့ပေးလိုက်ရတော့ ဈေးမဝယ်ဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ နောက်မှ ကြိုတဲ့နေရာဝယ်လည်း ရပါတယ်၊ ကားဆဲသုံးတဲ့ Tissues ဘူး ကုန်သွားလို့ ဝင်ဝယ်တာ”

သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဒါဆို ဆိုင်မှာ အပိုတွေ ရှိတယ်၊ ယူသွားချည်”

သူမ ပုံစံက သူ့ရဲ့ အစ်မကြီး တစ်ယောက်လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလွန်းသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

သူကရော သူ့စကားတိုင်းကို စကားနားထောင်တတ် သည့် မောင်ငယ်တစ်ယောက်လို နာခံနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ ...။

“ပြန်တော့မယ်”

အိပ်မက်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့အချိန် ရောက်တော့မည်ဖြစ် ၍ ပြန်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ...

“ရော ... ကျေးဇူးတင်တဲ့ အမှတ်တရပေါ့”

သူမက အဖြူရောင် နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို လှုပ်သေသပ်စွာ ထုပ်ပိုးပြီး ကမ်းပေးသည်။

ယောက်ျားလေးနဲ့ ပန်းက တခြားဆီ ဖြစ်နေ၍ ယူရန် တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

“ရတယ် ... ယူပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုပေးပေး ရတယ်”

သူမက ရယ်ဟဟနဲ့ မထီတထီ ပြုံးပြီး ကမ်းပေး နေတာမို့ သူ ယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာစဉ် သူ နောက်ကျောမလှဲသလို ခံစားလိုက်မိသည်။

သေချာသည်။ သူမ အကြည့်စူးစူးတစ်စုံ သူ့နောက် မှာ ကပ်ပါလာသလိုပင်။

သူမ ပေးလိုက်သော ပန်းလေးကို အိပ်မက်က
တွေ့လိုက်သည်နှင့် နံမင်းနှစ်သက်စွာနဲ့ သိမ်းယူလိုက်လေသည်။
ပြီးတော့ ...

“ကျေးဇူးပဲ မောင်” ... တဲ့။

လူ ... ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလိုက်ချင်သည်။

တစ်ဖက်ခြံမှာ ညနေ Dinner ရှိသဖြင့် နေ့လယ်ခင်း
ကတည်းက လူခင်လူထွက်စုပ်စုပ်နဲ့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သတို့သမီးက သူနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ခြံ
နီးချင်းလည်းဖြစ်၍ သူကတော့ မဖြစ်မနေ သွားရပေလိမ့်မည်။

သူ့အလုပ်က ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ မီးပျက်သဖြင့်
အလုပ်မဖြစ်။ ဇာဝန်ခံကို ထားခဲ့လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ရာ တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ ပြင်ဆင်နေတာကို မြင်နေရသည်။

သူ့အခန်းက အပေါ်ထပ်။ တစ်ဖက်ခြံနဲ့ ကပ်ရက်
ဖြစ်၍ တစ်ဖက်ခြံကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

ပျင်းပျင်းလည်းရှိတာမို့ သူ့အခန်း ဝရံကားမှ
ထွက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်နေမိသည်။

မြက်ခင်းများပေါ်တွင် နံ့များ ခင်းနေသူကခင်း။
ပန်းအလှတွေ ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်နှင့်။

ကာယကံရှင်တွေ ကိုယ်စား သူပင် မောလာသည်။

ကြည့်ရှင်းနှင့် ပန်း Standလေးတွေ လုပ်နေသည်ကို
အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ပန်းဆင့်လေးတွေက အမျိုးမျိုး ...

တချို့က ... တစ်ဆင့်တည်း ...

တချို့က နှစ်ဆင့်၊ သုံးဆင့်။

ဘာပန်းတွေလဲတော့ မသိ။ အဖြူရောင်ပန်းများ
ဖြစ်သည်ကိုသာ မြင်နေရသည်။

ကြည့်ရှင်း ... ကြည့်ရှင်းနဲ့ ပန်းအပြာနုရောင်တွေ
ကြားက ပန်းအလှပြင်နေသူထံ အကြည့် ဆက်ရောက်သွားသည်။

ဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင်နှင့် အနက်ရောင်
Bodyfit အင်္ကျီ လက်ပြတ်ကို ခတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်။

ခေါင်းငုံ့ ကိုယ်ကိုင်းပြီး ပန်းပြင်နေ၍ မျက်နှာကို
ရှင်းလင်းစွာ မမြင်ရ။

ခေါင်းပေါ်က ဆံညှပ်ခပ်ကြီးကြီးကိုသာ မြင်နေရ
သည်။

မြင်နေရသလောက်ကပင် အတော်ကြည့်ကောင်း
သည်ဟု တွေးနေမိက် ...

ခေါင်းကလေးက ဆတ်ခနဲ မော့သွားသည်။
လည်တိုင်ညောင်း၍ ငဲ့ချိုးနေပုံလေး ...

ဒီနဖူး ရှင်းရှင်းပြေပြေနဲ့ ဖူးဖူးလေးက ...
ကြာနတိန္နယ် ...

နှုတ်မှပင် အုံ့သြဇာ အသံထွက်နေရွတ်လိုက်မိ
သည်။

သူမကတော့ လည်တိုင်လေးကို ငဲ့ချိုးပြီး အလုပ်
ဆက်လုပ်နေသည်။

အင်း ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ပြောင်
သူ့ကျ ဝေးကြည့်ခွင့်ရတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်မသိ။
သူမ Hand Phoneလေး အသံမြည်လာပြီး ဖုန်းဖြော
အစဉ် သူမအကြည့်က မရည်ရွယ်ဘဲ သူ့ရှာ ရောက်သွားသည်။

သိပ်စေးလွန်းတဲ့ အကွာအဝေး မဟုတ်တာမို့ အ
ကိုလည်း သူမ မြင်သွားပြီး မှတ်မိစွာ ပြီးသည်။

သူ ပြန်ပြီးပြပြီး လက်မြောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်
ထိုစဉ် သူမက ဖုန်းထောင်ပြပြီး လက်နဲ့ နံပါ
တွေ ထောင်ပြနေသည်။

သူမကို ဖုန်းခေါ်ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
သူ ဖုန်းခလုတ်တွေပေါ်မှာ သူမ ထောင်ပြနေ
အရေအတွက် ဂဏန်းလေးများကို လိုက်နိပ်နေမိသည်။

“ဟဲ့လို ... ညိုမင်းသွင်”
သူမ ဖုန်းဆီ ခေါ်လိုက်သည်နှင့် သူမက သွက်လှ
စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ကြာနတ်နွယ်ကို တွေ့လို့ အံ့သြပြီး ကြည့်နေတာ”
သူမဆီက ရယ်သံလွင်လွင် ကြားနေရပြီ။

“အိုင်လည်း ယူကို တွေ့ပြီး အံ့သြနေတာ၊ စိတ်ကူးရတာ
နဲ့ ဖုန်းခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

သူမက သူ ရှိရာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောနေခြင်းကြ
သည်။

“ပန်းတွေ ပြင်ပေးတာ ပြီးပြီလား”
သူမက ပန်းဆင့်လေးများကို လက်ဖြင့် ပေ့ပုက်ပြ
ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အတော်ပဲ အိုင် ပင်ပန်းလို့
ကော်ဖီသွားသောက်မလားလို့၊ ယူ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ငြင်းလိုက်ရင် အားနာစရာကောင်းသလို၊ သူ ကိုယ်
အိုင်လည်း သွားချင်သဖြင့် ...

“သွားလေ ... နောက် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”
သူမက နာရီ ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“အများဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ”
“အိုကေ ... နောက်လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာရင် အိုင် လာ
ခေါ်မယ်”

သူပါ ရောယောင်ပြီး သူမလို လိုက်ပြောစဉ်
အွန်သုံး၍ကောင်းသော ကြားခံနာမိစားလေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့
သည်။

“ဒါဆို အိုင် အလုပ်ပြန်စလိုက်တော့မယ်”
သူမ ဖုန်းချပြီး သူ့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေသည့်အ

လူမိသွားပြီဆို သူ ဆက်ရပ်နေ၍လည်း မဖြစ်တော့
အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ရတော့သည်။

ရေချိုးရန် အဝတ်ချွတ်လိုက်စဉ် စားပွဲက အိပ်မက်
ဓာတ်ပုံလေးကို လိပ်ပြာမလှံစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

မောင် ရိုးသားပါတယ် အိပ်မက်ရယ် ...

မိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်ပေမဲ့ သိပ်အားမပါလှ
သူ မှားနေသလား ...။

သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာမှဖြယ်သထားခြင်း မရှိဘဲ
ဈေးပြင် စိုလက်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

ပြောင်ရှင်း နုဖတ်နေသော မျက်နှာကို သတိထား
ကြည့်မိရင်း မိတ်ထဲက ...

“တော်တော် ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ” ဟု
ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အိပ်မက်လည်း ဒီလို မျက်နှာနုဖတ်ဖတ်လေးပင်။
ဒါပေမဲ့ နာခေါင်းထိပ်မှာ မဲ့ခြောက်စက်လေးတွေ

ဖို့နေ၍ မိတ်ကပ်မပါဘဲ အပြင်မထွက်။

မိတ်ကပ်မလိမ်းထားသည့် အိမ်နေရင်းပုံစံကို သူ
အိမ်သွားလည်ရင် လွှေတိုင်း အိပ်မက်ကို ကမန်းကတန်း သနပ်
ခါးလူး၍ ဖုံးထားလေ့ရှိသည်။

တော်တော်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ အိပ်မက်။

အတွေးထဲ စီးပျောရင်း ပြီးလိုက်မိတာမို့ ...

“ဘာတွေးပြီး ပြီးနေတာလဲ”

သူမက သူ့ကို ပြီးစေနဲ့ကြည့်ပြီး မေးနေသည်။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်စရာ တွေးမိလိုပါ”

သူမက သူ့ရှေ့ရှိ ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူပြီး ငေးငေး သပ်သပ် ကော်ဖီဖျော်ပေးနေသည်။

Cream နဲ့ သကြားကို နည်းနည်းသာထည့်ပြီး နို့ ကရားလေးထဲက နွားနို့နဲ့ ကော်ဖီနစ်ကို အချိုးကျကျ ထည့်ပေး နေသည်။

အားလုံးပြီးတော့မှ ...

“သောက်ကြည့်ပါဦး၊ ဘာလိုလဲလို့”

ဖီဆိုင်ကို သူ မရောက်ဖူး။

သူကတော့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးသည်ထင်၊

ဆိုင်လေးအပေါ် ရင်းနှီးနှေးနှေးလွန်းနေသည်။

သူမ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို တစ်ငုံယူသောက်

လိုက်စဉ် ...

လှည့်ပေါ်က ခါးစိမ့်စိမ့် အရသာလေးက လည်ချောင်း

ဘစ်လျှောက် နွေးထွေးရတစွာ ကူးစက်သွားသည်။

ထူးကဲတဲ့ အရသာနဲ့ အနံ့က ကော်ဖီ မကြိုက်သော

သူတို့ပင် ဖြားယောင်းသွားနိုင်သည်။

“သောက်ဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူမက သဘောကျစွာ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ရယ်နေ သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုဖျော်ပေးတဲ့ ပုံစံအတိုင်း သူမအတွက် ခပ်ဖျော်နေသည်။

“အိုင် ဒီဆိုင်မှာ ခဏခဏလာသောက်တတ်တယ်၊ တစ်ခါ တလလဲ သိပ်ကော်ဖီစော်နေတဲ့ အချိန်ကျရင် အနီးဆုံးဆိုင် ကို ရွေးဖြစ်လိုက်တာမျိုးဆို ဒီဆိုင်ကို မလာဖြစ်တော့ ဘူး”

သူမက ကော်ဖီခွက်လေးကို အသံမမြည်အောင် နွှဲရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကြာနတ်နွယ်ကို အရင်ဆုံး တွေ့ဖူးတာ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာပဲလေ”

သူမက မျက်နှာလေးပင့်ရင်း မှတ်မိနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကြာနတ်နွယ်ကို ပြန်ပေးရမဲ့ ပစ္စည်းလေး တစ်ခု ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်”

သူမက မျက်မှောင်တွန့်ကုပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီမှာလေ ...”

သူ ယူလာခဲ့သော လက်သည်းညှပ်လေးကို သူမ ရှေ့မှာ ချပြလိုက်စဉ် ...

“အိုး ... ကြည့်စမ်း၊ ယူ သိပ်တော်တာပဲ၊ အဲဒါလေးက နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပေးထား တာ၊ ကြာလှပြီ၊ ပျောက်သွားပြီထင်လို့ ကိုယ်ကိုယ့်ကိုယ် ဒေါသထွက်နေတာ”

သူမက ဝမ်းသာလို့က်လှဲစွာ လက်သည်းညှပ်လေး ကို အလောတကြီး ကောက်ယူရင်း ပြောသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသလို သူမ လက်သည်းညှပ်လေးကို အပြန်ပြန် လှေ့လှန် ကိုင်ကြည့်နေသည်။

သူ သိမ်းထားရကျိုး နပ်သွားသည်။

“လက်သည်းညှပ်ပဲ ပြန်ဝယ်လို့တော့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်လေး တယ်ရှိတော့မလဲ”

သူမက ဆက်ပြီး ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်ကွာ”

“ရပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို တိုက်တဲ့ ကော်ဖီအတွက် လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

သူမက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး ...

“အိုင် ထင်သား၊ ယူကို စသတီထားမိလိုက်ကတည်းက သိပ်ခင်စရာကောင်းတဲ့သူလို့”

သူမ ဝေပန်ချက်က တော်တော် သဘောကျစရာ ကောင်းနေပြန်သည်။

ခက်သည်။ သူမ အပြောထဲမှာလည်း မှားယွင်းမှု မပါ။ သူ့အပြောထဲမှာလည်း ဖောက်ပြန်မှုမပါ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု မှားနေသလို ခံစားနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက် နေမကောင်းဘူး ဆိုတဲ့ အသံကြားသည် နှင့် အိပ်မက်ဆီ သူ အပြေးရောက်သွားသည်။

အိပ်မက်အိမ် ရောက်သွားတော့ အိပ်မက်က ထမင်း စား စားပွဲမှာ ထိုင်လျက်။

“ညက ဖုန်းဆက်တော့ နေမကောင်းဘူးဆို”

စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်စဉ် အိပ်မက်က မျက်နှာလေး

ကို ရှုံ့မဲ့ပြပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ညက အစာအိမ် ပြန်ဖြစ်ပြီး ဗိုက်အောင့် နေလို့၊ အခု သက်သာသွားပြီလေ”

အိပ်မက် အမေက သူတို့အနား ရောက်လာပြီး ...

“ဟုတ်တယ် သားရေ၊ ညက အောင့်တာ လူးလို့မို့မနတာ ပဲ၊ ဆေးသောက်ပြီးမှ သက်သာသွားတာ၊ အဲဒါ ဒီမနက် နွားနို့ထမင်းလေးပဲ သောက်ဆိုတာကို ဂျီကျနေတယ်”

အိပ်မက်က နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့တွန့်ထားပြီး ...

“အိပ်မက်မှ မကြိုက်တာ၊ မုန့်ဟင်းခါးပဲ စားချင်တယ်”

သူ့ချစ်သူက အသက်ကသာ အစိတ်ရှိပေမဲ့ ကလေး ဆန်ရတာကို အလွန်ဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ အိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက် သူတိုင်း အိပ်မက်ဒဏ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံပေးရသည်။

“အိပ်မက် မောင့်စကား နားထောင်ကွာ၊ မောင် ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်ကြီး လာရင် မကောင်းလို့၊ နောက် ... မောင့်ကို စိတ်မပူစေ ချင်ရင် အခု မတည့်သေးတာ မစားနဲ့နော်၊ လာ ... မောင် နဲ့အတူတူ စားရအောင်”

အိပ်မက် အမေကို မျက်လုံးခိုတ်ပြပြီး နွားနို့ထမင်း ပန်းကန်ကို အိပ်မက်ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

မျက်တွင်းလေး ချောင့်ကျနေသော အိပ်မက် ပုံစံက ပန်ဒါဝက်ဝံလေးနယ်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်စနိုး ခေါင်းပုတ်ပြီး မျက်စပစ်၍ သောက်ခိုင်း
လိုက်စဉ် အိပ်မက်က နှမ်းနှမ်းလျှလျှပြီး ပြီး သောက်ရှာသည်။

“သားရော ... မနက်စာ စားခဲ့ပြီးပြီလား။”

အိပ်မက်အမေက ချက်ပြုတ်နေရင်း လှမ်းမေးသည်။

“မုန့်တော့ စားပြီးပြီ၊ ကော်ဖီရရင် သောက်ချင်တယ်
အန်တီ”

အိပ်မက်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အသင့်ဖျော်
ထားဟန်တူသော ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီကို ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

နွားနို့ များ၍လား မသိ။

ကော်ဖီက အစိမ့်ဘက် ကနေသည်။

ပျတ်ခနဲ ကော်ဖီခါးစိမ့်စိမ့် တစ်ခွက်ကို သတိရ
လိုက်စဉ် သူ့ခေါင်းကိုခါပြီး ထိုအတွေးကို မောင်းထုတ်လိုက်
သည်။

သူ့ရှေ့မှာ ပန်ဒါမလေး ရှိနေသည်လေး။

* * *

စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ပေါ်နေသော ဖုန်း
ဖုတ်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် သူမ ဖြစ်နေသည်။

ကိုင်သင့် မကိုင်သင့် စဉ်းစားရင်းနင့်ပင် ကိုင်မိ
သွားသည်။

“ဟဲလို”

“ဟိတ် ... ညိုမင်းသွင်၊ ယူထိုင်နေတာ ကြာလှပြီပေမဲ့
ပျင်းစရာ မကောင်းဘူးလား။”

သူ့အလုပ်တိုက်မှာ ထိုင်နေတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမဲ့
ပျင်းစရာ မကောင်း။

“ထိုင်ရမှာက ကျွန်တော့် အလုပ်ကိုး”

သူမက သူ့ကို ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး မေးနေသည်။

သူထိုင်နေတဲ့ နေရာကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် နေရာများကို လိုက်ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်စဉ် အဖြစ်နိုင်ဆုံးက နေရာနှစ်ခုသာ ရှိနေသည်။

တစ်ခုက မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းတစ်ခုခုဆီမှ ဖြစ်နိုင်ပြီး တစ်ခုက ရပ်ထားသာ ကားတစ်စီးစီးဆီမှ ...

“ကော်ဖီဆိုင် တစ်ခုခုမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

သူမဆီက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ရယ်သံလွင့်လွှဲကို ကြားနေရသည်။

“ခုမှ ကော်ဖီသောက်ဖို့ စီစဉ်တုန်း”

ဒါဆို သူမ တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိနိုင်သည်။

“အင်း ... ကျွန်တော့်ရှေ့က တိုက်ခန်းထဲမှာ ထင်တယ်”

“မဆိုးဘူးပါ။ ယုံ အမှန်းတော်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူမချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းမှာ ရောက်နေတယ်။ သူမအိုင် အကြိုက်ကို ထိတယ်လေ။ အခု ကော်ဖီဖျော်နေတာရဲ့”

တိုက်ခန်းများရှိရာသို့ ကြည့်နေစဉ် တတိယမြောက် အထပ်ရှိစရန်တာတွင် သူမ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကတော့ ဖုန်းပြောရက်နဲ့ သူ့ကို လက်လှမ်းမီသည်။

“ယူ အဲဒီမှာ ဘယ်အချိန်ထိ ထိုင်နေမှာလဲ”

“အင်း ... မီးမပျက်ရင် ညနေစောင်းအထိ၊ မီးပျက်ရင် တော့ စောစောပြန်တယ်လေ”

“ဟာ ... ဒါဆို ဒီနေ့ မီးလာနေတော့ အိုင် ကံဆိုးတာပေါ့”

သူမက ပွင့်လင်းလွန်းစွာ စကားလမ်း ခင်းနေသည်။

သူမစင်းတဲ့ လမ်းပေါ် အသင့်လျှောက်နိုင်သော

“ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

မတိုင်ပင်ဘဲ နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ

ဆီလိုက်ကြသည်။

သူမကို သူ အားနာမူမရှိဘဲ ရဲတင်းပွင့်လင်းနေတာ

သူမအဖို့ ဖြစ်နေပေမဲ့ အဲဒီအတွက် သူ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိ

အပိုပြီး အံ့ဩစရာ ဖောင်းနေသည်။

“အိုကေ ... အိုင် အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်
ပျင်းရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

အင်း ... သူက သုံးမရဲ့ အပျင်းဖော်လေလား မသိ

သူ့ကို ပျင်းရိချိန်မရအောင်ပင် အိပ်မက်က တွယ်

ကပ်နေတာ သူမသာ သိရင် ... ..”

* ❖ *

သေချာမှ သေချာရဲ့လားလို့ အထပ်ထပ် သူ့မျက်လုံး
ကို သူပွတ်ကြည့်မိသည်။

သေချာသည်။ သူမမှ သူမအစစ်။

အနက်ပေါ်မှာ အနီရဲ့ အချိတ်ဆင် ဖောက်ထားတဲ့
လှံချည်နှင့် အနက်ရောင် အသားပါပါ မြန်မာအင်္ကျီ ရင်ပုံးကို
သေသပ်လှပစွာ ဝတ်ထားသည်။

ဆံထုံးမြင့်မြင့်လေးကို ကြောရှင်းစွာ ထုံးထားပြီး

ဆံထုံးပေါ်မှာ ဆံထိုးလှလှလေးတစ်ခု။

သူတင်မက လူအားလုံးက ငေးကြည့်ရလောက်

အောင် သူမ အသွင်က ကင်ပေါ်လှပလွန်းနေသည်။

သူမဘေးမှာ နိုင်ငံခြားသားစုံတွဲနှစ်ယောက်။

သိပ်ကို ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ စကားပြောနေကြခြင်း

ဝင်း

ပို၍ အံ့ဩရသည်က သူမ သွက်လက်စွာ ပြောနေခြင်းသည် မြန်မာစကား မဟုတ်။ ဂျာမန်လား၊ ပြင်သစ်လား၊ အင်္ဂလိပ်စကား မဟုတ်တာတော့သေချာသည်။

တစ်ခါတလေ လည်ချောင်းသံလေးနဲ့ ပြောနေပုံလေးက နားထောင်ကောင်းလွန်းနေသည်။

သူမက သူနဲ့ ဘေးတစောင်း အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ကို မတွေ့သေး။

သူမတို့ စကားဝိုင်းလေးမှာသာ အာရုံစိုက်ထားပုံ ရသည်။

သူ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုသော်လည်း သူမတို့ စကား ရှိန်ပြတ်သွားမှာစိုး၍ မနှုတ်ဆက်ဖြစ်။

ချိန်းထားသော သူငယ်ချင်းတလည်း မရောက်လာသေးသဖြင့် သူမအသံကို နားစွင့်၊ သူမအသွင်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးကြည့်ရင်း အချိန်တွေ ဖြန်းနေလိုက်သည်။

နှိုင်းခြားသား ခုံတွဲကလည်း သူမကို လိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုနေကြသဖြင့် သူမနဲ့ ပတ်သက်နေမှုက ဇီဝိတဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်။

သိပ်မကြာခင်မင် သူ့ သူငယ်ချင်း ရောက်လာသဖြင့် သူမဆီက အာရုံပြောင်းလိုက်သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာကွာ၊ ခုပဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့”

သူ့ သူငယ်ချင်းက ယိုင်ခါနီး သူမဆီ တစ်ချက် နှက်စပစ်ပြုပြီ ...

“မင်း မပျင်းလောက်ပါဘူးကွာ”

“ခွေးကောင်”

သူ ကျိတ်ဆဲလိုက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်သည်။ နှိုင်းပြီးသည်နှင့် တရစပ် စကားတွေ ပြောကြသဖြင့် သူမကို လုံးဝမေ့သွားသည်။

ပြောစရာကိစ္စများ ပြီးသွားတော့မှ ...

“က ... ငါ့ ငါ့အမျိုးသမီး သွားကြိုရဦးမယ်၊ ပြန်ကြမယ်”

သူ့ သူငယ်ချင်း မျိုးဆွေက ဆော်ဩသဖြင့် ပြန်ရန် ထလိုက်စဉ် ...

“ဟိတ်”

သူမကို တစ်ယောက်တည်းသာ တွေ့ရတော့သည်။

မျိုးဆွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် ...

“နေချင်ရင် နေခဲ့တော့၊ ငါကတော့ ပြန်တော့မယ်”

“ဒါဆို ငါ နေလိုက်ဦးမယ်”

သူမ စားပွဲမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကြာနတ်နွယ်ကို အစောကြီးကတည်းက တွေ့တယ်၊ စကားပြောနေကြလို့ ဖြစ်မနှုတ်ဆက်တာ”

သူမက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီ အနီရဲရဲက အသွေးကျလွန်း၍ သူမအသားက ပိုပြီး ဖြူဝင်းနေသလိုပင်။

“မိတ်ဆွေတွေလား”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မွေးစားမိဘတွေ ပါရီမှာ ရှိတယ်၊

သူတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာလို့ လိုက်စည့်ခံနေတာ”

“ဪ ... ဒါဆို ကြာနတ်နွယ် ပြောနေတာ ပြင်သစ်စကားပေါ့”

သူမ ဘာဖြစ်လို့ ပြင်သစ်စကားကို သွက်လက်နှစ်ချာစွာ ပြောနိုင်ကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အိုင် ငယ်ငယ်က ငါးနှစ်လောက် ပါရီမှာ လိုက်နေဖူးတယ်”

သူမ ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းတာလည်း အဲဒီအရှိန်တွေပဲ ဖြစ်မည်ထင်။

“အိုင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့အချိန်ရောက်မှ ဒီပြန်လာတာ”

သူမ ဘဝက စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသား။

“ဒါဆို ဒါမှာ ကြာနတ်နွယ်က မိဘအရင်းတွေနဲ့ နေတာပေါ့”

သူမဆီမှာ အပြုံးမဲ့တဲ့လေး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“အိုင်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့မရှိတော့လို့ အိုင်ကို မွေးစားခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဪ”

စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ပေမဲ့ ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်
ဆောင်ဆောင်မြင်မြင် ရပ်တည်နိုင်နေပြီနို့ သနားစရာ သိပ်မရှိ
လှ။

“ဒါဆို တစ်ယောက်တည်း နေတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ညီမလေးတစ်ယောက် ပြန်မွေးစားထားစေဖို့
သူနဲ့ နေတယ်လေ”

“ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

သူမက နုပျားပေါ် ဝဲကျလာသော ဆံပင်တချို့ကို
သေသေသပ်သပ် ပြန်တင်လိုက်ရင်း ...

“အခုတော့ မပျင်းတော့ပါဘူး”

သူမက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက မျက်လုံးများကို လှပစွာ ကစားလိုက်ပြီး ...

“ယူနဲ့ တွေ့လို့လေ”

သူ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

သူနဲ့ သူမ ကြားမှာရှိတဲ့ ရင်းနှီးမှုက ဒီလောက်ထိ

ရောက်နေပြီလား။

အပြုံးမှာ ပျော်မွေ့သလို ဖြစ်ခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ
နောင်တရသွားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ နှစ်သက်တပ်မက်ဆဲ။

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်က နိုင်ငံခြားဘာသာစကား တက်ချင်သည် ဟု တိုင်ပင်သောအခါ သူ ဘာကြောင့် ပြင်သစ်ဘာသာကို ရွေးချယ်ပေးမိသည် မသိ။

“ဟင် ... ပြင်သစ်ဘာသာစကားထက် ဂျပန်ဘာသာစကားဆို ပိုမကောင်းဘူးလား မောင်ရဲ့”

အိပ်မက်က ဂျပန်ဘာသာကို ပိုသဘောကျနေသလို သူ့နားထဲမှာလည်း သူမရဲ့ပြင်သစ်အသံထွက်ကို သဘောကျသည်။

“အိပ်မက်က မောင့်သဘောကိုမေးလို့ မောင် ပြောတာလေ၊ အိပ်မက် ကြိုက်တာ ယူချင်လည်း ယူပေါ့!”

သူ့စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မမယ်ရှားဝံ့သော အိပ်မက်က နှုတ်ခမ်းလေး စုပ္ပန်သွားလှုပ်ပြီး သူ့သဘောကျသည်ကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ မောင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြင်သစ်ဘာသာကို ကြိုက်ရတာလဲ”

အိပ်မက်က သူ့ မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်သဖြင့် အဖြေပေးရန် ခဏတွန့်ဆုတ်သွားရသည်။

အိပ်မက်ကို မဖုံးကွယ်လိုသော်လည်း အကောင်းဆုံးအတွက် သူ လိမ်လိုက်ရတော့သည်။

“ပြင်သစ်က အနုပညာ ဖန်တီးတဲ့ နေရာမှာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးလို့၊ အိပ်မက်ကို အဲဒါတွေ လေ့လာစေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်”

အိပ်မက် မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်ပြီးနုနုလေးတွေ ခြတ်ပြေးသွားသည်။

အိပ်မက် အပြုံးနုနုလေးတွေက သူ့ရင်ကို နွေးစေပြီး သူမ အပြုံးစူးစူးရဲရဲက သူ့ရင်ကို လှုပ်ရှားစေသည်။

ဘယ်ခံစားမှုမှာ သူ နှစ်သက် ပျော်ဝင်နေသလဲ စတုန်းဆတတ်တော့။

အိပ်မက်ကို ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှုဌာနရှေ့မှာ စောင့်နေစဉ် ဌာနတွင်းမှ ထွက်လာသော သူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အထက်အောက် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသဖြင့် သူမအသားက နို့နှစ်ရောင် ပြေးနေသည်။

မနက်ကိုးနာရီ ဖြစ်မသော်လည်း မြူငွေ့က မသဲကွဲသေး။

ဒီနေ့မှ အအေးပိုပြီး မြူတွေသိပ်နေသဖြင့် ရာသီဥတုက မိန်းမောကြည့်နူးချင်စရာ။

ကားထဲကထွက်ရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင် သူမက သူ့ကားနား ရောက်လာပြီး မှန်လာခေါက်သည်။

ခေါင်းညိတ်ပြီးပြပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက်သည်။ သူမကိုယ်က လတ်ဆတ်သော ရေမွှေးနံ့ဖျော့ဖျော့က သူ့ကို အနှုတ်ဆက်သည်။

အိပ်မက်ဆီက ရနေကျ ရနံ့ချိုချိုနဲ့ မိန်းမောနေကျ သူ့အတွက် သူမကိုယ်နံ့က အသစ်ဖြစ်နေသည်။

ယင်းအသစ်ကို ခံတွင်းက တောင့်တနစ်သက်တတ်အလို သူမဆီက ရေမွှေးနံ့ကိုလည်း သူ နှစ်သက်ရင်ခန့်သွားသည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခြံထဲဘက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“သင်တန်း လာကြိုတာပါ၊ ကြာနတ်နွယ်ကရော”

သူမက လက်မှနာရီကို ကြည့်ပြီး ...

“မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ ဒီမှာ ချိန်းထားတာ၊ သူ မလာသေးလို့ အပြင်ခဏထွက်မလားလို့ ယူနဲ့တွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲ”

သူမက သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အားမနာတမ်း အဖော်ထုပ်ခိုင်းတတ်သူပင်။

“နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆို သင်တန်း ဆင်းတော့မှာ”

ငြင်းရန် အကြောင်းပြရုံ ရှိသေး ...

"အိုကော ... အဲဒီဆယ့်ငါးမိနစ် အိုင်ကို ပေးလိုက်၊ ယူကို အချိန်မီ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ လာ ... အိုင်ကားနဲ့ လိုက်နဲ့"

သူမက ငြင်းလို့မရအောင် ချည်နှောင်တုပ်ပြီး သူ့ကို ခေါ်တင်သွားလေသည်။

သူမ ခေါ်သွားသည်က မြေနီကုန်းက ဒဂုံစင်တာ ဖြစ်နေသည်။

နီးတဲ့နေရာဖြစ်၍ အချိန်အတွက် စိတ်မပူ၊ အိပ်မက် စောင့်နေရာမှာကိုတော့ စိတ်ပူသည်။

သူမကပင် ဦးဆောင်ပြီး ကော်ဖီမှာနေတာ မတား မြစ်တော့။

သူမက သူ့အကြိုက် အနေအထားကို သေသေချာချာ မှာပေးနေသည်။

ဒီလိုတော့လည်း သူမက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ကော်ဖီ ရောက်လာပြန်တော့လည်း သူမကပင်

သူ့အတွက် အရင်ဦးစွာ စီစဉ်ပေးပြန်သည်။ သူ့ဘက်ကလည်း အားနာစွာမငြင်း။

သူမဘက်လည်း ပုံမှန်လုပ်ဆောင်နေကျ ကိစ္စတစ်ခု လို့ လိုက်လုပ်ပေး။

ထူးဆန်းလွန်းစ။

အိပ်မက် သင်တန်းဆင်းနေပြီလား။

စိတ်က အိပ်မက်ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

"ဘာလဲ ... စိတ်ပူနေတာလား၊ ယူကားကိုတွေ့ရင် စောင့်နေမှာပေါ့"

သူမက သူ့စိတ်ကိုပင် ဖမ်းဆုပ်ခန့်မှန်းတတ်နေ

ပြီကော။

"ညှိမင်းသွင် ... ယူ အိုင်အနားမှာ ရှိနေတဲ့ ဓဏလေး တော့ စိတ်ရော လူပါ ရှိစမ်းကွာ"

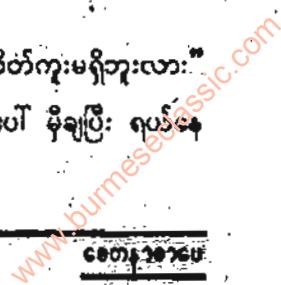
ဘုရားရေ ... သူမ သူ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား။

ဒေါသဖြစ်သွားပေမဲ့ သူမရဲ့ ညှိငင်စွဲငြိစရာအပြု

မှာ သူ့ မင်သက်သွားပြီး ...

"ကြာနက်နွယ် ဟိုကို ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား"

သူမက ခေါင်းကို နောက်မီပေါ် မှီချပြီး ရယ်နေလေသည်။

သူ့အေးခွန်း ဘာများမှားသွားလို့ပါလိမ့်။

“ဘာလဲ ... ယူ အိုင်ကို မျက်စိနောက်နေပြီထင်တယ်”

“သြော် ... သူမက ဒီလို ယူဆသည်ကိုး။”

“မပြန်သေးဘူး၊ ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးကို မရှိသေးတာ၊ ဟိုက မိဘတွေလည်း မကြာခဏ လာနေကျဆိုတော့ ပြန်စရာ မလိုဘူးလေ၊ ပြီးတော့ အိုင်အလုပ်လေးကို အိုင်မြတ်နိုး တယ်”

မြတ်နိုးတယ် ဆိုတဲ့ နေရာအရောက် သူမ မျက်နှာ က လေးနက်နိုင်မှာစွာ ...

“ကဲ ... ကော်ဖီကုန်ရှင် ပြန်ကြရအောင်”

သူက ကတိတည်စွာပင် အချိန်တိကျစွာ။

သူတို့ သင်တန်းရှေ့ ရောက်ချိန်တွင် သင်တန်း

ဆင်းနေပြီဖြစ်ပြီး အိပ်မက် အပြင်မရောက်သေး။

“ကျေးဇူးပဲ ညို”

သူ ကားပေါ်ကအဆင်း သူမက နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

သူ နားကြားလွှဲလေသလား မသိ။

သူမက သူ့ကို ညိုတဲ့။

သူမ ရှက်သွားမှာစိုးတာရော၊ အိပ်မက် လော့မှာ စတာရော၊ နှစ်ခုစလုံးကြောင့် သူ ဘာမှလှည့်မမေးတော့။

ကားထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကန့်ကလျ သူ့ဆီ ဆွှာကလာနေသော အိပ်မက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘေးမှာပါလာသော သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြော နေတဲ့ အိပ်မက်က သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် လင်းလက်တောက်ပစွာ

မြီးပြီး ...

“စာမရှင်းတာ ပြန်မေးနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွား တယ်၊ မောင် အကြာကြီး စောင့်လိုက်ရလား”

သူ လိပ်ပြာမလုံ။

ခေါင်းတော့ ခါပြလိုက်သည်။

* * *

မနက်အစောကြီး တံခါးခေါက်သံကြား၍ စောင်ပုံ
ထဲကပင် အော်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မေမေပါ သားရဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားရမယ်လေ”
သူ အိပ်ရာထဲက ဝန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။
ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ ပေပေနှစ်လည်နေ့ပဲ။ ညကတည်း

က မေမေ မှာထားရက်နဲ့။

မေ့သွားမိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ နောက်ဆယ်မိနစ်အတွင်း သား ထွက်
လာမှာပါ”

အပြင်မှာ အလင်းရောင်ပင် မသဲကွဲသေး။

အရုဏ်ရော နေ့ဆွမ်းပါ ကပ်ခြင်းဖြစ်၍ သူတို့
အာစောသွားရပေလိမ့်မည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အရုဏ်ဘုဉ်းပေးနေသော
သံဃာတွေကို ကြည့်ပြီး ပေပေကို သံတံရဦးမည်။

သူတို့ဘဝအတွက် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ခဲ့သော ပေပေ
အညှိုး ရောက်ရာတံဝက သူတို့အလှူတွေအတွက် ကျေနပ်နေပေ
အိမ်မည်။

အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ လည်ကတုံးလက်ရှည်နဲ့ ယော
ဆိုး အနက်ရောင်ကို ဝတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းယူလိုက်စဉ် သူ့ဖုန်းထဲ
မှာ missed call တွေ ဝင်နေတာ တွေ့လိုက်သည်။

ဝင်ချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်တစ်နာရီ ငါး
နာရီ

သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေချိန် ဖြစ်သလို
နေသေးရင်လည်း မကိုင်ချင်လောက်အောင် ငိုက်မြည်းနေချိန်

ဖုန်းနံပါတ်က သူမ ဖုန်းနံပါတ်။

ညို ...

ခေါ်သံကို ပြန်ကြားယောင်လိုက်စဉ် သူ ကြက်သီး ထသွားပြန်သည်။

ဘယ်လိုအမျိုးသမီးပါလိမ့်။

အခန်းအပြင်ထွက်စဉ် မေမေက အံ့သင့်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် မှာကြားပြင်ဆင်ခိုင်းထား၍ သူတို့ဘက်က ဘာမှအလုပ်မရှိပဲ၊ ကုန်ကျစရိတ် ရှင်းပေးရုံသာ နှစ်စဉ် လုပ်နေကျဖြစ်၍ ဒီအချိန်ရောက်တိုင် ဘုန်းကြီးကျောင်းက အလှူအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားတတ်သည်။

“သွားကြရအောင် မေမေ”

မေမေက ယောဂီတဘက်ကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး

“ညက သားအခန်းဘက်က ဖုန်းမြည်သံ ကြားတယ်၊ မေမေ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တာနဲ့ ကြားနေရတယ်၊ နှီးဦးမလို့ပဲ၊ မဟုတ်လည်း သား အစောကြီး ထရဦးမယ် ဆိုပြီး မနိုးဖြစ်တာ၊ အိပ်မက်ဆီကလား သား၊ အရေးကြီးလို့ ဆက်တာထင်တယ်၊ ပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး”

အိပ်မက်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသော မေမေက သူ့ဆီ လှမ်းတိုက်တွန်းသည်။

“ဖုန်းမှားဝင်တာပါ မေမေ”

ဦးလွယ် စီးလွယ် ဖြေလိုက်ပြီး ညကတည်းက ဆီမီးထားသည့် ဆင်ဝင်အောက်ရှိကားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ အောင်းလိုက်သည်။

မနက်စောစော နှင်းမသဲမကွဲချိန်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အနံ့လုံး တိတ်ဆိတ်နေချိန်၊ အနက်ရောင်ကတ္တီပါလမ်းမကြီး အိပ်ချင်ဗူးတူး ဖြစ်နေချိန်၊ လမ်းမီးတချို့ ငိုက်မြည်းနေချိန်။

အင်း ... ဒီအချိန် ကားမောင်းရတာ၊ စိတ်အေး

သတ်အေးနဲ့ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူ့အတွေးနဲ့သူ လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီး ပြီးလိုက်မိ

သည်။

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်ကို ဦးချပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်ကြီးက ...

“ဒီနှစ်တော့ ထူးထူးခြားခြားပဲ ဒကာမကြီးရေ၊ အလှူရှင်
တစ်ဦးကလည်း ဒီရက်ပဲ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ လာတိုက်နေ
တယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း ဒကာမကြီး နှစ်စဉ်လှူနေကျဆို
တာကို ရှင်းပြရတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီအလှူရှင်လည်း ဆွမ်း
လှူခွင့်မရရင် ပစ္စည်းပဲ လှူမယ်ဆိုလို့ နေ့ဆွမ်းအပြီး ရေ
စက်ချရင် အဲဒီအလှူရှင်ပါ ရေစက်ချလိမ့်မယ်”

မေမေက လက်အုပ်ချီလျက်နှင့်ပင် ...

“ရပါတယ် ဘုန်းဘုန်း၊ တပည့်တော်ကလည်း နှစ်စဉ်
ဒီရက် အတိအကျမှာ လုပ်လိုက်ရမှ စိတ်ရှင်းလို့ပါ”

“အေး ... သာဓု သာဓု သာဓု”

ဘုန်းကြီးက လိုအပ်တာတွေ ပြောပြီး ထထွက်သွား
သည်။

သူနဲ့ သူ့အမေလည်း အရက်ဆွမ်းအတွက် ပြင်ဆင်
အားတာကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာ ဆွမ်းစားရန် တန်းစီပြီး တည်ငြိမ်တဲ့
ညနေနဲ့ ကြွလာနေတဲ့ သံဃာတော်များကိုကြည့်ပြီး အလှူထဲမှာ
အာရုံနှစ်ပြီး သဒ္ဓါပွားနေလိုက်ကြသည်။

ရေစက်ခွက်သုံးခွက် ပြင်ထားသဖြင့် သူတစ်ခွက်၊
မေမေတစ်ခွက်၊ နောက်အလှူရှင် မရောက်လာသေး။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ ထိုအလှူရှင် လှူထားသော
စာအုပ်ဗီရိုငါးလုံးကို တွေ့ရသည်။

ဗီရိုအပေါ်မှာ အလှူရှင်ရဲ့ကမ္ဘည်း ရေးထိုးနေဆဲ
ဖြစ်၍ စာသင်ဆောင်ထဲ မရောက်သေး။

“စာသင်သားတွေအတွက် စာအုပ်ဗီရိုတွေ လှူတာလေ၊
မိန်းကလေးက ငယ်ပေမဲ့ သဒ္ဒါတရား ထက်မြက်ရှာသား”

ဘုန်းဘုန်းက ဗီရိုများကို သူ ကြည့်နေ၍ ရှင်းပြ
နေသည်။

ထိုစဉ် ရေစက်ချရာ ခန်းမထဲကို လှမ်းဝင်လာသော
အရိပ်တစ်ခု။

အပြာနုနု ပိုးချိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော

သူမ။

“အဲဒီ ဒကာမလေးလေ၊ ကဲ ... ကဲ ... လူစုံရင် တရား
စရအောင်”

သူမကတော့ မျက်လွှာချ၍ တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့သော
ခြေလှမ်းများနှင့်။

သူ့ဘေးရှိ လွတ်နေသော ရေစက်ခွက်နေရာမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘေးကိုလှည့်မကြည့်၍ သူမဘေးမှာ သူ ရှိနေတာ
ဆို သိဟန်မတူ။

ဘုန်းကြီးရဲ့ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ တရားသံအောက်
မှာ အားလုံး ဝပ်တွားကြည့်ညိုစွာဖြင့် ...

သူမလည်း ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်ရာ အရိပ်ကို ရှာဖွေ
ခိုဝင်တတ်သူပဲ။

သူမကို အထင်ကြီးစွာ စိုးစောင်းငဲ့ကြည့်စဉ် သူမ
ဝါးပြင်ပေါ်မှာ တိုးလျှဖြည်းညင်းစွာ စီးဆင်းနေသော မျက်ရည်စ
ဗျား။

တင်းတင်း နေထားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းများက
 တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်။
 သနားကြင်နာစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

သူမ ငေးနေပုံက ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့
 အမှောင်ထဲမှာ ဘာမှမမြင်ရသလို။ မမြင်ရတာကိုလည်း ကရုမစိုက်
 သည့် ငေးနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

လည်ပင်းမှာ ပဝါစည်းထား၍ ထိုပဝါစပြာပြာက
 အစ်ခါတစ်ရံ သူမ မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်အုပ်မိုးလိုက်။ တစ်ခါ
 အစ်ရံ သူမ ရင်ဘတ်ကို လွမ်းခြုံဆော့မြူးလိုက်။ တစ်ခါတစ်ရံ
 ဆယ်ထဲမှာပင် လေတံခွန်လို လွတ်လပ်စွာ ကော့ယုံလိုက်နှင့်။

ခပ်သွက်သွက်ပုံစံနှင့် မြင်နေကျဖြစ်၍ သူမတည်ငြိမ်
 နေပုံက ထူးဆန်းလွန်းနေသည်။

“ကြာနတ်နွယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

သူ အနားမှာရှိနေတာကိုပင် မေ့နေပုံပေါ်၍ သူမ
 ဆေးလိုက်စဉ် သူမက သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး မျှောတော့စွာ ပြုံးပြသည်။

မေမေ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး သူမနဲ့ ချိန်းထားသည့်
office ဆိုင်လေးမှာ တွေ့နေကြခြင်းပင်။

“ဆောရီး ညို၊ အိုင် အဲတိတ်ကို တွေးနေမိလို့ပါ၊ မပူပါ
နဲ့၊ အိုင် တစ်နှစ်မှ တစ်ရက်ပဲ တွေးတာပါ။ ကျန်တဲ့ရက်
တွေဆို အဲဒီ အတိတ်အကြောင်း အိုင် ခေါင်းထဲမထည့်ဘူး”

ခုမှ သူနဲ့တွေ့နေကျ သူမ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ညက အိပ်မပျော်လို့ ညို့ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ညို
အိပ်ပျော်နေတယ် ထင်တယ်”

ဖုန်းပြန်မခေါ်မိတာကို အားနာသလိုလို ဖြစ်သွား
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ သူ့ဆီက ခွင့်မတောင်း
ဘဲ သူ့ဆန္ဒမေးပဲ သူ့ကို သူမရဲ့ ညိုအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်လေ
ပြီထင်။

ဘယ်သူမှ မခေါ်တဲ့ နာမ်စားလေးဖြစ်၍ နားထဲ
စိမ်းနေပေမဲ့ သူ နှစ်သက်နေသလိုလို။

“အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ ကျွန်တော် ပြန်မခေါ်ဖြစ်တာပါ”

သူမက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရပါတယ်၊ အိုင်လည်း မွန်းကျပ်လွန်းလို့ အရင်က ရင်
ဖွင့်စရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အခု သူက
နိုင်ငံခြား ရောက်သွားတော့ ဖုန်းသိပ်မဆက်ဖြစ်တော့ဘူး၊
ညိုကိုကျတော့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ အိုင် ယုံယုံကြည်ကြည်
နဲ့ ခင်ဖွင့်ချင်နေတာ”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ခံရတာ ဂုဏ်ယူ
စရာ ဖြစ်ပေမဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ချည်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို နေရ
ခက်လှသည်။

“ဒီနေ့က အိုင်မေမေ ဆုံးတဲ့ နှစ်လည်နေ့လေ၊ အိုင်ပေပေ
ဆီသွားရင်း လမ်းမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာ၊ အဲဒီ
တုန်းက အိုင် ရှစ်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

သူမအတွက် ခါးသီးတဲ့ အတိတ်တွေ ကြုံခဲ့ရမှာ
ပေါ့။

ခါးသီးမှုဆိုတာ လူတိုင်း ကြုံဖူးကြတာမို့ အထူး
အဆန်းကြီးတော့ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ခံခဲ့ဖူးသူနဲ့ မခံခဲ့ဖူးသူတို့ရဲ့ ခံစားချက်က
တော့ ကွာပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခုနစ်တန်းအရွယ်မှာ အဖေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ”

“ဪ ... အိုင်နဲ့ ဘဝတူပေါ့”

သူမက နှစ်လျှောက် အပြုံးကြားကပင် အရွန်းဖောက်ရန် ကြိုးစားနေသေးသည်။

သူမ အဲဒီလို ငြိမ်သက်နေရင် သူ မနေတတ်။

“ဒါပေမဲ့ ယူမှာ အမေကျန်သေးတယ်”

မစပ်စုလိုပေမဲ့ သိချင်သေးတာမို့ ...

“ကြာနတ်ရွယ် အဖေကရော”

သူမက မှဲပြုံး ပြုံးသည်။

ဒါပေမဲ့ အပြုံးလည်း မဟုတ်ပြန်။

နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ လောကကို အရှုံ့တိုက်လိုသော အပြုံးမျိုးလား မသိ။

“အဖေက အိုင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ထွက်သွားတာ”

ဆက်မမေးသင့်တော့ ဒီလောက် မေးမိတာကိုပင် အားနာနေမိသည်။

“ထောရီး ... ကြာနတ်ရွယ်”

သူမက ဘာမှပြန်မပြော၊ အတိတ်ထဲကို စူးစူးနစ်နစ် ပြန်ရောက်သွားနေပြန်သည်။

သူမ ဒီလို ငူငူငိုငို ရှိနေမည်ဆိုရင် ...

သူ ပျင်းပြီး သေသွားလိမ့်မည်ထင်။

“ပြန်ရအောင်”

သူ အရင် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ပြန်နှင့်လော့ အိုင် ဆက်ထိုင်ပါရစေဦး”

မထားခဲ့သင့်ပေမဲ့ သူမနဲ့ သူက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်မချရမဲ့ အနေအထားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် သူ အားရစ်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်နှင့်ပြီနော်”

ခေါင်းညိတ်ပြီး သူမ ကျန်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်သာဆို သူ ဒီလို ထားရစ်ရက်လိမ့်မည် ဟုတ်ဟု ကြံဖန်တွေးမိလိုက်သေးသည်။

မေမေက သူ့ခေါင်းက ဆံပင်များကို နူးညံ့စွာ ဖွတ်သပ်နေရင်း ...

“သားနဲ့ အိပ်မက် လက်မထပ်ကြသေးဘူးလား”

သူ ခေါင်းပင် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မထင်ထားသော မေးခွန်းလည်း ဖြစ်နေ၍ သူ

ဘက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

မေမေက သူ့နဖူးကို မနာအောင်ထုရင်း ...

“သားတို့အရွယ်က လက်ထပ်သင့်နေပြီလေ”

သူ မေမေခါးကိုဖက်၍ မေမေမိုက်မှာ မျက်နှာအုပ်

ဆားလိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲ ... မေမေက သားနဲ့ ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့”

မေမေက သက်ပြင်းပျော့ပျော့ချပြီး ...

“သားရယ်၊ ဘယ်မိဘက ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်

ထဲက ဆွဲထုတ်ချင်ပါ့မလဲ”

သူ မေမေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

သူ အိပ်မပျော်ခင် ထူးထူးဆန်းဆန်း မေမေက သူ့

အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း သီချင်းနားထောင်နေတာဖို့ အိပ်

ရာထဲမှ လူးလဲထာ၊ သီချင်းသံကို တိုးလိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

သားအမိတွေ ဆိုပေမဲ့ မေမေက သိပ်ပြီး အေးအေး

သိမ်မွေ့လွန်း၍ သူ့ဘက်က ချစ်ခင်လေးစားမှုအပြင် အကြင်နာ

ပါ ပိုရသည်။

“အိပ်မပျော်သေးတာနဲ့ သားနဲ့စကားပြောဖို့ ထွက်လာ

တာ”

မေမေက ခုတင်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၍ သူ့ထ

မေမေပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်ထားလိုက်သည်။

“အိပ်မက် ပေမေက နောက်နှစ်လောက်ဆို စာချုပ်ပြင်ပြီး ပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့မှ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားတယ်”

အိပ်မက်အပေက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး သူတို့ကိစ္စကို သူ ပြန်ရောက်လာမှ စီစဉ်မည်ဟု တောင်းဆိုထားသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူရဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ ရှိနေချင်တဲ့ မိဘတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒမို့ သူတို့ ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ သား အိပ်မက်အပေါ် သစ္စာမရှိနော်”

မေမေက သူ့ကို ရိုးရိုးစင်းစင်းလေး သတိပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့အတွက်တော့ နားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ တုန်ခါမြည်ဟီးသွားသလိုပင်။

ဘာဖြစ်လို့ သူ လိပ်ပြာမလုပ် ဖြစ်ရတာလဲ။

သူ့ရင်ထဲ အိပ်မက် ရှိနေတာပဲ။

အိပ်မက်ကလွဲပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘယ်သူမှ အဝင်မခံလို့ ဘာဖြစ်လို့ သူ ရဲရဲအာမမခံဝံ့ရမှာလဲ။

“အိပ်မက်ကို သား အမြဲချစ်နေမှာပါ မေမေ”
မေမေက ပြုံးသည်။

မေမေ အပြုံးကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် အကြည့်လွှဲထိစဉ် သူ့ပြတင်းဝမှာ လ၊ပုခက်က တွယ်ငင်မိစီးလျက်။

သူ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရနေသလိုပင်။
ရင်ထဲက ဟာတာတာ အလွမ်းကြီးက ဘယ်သူ့ကို

ညှိရူးမှန်း မသိ။

ပန်းခက်ကလေးများကို ညှပ်ဖြတ်လိုက်၊ ပန်းခက်ထဲ ထိုးစိုက်လိုက် လုပ်နေသော သူမလက်များသည် ရှည်လျားသန်စွမ်းစွာ လှပနေသည်။

သူမ လက်ချောင်းများက ပြေပြစ်ချောမွေ့ နေသော်လည်း ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည့် အသွင်ထက် သန်မာတောင့်တင်သည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ပန်းများကို ပြင်နေချိန်တွင် သူမသည် အာရုံအားထဲကို ပန်းများအပေါ်၌သာ စုပုံထားသလို ငြိမ်သက်သွားတတ်သည်။

မျက်လုံးများကအစ ပြင်နေသော ပန်းများပေါ်ထဲ လွဲ၍ ဘယ်ကိုမှ မစေ့တော့။

အင်း ... သူမ ပန်းပြင်နေပုံက က၊ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ချစ်ကျသက်သက် က၊နေသည့်နှင့် တူလှသည်။

ဆံပင်များကို မစည်းနှောင်ထား၍ ဆံချပ်အစွေ ခိုင်များက ပန်းကျော်ကျော်ထိ လှိုက်ဖြာဝဲလျက် ...

လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း လှိုင်းထသွားတတ်တဲ့ ဆံနွယ် နွယ်လေးများကို ဝေးကြည့်ရင်း အိပ်မက်ရဲ့ စင်းစင်းပျော့ပျော့ အပြောင့်လေးကို သတိရလိုက်သည်။

အိပ်မက်နဲ့ သူမက ဆန့်ကျင်ဘက်အလှ ရှိသူတွေပဲ။ သူမဆိုင်ရှေ့ ကားဖြတ်မိစဉ် ဘာရည်ရွယ်ချက်မဲ့

အဲဒီ ဝိုင်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲအဝင် ပန်းပြင်နေတဲ့ သူမကို တွေ့သဖြင့်

အကားမှ မပြောဖြစ်ဘဲ (နှုတ်ပင်မဆက်မိသေး) ငြိမ်သက်စွာ ညှိနေမိခြင်းပင်။

ဆိုင်အကူမိန်းကလေးများက သူ့လက်ကာပြထား၍ သူ ဆက်မမေး။

Air Con အခန်းထဲမှာပင် သူမ နှာခေါင်းထိပ်မှာ နေလို။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ပန်းကကြိုး တစ်ပုဒ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေပြီးမှ ကကြိုးရုပ်ပြီး ပန်းလေး အသက်ဝင်လာသည်။

“ဟာ ... ညို ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သူမက နားရွက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ဆံပင်ဖုတ်ကို ညှပ်သွင်းပင့်တင်ရင်း သူ့ကို မြင်သွားသည်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ရှိပြီ”

သူမက လက်ကို ခါးမှာစည်းထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ သူ့ကို လိုက်ပြီး ...

“လာလေ၊ အိုင်အခန်းမှာ ကော်ဖီသောက်သွားဦး”

သူမက သူ့ကို သူမရုံးခန်းထဲမှာ စင်ထိုင်စေပြီး ပြင်ထားတဲ့ ပန်းများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆိုင်အကူလေးများကို ညွှန်ကြားနေတာ မြင်နေရသည်။

သိပ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိစေအမျိုးသမီးပဲ။

သူမနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ့အမြင်တွေက အမြဲတမ်း အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြစ်နေသလား။

မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ သူမရဲ့ ရဲတင်းမှုအတွက် ဘာ သူ့ အမှတ်မပေးချင်။

“ညို စောင့်ရကျိုး နပ်မှာပါ၊ ညိုအကြိုက် အိုင် ကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်”

သူမရဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုထဲမှာ ကော်ဖီကောင်းကောင်းတစ်ခွက် ဖန်တီးနိုင်ခြင်းလည်း ပါမည်ထင်။

သူမလက်ရာ ကော်ဖီလောက် ဘယ်ကော်ဖီမှ သူ့ ခန္ဓာလမ်းဘူး။

သူမ ကျွမ်းကျင်မြန်ဆန်စွာနှင့်ပင် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ပြီးစီးသွားသည်။

သူ့ရှေ့ တစ်ခွက်ချပေးပြီး သူမ တစ်ခွက်သောက်သည်။

“ဆိုပါဦး၊ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ ဆိုင်ရောက်ချလာတာလဲ”

အမှန်ပြောပြဖို့တော့ တော်တော် ခက်ပေလိမ့်မည်။ မုသားသာ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်၍ ...

“ညနေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲရှိတယ်၊ အိမ်အတွက် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့”

သူမက မျက်နှုံးနှစ်ဖက် မြင့်တင်လိုက်ရင်း ...
“အိုင်က ... အိုင် သဘောပေါက်ပြီ၊ အမျိုးသားလား၊
အမျိုးသမီးလား”

လိမ်ပြီးပြီနို့ မထူးတော့။

“အမျိုးသမီး”

“ညနေမှ ဝင်ယူမလား၊ တစ်ခါတည်း ယူသွားမလား”

သူ ကကြိုးတစ်ပုဒ် ထပ်ကြည့်ချင်သေးတာမို့ ...

“အခု တစ်ခါတည်း ယူသွားမယ်”

သူမက ကော်ဖီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံ

သောက်နေပြီး ...

“အချိန်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

သူ တော်တော် စိတ်ရှည်တတ်နေပြီပဲ။

“အမျိုးသမီးဆိုတော့ ပန်းစည်းအဖြူရောင်ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်
မယ်”

“ကြာနတ်နွယ် သဘောပဲလေ”

သူမက ကော်ဖီကို စိမ်ပြေနေပြီ သောက်ပြီး ...

“ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလေ၊ အိုင် ... ပန်းစီစဉ်လိုက်ဦး
မယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမဲ့ သူမ ပန်းစည်းတာကို
နှစ်သက်စွာ သွားငေးမောနေမိဦးမည်ကို သိနေသည်။

သူမ ဖန်တီးထားသာ အဖြူရောင်ပန်းစည်းလေးကို
အိပ်မက်ကို ပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်မိသော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်
ဆီ။ သူ့အခန်းထဲမှာပင် အလှထိုးစိုက်ထားလိုက်မိသည်။

* + *

ခါတိုင်းလိုပင် အလုပ်က ပြန်လာတိုင်း မေမေကို နှုတ်ဆက်နေကျမို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မတွေ့ရသော မေမေကို လိုက်ရှာနေလိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှာ မတွေ့၍ အပေါ်ထပ် တက်လာစဉ် လှေကားထိပ်မှာပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေ မရည်ရွယ်ဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကားပြောတတ်သော၊ စကားကြမ်းကြမ်းများကို သူ ပြောလျှင်ပင် တားဆီးဟန့်တားတတ်သော မေမေအသံမှ ဟုတ်ပါလေစ။

အုံကြွစွာ သူ ခြေလှမ်းတွေ ရှပ်သွားခြင်းပင်။

“ရှင်လို လူယုတ်မာကို တစ်ခါယုံမိလို့ တစ်သက်မှားပြီး သွားပြီ၊ ထပ်ယုံဖို့ဆိုတာ ကျွန်မ သေတဲ့အထိ မပြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

“.....”

“သားကိုလည်း အသိပေးစရာ မလိုဘူး။”

“.....”

“နောက်တစ်ခါ ကျွန်မတို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့။”

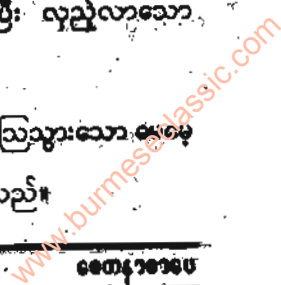
တစ်ဖက်က ဘာပြောသည်တော့ မသိ။ မေမေ စကားထဲမှာ သူပါ ပါနေတာတော့ သေချာသည်။

ပြီးတော့ ... မေမေ ဒေါသ။

မေမေ ဒီလောက် ဒေါသကြီးရလောက်အောင် တစ်ဖက်လူက ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။

သူ တွေးနေဆဲမှာပင် ဖုန်းချပြီး လှည့်လာသော မေမေက သူ့ကို တွေ့သွားသည်။

သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် တုန်လှုပ်အုံကြွသွားသော မေမေ ချက်နာကြောင့် သူ ပိုပြီး သံသယဝင်လာသည်။

၉၂

အိမ်ကပ်

ဖြူဆုတ် ထစ်အနေသော မေမေက ဟန်မဆောင် တတ်သူပီပီ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ရောက်တာ ကြာပြီလား သား”

သူ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ခုတင်ရောက်တာ မေမေ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလဲ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပုံစံနှင့်ပင် သူ မေးလိုက်သည်။

“မေမေ အသိတစ်ယောက်ဆီကပါ၊ ပိုက်ဆံချေးထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ သားရယ်”

ငွေရေးကြေးရေးကို သုံးစရာတစ်ခုအဖြစ် မဖြစ်မနေ သုံးနေရခြင်းထက်ပိုပြီး မေမေ စိတ်မဝင်စားတတ်တာ သူသိနေ သည်ပဲ။

သူ့ဆီက သူများ ငွေလိမ်သွားသည်ကိုပင် “ကံပေါ့ သားရယ်၊ သူ့တရား သူ့စီရင်လိမ့်မပေါ့”လို့ အားပေးနှစ်သိမ့် တတ်သူ မေမေက ငွေအတွက် ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်ပါ့မလား။

သံသယများဖြင့် ဆက်မေးချင်သော်လည်း မေမေ့ရဲ့ အကျပ်တွေ့နေတဲ့ ပုံစံကြောင့် မမေးရက်တော့။

“သား နားလိုက်ဦးမယ် မေမေ”

ထွန်းညှိလေသော လမ်းအိမ်

၉၃

မေမေက သူ့ကို မလုံမလဲကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိတ် သည်။

မေမေမှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေပါလိမ့်။ သူ သိလိုလှသည်။

စကားနည်းသော မေမေ ရင်ထဲတွင် ခံစားချက် တွေ အများကြီး သိမ်းဆည်းထားလေမလား။

* ❖ *

အိပ်မက် အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားတိုင်း သူ့ကို ဖိတ်
 နေကျဖြစ်၍ သူကလည်း အမြဲနှစ်ခြိုက်စွာ သွားစားနေကျပင်
 စကားတွတ်တွတ်တာတာနဲ့ သူ့ဘေးမှာ ရှိနေတ က်
 သော အိပ်မက်ကို ကြည့်ရင်း စားရသော အစားအသောက်လေး က်
 အရသာရှိတာ မရှိဟု သူ ထင်တတ်မြဲ။

ဒီနေ့လည်း အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ဖားဖား အစိမ်းနု
 ရောင်နဲ့ အိပ်မက်သည် ပေါက်ဖတ်လေးပမာ သူ့ကို တွယ်ကပ်
 လျက်။

“မောင် မုန့်စားပြီးရင် ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါလား။”

အိပ်မက်က အန်တီ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုး

ပူဆာသည်။

“ညနေပွဲမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် အိပ်မက်ရဲ့၊ မနက်ပိုင်း
 မောင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ရတယ်၊ ညနေ မောင်အလုပ်တိုက်ကို အိပ်မက် လာခဲ့
 မယ်၊ အိပ်မက် စာမေးပွဲရှိလို့ စာကျက်ရတာ ခေါင်းပူနေ
 ပြီ”

အိပ်မက် တက်နေတဲ့ ပြင်သစ်ဘာသာသင်တန်းကို
 ဆော့ သူ မေ့တော့တော့။

“ဒါဆို အိပ်မက် ခေါင်းအေးသွားအောင် မောင် အားလုံး
 လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား။”

အလိုလိုက်နေကျ ချစ်သူကို ဝတ္တရားမယျက် အလို
 ဆိုက်မိဆဲ။

“သမီးရေ ... မေမေ့ကို ဘုရားပန်းလေးတွေ ဖြတ်ပြီး ယူ
 လာခဲ့ပေးပါလား။”

အိပ်မက်က သူ့အနားမှ ထသွားပြီး ဘေစင်ပေါ်မှ
 နန်းစည်းကို ဖြေလိုက်သည်။

ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးကို ကိုင်ပြီးမှ ...

“မေမေရေ ... ဘယ်လောက် ညှပ်ရမှာလဲ”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ ပန်းအိုးအရွယ်လည်း သိရဲ့သားနဲ့ လိုက်ဖက်ပြီး လှအောင်ညှပ်ပေါ့”

အိပ်မက်က သူ့ဘက်ကိုလှည့်၍ လျှာထုတ်ပြပြီး -

“ဥမမေရယ် ... သမီးညှပ်ရင် အံဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး မေမေတာသား ညှပ်လိုက်တော့နော်”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ပန်းဆိုသည်နှင့် ပန်းကကြီး သိတတ်သော သူမကို သတိရနေတတ်သည်။

အခုလည်း ...

သူမသာဆို ထိုပန်းလေးတွေ လှပဝင့်ကြွားစွာ ဘုရားစင်မှာ ဝပ်ဆင်းပူဇော်ခွင့် ရကြပေလိမ့်မည်ဟု ကြံဖန်တွေးမိနေသည်။

“အိပ်မက်ရေ ... မောင့်အိမ်ရှင်မ ပြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ အန်တိုဆီက အိမ်ထောင်ထိန်းပုံလေးတွေ သင်ထားဦး”

အိပ်မက်က တစ်ခုခု အပြစ်တင်ခံရရင် မကျေနပ်ရင် လုပ်နေကျ အမူအရာအတိုင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ...

“အင်းပါ၊ မောင်ကလည်း မယူရသေးဘူး နိုင်းဖို့စဉ်းစားနေပြီ”

သူ အိပ်မက် ခေါင်းကို မနာအောင် ထုလိုက်ပြီး ...

“ခွေးစုတ်မလေး၊ ညနေ မောင်စောင့်နေမယ်၊ အလုပ်တိုက်ကို လာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

အိပ်မက်က ချစ်စရာကောင်းစွာ ရယ်နေပြီး ...

“စိတ်ချ၊ အိပ်မက် စောစောလာခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ညနေစာလည်း မောင်ကျွေးရမယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှဲ့ ညှပ်နှိုးလျက်။

“သေချာသည်။ အိပ်မက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုက အမြဲတမ်း သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးနွေးလေး ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြည်နူးနေဆဲပင်။

* * *

“အတော်ပဲ၊ အိုင် ညို့ကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”
 သူမက သူ့အလုပ်တိုက်ကို ဆိုင်းမဆင့် ဖုံမဆင့်
 ရောက်ချလာပြီး အလောတကြီးပုံစံနှင့် ပြောလာသဖြင့်
 အံ့ဩနေစဉ် ...
 “အိုင် Wedding တစ်ခုအတွက် စံပယ်ပန်းတွေ သွားမှာ
 မယ်၊ တစ်ပွဲလုံး စံပယ်ချည်းပဲ သုံးမှာဆိုတော့ အများကြီး
 လိုမှာ၊ လှည်းကူးဘက်မှာ စံပယ်ခြံတွေရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲ
 ဆင်းမှာရမယ်၊ အဲဒါ ညို့ကို အဖော်လာခေါ်တာ အလှူ
 သိမ်းချိန်လည်း နီးပြီမဟုတ်လား”
 နာရီကြည့်စဉ် အိပ်မက်နဲ့ ချိန်းထားသောအခါ
 ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်မကျွတ်သော အိပ်မက် အကျင့်အရ သိပ်
 ခြာခင်အတွင်း အိပ်မက် ရောက်လာပေတော့မည်။
 “ကျွန်တော် ချိန်းစုားတာရှိလို့ လိုက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”
 သူ ငြင်းနေဆဲမှာပင် အိပ်မက် ရောက်လာသည်။
 အိပ်မက်က သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် အားပါးတရ
 ခြံပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူနဲ့ စကားပြောနေသော သူမ
 နီးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။
 “ဪ ... သူနဲ့လား”
 သူမက သဘောပေါက်သွားသည်ထင်။
 အားပျော့သော အသံနှင့် မေးသည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် ချစ်သူလေ၊ အိပ်မက်ပူးတဲ့”
 မထူးတော့ပြီမို့ တစ်လက်စတည်း မိတ်ဆက်ပေး
 ကြသည်။
 “အိပ်မက်ရေ ... ဒါ မောင့်မိတ်ဆွေ ကြာနတ်နွယ်တဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”
 သူမက အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရာ
 အဖြိုးလှလှ ဖန်ဆင်း၍ ...

“အိုင်လည်း ယူလိုပါပဲ၊ ဒီမှာလည်း ညိုကို လှည်းကုသွားမလို အဖော်လာခေါ်တာ၊ ညိုက ယူနဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့”

အိပ်မက်က သူ့ကို ဖျတ်ခဲနဲ ကြည့်သည်။

ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပဲ အိပ်မက် အကြည့်ထဲ ပါနေသည်။

အိပ်မက်ရယ် ... ဒါ မင်းဆုံးဖြတ်ရမှာကွယ့်။

“အားနာလိုက်တာ၊ မကြာနတ်နွယ် ကိစ္စက အရေးကြီးလား”

အဲဒီလို အားနာတတ်တဲ့ အိပ်မက်။

သူ မျက်နှာရိပ်ကို မဖတ်တတ်ဘူးလား။

“အလုပ်ကိစ္စ ဆိုပါတော့ အိပ်မက်တို့ကရော ဘယ်လဲ”
သူမ သိပ်စပ်စုလွန်းနေသလိုပင်။

“အိပ်မက်က မောင့်ကို ညနေစာကျွေးပြီး ရုပ်ရှင်လိုက်ပြန်ခိုင်းထားတာ”

အိပ်မက်က အရိုးခံအတိုင်း အမှန်တွေ ပွင့်ပြောနေသည်။

“ဪ ... ဪ”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး ခေါင်းအိတ်သည်။

“မောင် လိုက်သွားချင် လိုက်သွားလေ၊ အိပ်မက်ကို နောက်မှ အကြွေးပြန်ဆပ်ပေါ့”

အိပ်မက်ကို ကိုင်လှုပ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။
သူမကတော့ အပြုံးလက်ခနဲ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ညို၊ ယူအမျိုးသမီးက ခွင့်ပြုနေပြီ”
သူ ဆက်ငြင်း၍ မရအောင် မိန်းမသားချင်း စည်းစိမ်နေပြီကော။

“အိပ်မက်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အိပ်မက်က သူ့ကို အားပေးသလို ပြုံးပြီး ...

“အိပ်မက် အိမ်ပြန်ပြီး စာကျက်မှာပေါ့”

ဒီလောက် ရိုးအ အားနာတတ်တဲ့ ကလေးမကို သူ ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရက်ပါ့မလဲ။

အသနားတောင် ပိုလာရသည်။

“ဒါဆို မောင် အိပ်မက်ကို အရင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ကြာနတ်နွယ် ကားယူမှာလား”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ညို့ကားကို ထားခဲ့လေ၊ တစ်စီးပဲ သုံးတာပေါ့”

အိပ်မက်ကို သနားလာသည်နှင့်အမျှ သူမအဖေ
စိတ်တိုလာသည်။

အားမနာတတ်သော သူမနှင့် အရိပ်အကဲ နား
လည်ရှာသော အိပ်မက်။

သူကရော ...

သူလည်း မပြတ်သားရဲတာ အပြစ်ပဲပေါ့။

* ❖ *

သူ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြော။

စိတ်တိုနေတာရော၊ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို
ကျေနပ်တာရော ရောပေါင်းပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငြိမ်လှချည်လား ညို့”

သူမက ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းရင်း သူ့ကို
လှမ်းပြောသည်။

“ပြောစရာ စကားမှ မရှိတာ”

ဘုတောတယ်ပဲ ထင်ထင်။

တကယ်လည်း ဘုတောလိုက်ခြင်းပင်။

“ရော ... အိုင် အသက်ရှိတယ်ထင်လို့ အဖော်ခေါ်လာ
တာ အခုတော့ အရပ်ကြီး ဖြစ်နေပါလား”

သူမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သူ့ကို စနောက်ဖို့ ကြံစားနေသေးသည်။

“ကဲပါ၊ ညို့မှာ ပြောစရာစကား မပါလည်း အိုင်ပဲ ပြောတာပေါ့၊ ညို့ ကောင်မလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်”

သူမက သူ သဘောကျနိုင်သည့် စကားနှင့် စဖွင့်သည်။

ဒါလည်း သူ စကားမပြန်မိသေး။

“ပြောထားကွ၊ ဒီလောက် သဘောကောင်းရင် အနိုင်ကျင့်ခံရတတ်တယ်”

လက်တွေ့ပဲပေါ့။

သူမ ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ အနိုင်ကျင့်လိုက်တာကို

အိပ်မက် ခံလိုက်ရပြီပဲ။

“ကျွန်တော့် အတွက်တော့ သူ ဖြူစင်တာလေးကိုက မြတ်နိုးစရာပဲလေ”

သူမက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောနေသည်။

သူမ ရယ်နေပုံက သူ့စကားကို ထောက်ခံသည်

ထက် လှောင်သည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

“အင်းပါ ... ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောပေါ့၊ ဆိုရိုးတောင် ရှိသေးတာပဲ”

ဒီအမျိုးသမီး လူတွေအပေါ် သံသယများတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်ထင်ပါ။

“ကဲပါကွာ ... ညို့ ကောင်မလေးဆီက အချိန်ဖွဲ့ယူခဲ့တဲ့ အတွက် ဆောရီးပဲ၊ သူကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဆိုတော့ အိုင် အားမနာခဲ့ဘူးပေါ့၊ ညို့ကရော ငြင်းပါလား၊ အခုမှ လိုက်လာပြီး ဒေါသဖြစ်နေတော့ အိုင် စိတ်ရှုပ်ရတာ ပေါ့”

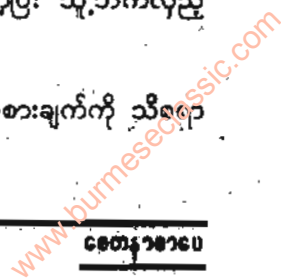
သူမ ပြောနေတာကလည်း အမှန်တွေပင်။

ဟုတ်တယ်။ အဓိကက သူ မငြင်းခဲ့တာပဲ။

“ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ရင် ကြာနတ်နွယ် ဘယ်လိုထင်မလဲ”

သူမက ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး သူ့ဘက်လှည့် ကြည့်သည်။

“ငြင်းပြီဆိုမှတော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ ခံစားချက်ကို သိရမှာ လိုသေးလို့လား”

ခက်သည်။ သူမ စကားတွေကို တစ်ခါတလေ သူ
မှားမလည်ချင်။

“အားနာလို့ မငြင်းတဘုထက် ငြင်းပြီး စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ နေ
လိုက်ရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။”

ဒီစကားကိုတော့ သူ အကြွင်းမဲ့ ထောက်ခံဖြစ်သွား
သည်။

နောက်ပိုင်း တောက်လျှောက် စကားမပြောဖြစ်
တော့။

သူမပြောတဲ့ စံပယ်ခြံထဲ အရောက်မှာတော့ သူ့စိတ်
တွေ ပြန်ပြီး လန်းဆန်းကြည်လင်သွားရသည်။

မကြည်လင်ဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။

အစိမ်းရောင် စံပယ်ရွက်တွေနဲ့ အဖြူရောင်လွလွ
စံပယ်ပွင့်၊ စံပယ်ဖူးတွေက လိမ္မော်ရောင် နေမင်းကို ကြည်ဖြူ
ရွင့်လွတ်စွာ နှုတ်ဆက်နေပုံက လှပအသက်ဝင်လွန်းနေသည်။

ဒီကြားထဲ မာယာတွေနဲ့ ပြည့်နက်တက်ကြွနေတဲ့
သူမက စံပယ်ခင်းထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို မြူးတူးနေတာ
တော့ ...

အိပ်မက်သည် သူ့အတွက် နှင်းပန်းအဖြူရောင်
နုနုလေးဖြစ်ပြီး ...

သို့မကတော့ ပြိုင်ကားအနီရောင်လေးနဲ့ တူသူဖြစ်
သည်။

* ❖ *

www.burmeseclassic.com

လှည်းကူးကအပြန် အိပ်မက် ကြိုက်တတ်သော ဝတ်သားကောက်ညှင်းထုပ်ကို တရုတ်တန်းမှာ ဝင်ဝယ်လိုက်ပြီး အိပ်မက်ဆီ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူ ရောက်သွားစဉ် အိပ်မက်က တကယ်ပင် စာကြည့်စားပွဲရှေ့မှာ ...

ကုပ်ပိုးဖြူဖြူလေးပေါ်အောင် ဆံပင်များကို စုစည်း သိမ်းတင်ပြီး စာကျက်နေသော အိပ်မက်။

သူ ဝင်လာတာကိုပင် မသိ။

မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် နှုတ်ခမ်း လေးလှုပ်ရှားပြီး စာကျက်နေသည်။

အသုံးချခံလိုက်ရသည်ကိုပင် မသိရှာဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ စာကျက်နေရာသူလေး။

“အိပ်မက်”

သူ့အသံကြားလိုက်သည်နှင့် အိပ်မက် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ လှည့်လာပြီး ...

“ဟင် ... မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိပ်မက် သူ့ကို ပြန်လာလိမ့်မည် မထင်၍ အံ့သြနေသည်။

“အိပ်မက် အတွက် မုန့်လာပို့တာ”

သူ့လက်ထဲက မုန့်ထုပ်ကို မြှောက်ပြပြီး ပြောလိုက် ဧည့် အိပ်မက်က ကလေးတစ်ယောက်လို နေရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး သူ့လက်ထဲကမုန့်ကို လာယူသည်။

“ဟာ ... ဝက်သားကောက်ညှင်းထုပ်၊ အတော်ပဲ၊ အိပ်မက် ဗိုက်ဆာနေတာ၊ ဒီတစ်ပုဒ်ပြီးရင် ကော်ပီနဲ့မုန့် ထစား မလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ မောင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

အိပ်မက်က သူ့ကိုပဲ လက်ဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်း ထဲ ခေါ်သွားသည်။

တီဗီကြည့်နေသော အနိတိက သူတို့နစ်ယောက်ကို မြီးကြည့်လျက် ...

“ထဲ ... အိပ်မက် ထိုင်နေ၊ မောင် ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်”
အိပ်မက်က သူ့စကားအတိုင်း ထိုင်နေပြီး သူ
ကော်ဖီဖျော်တာကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကတော့ အိပ်မက်အတွက် အကောင်းဆုံး ကော်ဖီ
တစ်ခွက်ကို ဖန်တီးလျက် ...

“ရော ... ရပြီ၊ သောက်ကြည့်”

အိပ်မက်ရှေ့မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ လှီးထားသော
ဝက်သားကောက်ညှင်းထုပ် ပန်းကန်လေးကို ချပေးလိုက်သည်။

အိပ်မက်က သူ့ကော်ဖီကို တစ်ခုံမြည်းလိုက်ပြီး ...

“အိုး ... ဝတ်ဒါ၊ မောင့်လက်ရာက အပျံ့စားပါပဲလား”

သူ့ ဇွန်းနဲ့ ယူမြည်းကြည့်လိုက်စဉ် အရသာက
အချို့ဘက်ကပြီ လေးနေတာကို သတိထားလိုက်မိသည်။

သူမ ကော်ဖီကို ဘယ်လိုဖန်တီးပါလိမ့်။

သွားစမ်းကွာ ... အိပ်မက် အနားမှာ ရှိနေချိန်မှာ

သူမအကြောင်း မတွေးမိကြေး။

သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်စိန်ခေါ်လိုက်ပြီး သူမကို ခေါင်း

ထဲက ခါထုတ်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်က ဘာဖြစ်လို့ ညနေက မငြင်းလိုက်ရတာလဲ”
မှန်စားပြီးတော့မှ ညနေက ကိစ္စကို မကျေမနပ်
ဖြန့်စလိုက်သည်။

“ဟင် ... သူ့ကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့ ...”
သူ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါ သူ့အလုပ်လေ၊ မောင်တို့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”
အိပ်မက်က သူ့ကို နူးညံ့စွာ ပြုံးကြည့်ပြီး ...

“မောင်လည်း လိုက်သွားချင်တယ် ထင်လို့ပါ”
သူ လဲသေချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။

ဘယ်နှယ် ... သူ့ချစ်သူက သူ့စိတ်ကို မဖတ်တတ်
တော့ဘူးလား။

“လိုက်ချင်စရာလားကွ၊ အိပ်မက်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဟာကို”
သူ့အသံက စိတ်ဆိုးပြီး အနည်းငယ်ပင် မာသွား

သည်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ကို စိတ်ဆိုးခြင်းတော့ မဟုတ်။

“မောင် ... မောင့်ကို မေးစရာရှိတယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”
အိပ်မက် မျက်နှာလေးက သနားစဖွယ် တည်သွား

ပြီး ခပ်တိုးတိုး တောင်းဆိုသည်။

“အင်း ... မေး၊ မောင် စိတ်မဆိုးဘူး”
အိပ်မက်က သူ ခွင့်ပြုလိုက်ပေမဲ့ မေးသင့် မမေး
သင့်ကို ပြန်စဉ်းစားနေပြန်သည်ထင်။

ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေလျက် ...

“မေးလေ၊ အိပ်မက် ဘာမေးမလို့လဲ”

အိပ်မက်က သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့ကို ဖွဖွလေးချလိုက်

ပြီး ...

“မောင်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သူ
လားဟင်”

သူ့ရင်ထဲက အသံကို ကျယ်လောင်စွာ သူ့ဘာသာ
သူ ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

“အိပ်မက်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

အိပ်မက်က သူ့လက်ကို အားပေးသည့်ပုံစံဖြင့်

ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားပေးရင်း ...

“အိပ်မက် သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ”

ဝန်ခံချင်ပေမဲ့ ခန်မခံရက်။

အိပ်မက် နာကျင်အထင်လွဲသွားမှာ စိုးရိမ်လှသည်။

“မောင် မဖြေချင်လည်း ရပါတယ်”

အိပ်မက်မှာ အဖြေကိုပင် ကြားနိုင်တဲ့အင်အား မရှိ

“အိပ်မက် ... မောင် ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်
ရမယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ပြောတာကိုလည်း ယုံရမယ်၊
ဟုတ်လား”

အိပ်မက်က မျက်ရည်ဝဲလာပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားတဲ့ အိပ်မက်လက်

လေးတွေကို သူ ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“မောင်နဲ့ ကြာနတ်နွယ် ကြားမှာ ဘာအရောင်မှ မရှိဘူး။

သူနဲ့ ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊

ဒါပေမဲ့ ဘာသဘောနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး။ မောင် သူ့ကို

သဘောကျတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မိတ်ဆွေ

အဆင့်ပဲ၊ မောင်ချစ်တာ အိပ်မက်၊ မောင့်မှာ အိပ်မက်

ဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်၊ အဲဒါကို မောင် ယုံကြည်တယ်၊

ဘယ်တော့မှလဲ အဲဒီယုံကြည်ချက်ကို မပြောင်းလဲပစ်ဘူး။

အိပ်မက် ယုံလား”

အိပ်မက်က နွမ်းလျသည့်ကြားက အားတင်းဖြူဖြူ
ပြီး ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

“စိတ်ချ အိပ်မက်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ အိပ်မက်ပဲ ရှိတယ်
သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်များစွာ ကျူးလွန်ထားမိသူ
နောင်တတွေ အထပ်ထပ် ရနေမိသည်။

သူ အိပ်မက်က နိုးထလာတာကိုပင် ကျေးဇူး
ရတော့မည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက ထိုအိပ်မက်ကို ဆက်မက်နေဦး
လား။

* * *

ရှောင်ကာမှ တည့်တည့်တိုးသည် ဟူသော စကား
သူနဲ့ လာတိုက်ဆိုင်နေသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောအပြီး
အစွမ်းတစ်ခု ဝယ်နေစဉ် သူ့ဘေး၌ လာရပ်သော အရိပ်

ထိုအရိပ်ဆီက မှတ်မိနေသော ရေမွှေးနံ့ကြောင့်
ကြည့်စဉ် သူ့ကိုဖြိုး၍ ကြည့်နေသော သူမ။

“အိုင်က လူပျောက်ကြော်ငြာတော့မလို့”

သူမနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ ဆယ်ရက်လောက်ပင် ရှိသေး
သူမက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောလျက်။

“အလုပ်တွေ မအားလို့ပါ”

ဖုန်းမကိုင်ဖြစ်တာ အလုပ်နဲ့မဆိုင်ဟု သူ ပြောမလေ
မျှော်လင့်ထားပေမဲ့ မပြော။

“လမ်းမကြီးမှာ လာလေ၊ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”
သူ့မိတ်ဆွေက သူတို့ကို အားနာစွာ ကြည့်နေသည်။

“လာပါ၊ ညို့မိတ်ဆွေပါ ခေါ်ခဲ့လေ”
သူမက ပါလာသူကိုပါ လှည့်စည်းရုံးနေသည်။

“ရပါတယ်၊ မင်းတို့ဘာသာပဲ သွားကြပါ၊ ငါ ကိစ္စရှိလေ”
လို့ သွားတော့မယ်”

သူမက ထပ်ပြီး အတင်းမတိုက်တွန်း။

ကမန်းကတန်း ထွက်သွားတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဖျော့
ကျောကို ကြည့်ပြီး သူလည်း ငြင်းဖို့ကောင်းသည်ဟု နောင်
ရနေပြန်သည်။

“ဟိုနေ့က လှည်းကူးအပြန် အိုင် ညို့ကို ဘာမှမတွေ့
လိုက်ရဘူး၊ ညို့ကလည်း စိတ်မကြည်တော့ တမင်ဘယ်
မဝင်ဖြစ်တော့တာ”

သူမက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ခန့်ကကိစ္စနဲ့ အကြောင်း
ပြန်ဆက်သည်။

“ကော်ဖီ သောက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အအေးတစ်ခုခု
သောက်မလား”

သိပ်ပူနေချိန်ဖြစ်၍ အအေးနဲ့ ပိုလိုက်ဖက်ပေလိမ့်

“အိုင် ကားမပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ကားရင်ကျပ်နေလို့
ဆေးရုံပို့ထားရတယ်”

သူမက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို အရွမ်းဖောက်လျက် ...

“ညို့ကားနဲ့ သွားမှာဆိုတော့ ညို့ကြိုက်တဲ့ ဆိုင်ကိုသာ
မောင်းပေတော့”

သူမက သူနဲ့ရပ်လျက် ပါလာသည်။

မထူးတော့ပြီမို့ အနီးဆုံး အအေးဆိုင်တစ်ခုကိုသာ
မောင်းလိုက်သည်။

သိပ်ပူတဲ့အချိန်မှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီပါးပါးကို ခပ်
အေးအေးထားသဖြင့် သူမအသွင်က ပေါ့ပါးပြီး အေးမြနေသလို
မင်း။

စတော်ဘယ်ရီမစ်(စ်)ရိုက်(စ်)မှာတော့ သူမပါ လိုက်
တာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်ဆိုးပြေပြီလား”

အလိုလေး သူနဲ့ သူမက စိတ်ဆိုး စိတ်ကောင်း

ရမဲ့ အနေအထားတွေလား။

“ဟာ ... ကြာနတ်နွယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်
က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

ခံရခက်စွာ ချက်ချင်းပြန်ငြင်းလိုက်သည်။

သူ ငြင်းလိုက်သည်ကိုပင် သူမက ချစ်စနိုးအသွင်

ဖြင့် စူးစူးရဲရဲ ပြုံးတုံတုံကြည့်နေပြန်သည်။

“ညို”

ပြီးတော့ အသံက ချက်ချင်းပင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း

သွားပြီး ...

“ညို စိတ်ဆိုးနေရင် အိုင် မနေတတ်ဘူး၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ထား
နော်”

သူ့အတွက် နားလည်ရခက်ဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို

သူမ ဖန်တီးနေလေသား မသိ။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ စိတ်တွေ မလှုပ်ရှားတော့။

အာရုံတွေ မမှားယွင်းတော့။

သူမကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေလေ

* * *

“မောင် ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား။”

အိပ်မက်စကားကို ရုတ်တရက် သူ နားမလည်။

သူ ကြောင်ကြည့်နေစဉ် ...

“ဪ ... မကြာနတ်နွယ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလားလို့”

သူ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“မတွေ့ဖြစ်ဘူး အိပ်မက်၊ အခု ရောက်ရောက်ချင်းနား၊

ရေခိုးချိုးပြီး အိပ်မက်ဆီ ထွက်လာတာ”

အိပ်မက်က သူ့ကိုယ့်ကြည့်တဲ့ အကြည့်နုနုလေး

များဖြင့် ကြည့်နေရာသည်။

“အိပ်မက် စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့က သူနဲ့ တွေ့တယ်”

သူ့ကိုယ် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သွေးကြောတွေကလည်း ထိတ်လန့်စွာ ဆူဝေလာ

သည်။

သူမ အိပ်မက်ကို တစ်ခုခု နာကြင်ကြေကွဲအောင်

လုပ်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်လာသည်။

“မတော်တဆ တွေ့တာပါ၊ သူက Alliance မှာ စာအုပ်

လာငှားတာတဲ့၊ သူလည်း ပြင်သစ် စကားတတ်တယ်ကိုး”

သူ နောက်ဆုတ်ကာမှ သူမ ခြေလှမ်းတွေက ပိုမို

ပြီး ပိုမြန်လာသည်။

အိပ်မက် စာမေးပွဲရက်မှာ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်

နေသဖြင့် အိပ်မက်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်မက် အတွက် ဝယ်လာ

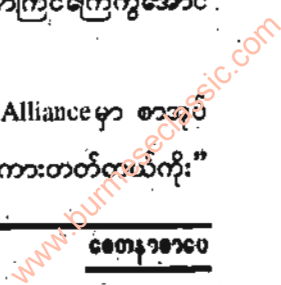
ခဲ့သော ဆွယ်တာအင်္ကျီနှစ်ထည်ကို သွားပို့စဉ် အိပ်မက်ဆီက

အနီရောင် ဆွယ်တာနှစ်ထည်ကို မက်မောမြတ်နိုးစွာ ဖြန့်ကြည့်

ပြီး ကျေနပ်နေသည်။

မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်ပတ်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်သူကို

သူလည်း ကြည့်နူးကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိလျက် ...

အိပ်မက်ကို ပြင်သစ်ဘာသာ ယူရန် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်ကို လိပ်ပြာမလုံ။

“အဲဒီနေ့က မေမေ တိုးကွယ်နေကျ ဘုန်းကြီး နေမကောင်း ဖြစ်လို့၊ ကားရော မေမေပါ ဘုန်းကြီးနားမှာ Stand by ရှိနေကြလို့၊ အိပ်မက်ကို လာမကြိုဖြစ်ဘူး၊ အိပ်မက် ကားငှားတာ တွေပြီး အိမ်အထိ သူလိုက်ပို့ပေးတယ်”

ဒီအချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်က ရိုးရိုးနဲ့ သာမန်သာ။

“အိမ်ရောက်တော့ အိပ်မက်လည်း ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့တယ်”

အိပ်မက်ရဲ့ အားနာပြီး ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်အရ ဒီလိုပဲ လုပ်လိမ့်မည်ကို သိပြီးသား။

“သူနဲ့ အိပ်မက် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်”

အိပ်မက် အသံက တဖြည်းဖြည်းလေးပြီး တိုးပျောလာသည်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကြေကွဲနေတိုင်း အိပ်မက်ရဲ့ အမူအရာက ဒီလိုဖြစ်သွားတတ်မြဲ။

“သူနဲ့မောင်က သိပ်ခင်တာတဲ့၊ မောင့်အကြိုက် မောင်အလိုက်ကို သိလို့ မောင်က ခင်တာထင်တယ်တဲ့”

သူမ စကားတွေက အိပ်မက် မပြောနှင့်။ သူပင် ဝေဝါး တွေ့ပြားသွားစေသလိုပင်။

သူ ဒါကြောင့် သူမနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့လေသလား။

“ပြီးတော့ အိပ်မက် သူ့ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်တယ်”

သူမ ပြောခဲ့မဲ့ စကားကို သူ စိုးထိတ်စွာစောင့်မျှော်နေဆဲမှာပင်။

“မောင်က ပြောတယ်တဲ့၊ သူဖျော်တဲ့ ကော်ဖီက မောင်သောက်ဖူးသမျှထဲမှာ အရသာအရှိဆုံးပဲတဲ့”

သူမ ပွင့်လင်းမှုက ရိုးသားတဲ့ မြားချက်တွေမဟုတ်တာ သူ ရိပ်မိလာသည်။

“အိပ်မက် မောင်ကို ယုံပါတယ်”

အိပ်မက် စကားအားလုံးရဲ့ နိဂုံးကို လှပစွာ အဆုံးသတ်သည်။

အိပ်မက် နိဂုံးက သူ့ကို နောင်တဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ခွန်းနှစ်သေဆုံးနေစေသည်။

“အိမ်မိန်းမ ရူးနေလား မသိဘူး”

သူ ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်အပြစ်တင်လိုက်စဉ် အိပ်မက်က ပြည့်ဝကြင်နာတဲ့ အပြုံးနဲ့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“သူ မရူးပါဘူး မောင်၊ အိပ်မက် သူ့ကို နားလည်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် နားလည်ပေးတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီဘောင်အပြင်ဘက်ကိုတော့ မထွက်ကြပါနဲ့နော်”

အိပ်မက် အသံက လှိုက်လှဲတုန်ခါနေပေမဲ့ မာထန် ပြတ်သားမှုတွေ စိမ့်ဝင်နေသည်။

“ညို ခရီးထွက်နေတာလား၊ ဖုန်းဆက်တိုင်း Out of service ချည်း ကြားနေရတယ်”

သူမက သူ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်နှင့် ပြောချင်တာကို အရင်ဆီးပြောသည်။

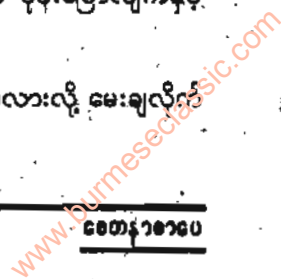
“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကမှ ပြန်ရောက်တာ”

ဝတ်ကျောတန်းကျော ပြန်ဖြေလိုက်စဉ် ရယ်သံညှင်းညှင်းကို ကြားရပြီး ...

“ညို နည်းနည်းပိန်သွားတယ်”

သူ အံ့သြနေဆဲမှာပင် သူမက ဖုန်းပြောလျက်နှင့် သူ့ရှေ့ ရောက်လာသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း လမ်းကြိုတာပဲလားလို့ မေးချလိုက်ရင်သည်။

“ဒီနေ့တော့ အပြင်မခေါ်ထုတ်တော့ဘူး၊ အိုင် မုန့်နဲ့ကော်ဖီ ယူလာတယ်၊ ဒီမှာပဲ စားကြတာပေါ့။”

သူမက ကားထဲမှ ခြင်းတောင်းငယ်တစ်ခုကို ယူ ထုတ်လာပြီး ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုပင် ခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ သူ့စားပွဲ ပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်လျက် ...

စက်သမားတချို့က ပြုံးစိစိနှင့် ကွက်ကြည့် ကွက် ကြည့် လုပ်နေကြတာ တွေ့ရသည်။

ခက်တာပဲ၊ နင်လိုလည်း မကောင်း။

တားရအောင်လည်း သူမက စိတ်ထင်တာလျှောက် လုပ်နေသည်။

“ဒီနေ့ အိုင် ဆိုင်ပိတ်ထားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အေးအေး ဆေးဆေး အချိန်ရတာ၊ အစက ညိုနဲ့ တစ်နေရာရာသွား မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညိုကို အဆက်အသွယ် မရလို့ မစီစဉ် ဖြစ်တော့ဘူး။”

သူမတော့ မသိ။ သူမ ဒီလိုလုပ်နေတာကို အလုပ် တိုက်ကလူတွေ ကြည့်နေ၍ သူ မနေတတ်တော့။

“ကဲ ... အဲဒါတွေ သိမ်းလိုက်တော့၊ အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

တမင်ပဲ သူ ဒီလိုပြောအောင် လုပ်လေသလားမသိ။ သူ့ဆီက စကားကြားသည်နှင့် ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး ပြန်သိမ်း နေသည်။

သူ ကားပေါ်ရောက်မှ သူမက အောင်နိုင်သူအပြု နဲ့ ...

“ကဲ ... ဘယ်မောင်းရမလဲ”

လောလောဆယ် သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာမှ အစီ အစဉ်မရှိ။ ဘယ်သွားရမှန်းလဲ မသိ။

“ကြိုက်တဲ့နေရာသာ သွား”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်စဉ် သူမက ဘယ်နေရာ လဲဆိုတာ မပြောဘဲ၊ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူမ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ နေရာက ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း တဲ့ နေရာတစ်ခုဆိုတာ နောက်မှ သိလိုက်ရသည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ် ပန်းခြံတစ်ခု ဖြစ်ပေမဲ့ ကြားရက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လူနည်းကျပါးစွာ။

အပင်အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ သိပ်လည်း အေးမြသော
အရိပ်များက နားခိုချင်စရာ။

“အစကတည်းက ညှိနဲ့ မတွေ့ရင် ဒီလာမလို့ပဲ”

သူမက ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့သူကိုး။

“ညို အိုင်ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိပေးနေရင် ရပြီ”

သူမက သူ့ကိုပြောပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲမှ ပစ္စည်း
တချို့ကို ဆွဲထုတ်နေသည်။

ပစ္စည်းအားလုံး ပီပြင်လာတော့မှ သူ သဘောပေါက်
သွားသည်။

သူမက ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်သူကိုး။

“ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တာပဲလား”

သူမနဲ့ ဒေါက်ဝိုင်းထောက်ပေးရင်း မေးလိုက်မိ
သည်။

“အင်း ... ဟိုမှာတုန်းက ဆွဲဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာတော့ တစ်ခါ
တလေမှ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကြီး မွန်းကျပ်မွတ်သိပ်
လွန်းမှ”

ဒါဆို အခု သူမစိတ်တွေ မွန်းကျပ်မွတ်သိပ်နေတယ်
ပေါ့။

ဒေါက်ပေါ် ပိတ်ကားချပ်တင်မှ ဆွဲလက်စပန်းချီ
ကားတစ်ခု ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆက်မဆွဲဘဲ သိမ်းထားတာ ကြာလှပြီ။ မနစ်က မေမေ
နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ ဆွဲထားတာ”

“ဪ ... တစ်နှစ် ကျော်ပြီပေါ့”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆေးတွေပြင်နေသည်။

ကောင်းသားပဲ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီ

ဆွဲတာကို အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ခွင့် ရတာပေါ့။

“ညိုက ကော်ဖီသောက်နေနော်”

သူမက သူ့လက်ထဲသို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ထည့်ပေး

သည်။

သူမမှာ ဒီလို စေ့စပ်စွာ စီစဉ်တတ်တဲ့ အကျင့်

အင်းကလေး တစ်ခုကိုတော့ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

“ကျေးဇူးပဲ ...”

သူမက အရိပ်ကောင်းကောင်း သစ်ပင်အောက်မှာ

ချီဆွဲ၊ သူက သူ့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းမှာ

တစ်ဖိုမြို့။

ထူးခြားတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုအရသာကြောင့် အခြေအခေအားလုံးကိုပင် မေ့ချင်သလို။

တစ်ချက် တစ်ချက် ဝေတိုက်လာတတ်တဲ့ လေပြွန်တချို့က သူမရဲ့ ကာပိုကရီ ဆံနွယ်များကို ဆော့ကစားလိုက် သူမဆီက ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့သင်းသင်းကို သူ့ဆီ သယ်ဆောင်ပေးလိုက်နဲ့။

သူမ ဆွဲနေတာ ဘာပုံမှန်း သူ နားမလည်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်ရင့်ရင့် မှိုင်းမှိုင်းတွေသာ သုံးထောင့်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

တစ်ခါတလေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တို့သုတ် လှုပ်ရှားလိုက်၊ တစ်ခါတလေ နှေးလေးစေးပျစ်စွာ ခြယ်သလိုက်နှင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကပင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ကော်ဖီလည်း ကုန်ပြီမို့ မြက်ဆိုင်ပြင်ပေါ် ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်သည်။

ကုန်းလျှောလေးဖြစ်၍ လှဲရတာလည်း သက်သာသက်သာ ရှိစေပြီး သူမကိုလည်း ကောင်းကောင်းလှမ်းမြင်နေသည်။

အတန်ကြာမှ သူမက သူ့ဘက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးသည်။

ပြီးတော့ စုတ်တံကို ရေခွက်မှာ နစ်ပြီး သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။

သူမအနား ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လှဲနေရာမှ ထလိုက်စဉ် ...

“အဲဒီအတိုင်း ဆက်နေလေ ညှိ၊ ညှိရဲ့အဲဒီပုံစံက ကလေးဆန်လို့ အိုင် ကြည့်နေချင်တယ်”

သူ လူးလဲထပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူမ ကြည့်ကောင်းတယ် ဆိုတာနဲ့ သူက ဆက်နေပေးရမလား။

မဆိုင်လိုက်တာ။ သူ့ရဲ့အပြုအမူတိုင်းကို အသေးစိတ် ကြည့်ရှုကျက်မှတ်နေသလို ခံစားနေရသည်။

ပြီးတော့ ... သူမ အကြည့်တွေ ပိုပြီး စူးရှလာတတ်တာကိုလည်း သတိထားမိလာသည်။

“ညိုကလေး ကြီးချည်ထားတဲ့ မိုးပျံပေါင်းလိုပဲ၊ အဝေးကြီး အမြင့်ကြီး လွင့်တက်ဖို့ ကြီးစားလိုက်၊ ကြီးစကြောင့် တို့ခနဲ ပြန်ဖြစ်သွားလိုက်နဲ့”

အဲဒီကြီးက အိပ်မက်ဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူပါလို့ သူမ ပြောချင်တယ်ထင်ရဲ့။

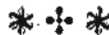
“ကြာနတ်နွယ်ကရော ပြိုင်ကားတစ်စီးလို့ပဲ အနိုင်ရရှိ အတွက် တရကြမ်း တရတွန်း ဘေးဘီကို အာရုံမပြုဘဲ မောင်းနေသလိုပဲ”

သူ့စကားအဆုံး သူမက အားပါးတရ ရယ်သည်။
ပြီးမှ ...

“ပြိုင်ကားဆိုတာ မရပ်မနား မောင်းနေရတာမှ မဟုတ် တာ ညှိရဲ့၊ ပန်းတိုင်ရောက်ရင် ငြိမ်သွားမှာပါ၊ ပန်းတိုင် မရောက်မချင်းတော့ ...”

ပြီးတော့ သူမ ဆုက်ရယ်နေသည်။

သူ့အတွက် သူမသည် လှပစူးရှသော ပန်းတစ်ပွင့် အဖြစ်ကနေ အံ့ဩစရာတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ပဉ္စလက်ဖန်ဘူး လေး အဖြစ်သို့။

“မောင် အလုပ်တိုက်ကို မနေ့က အိပ်မက် ရောက်တယ်၊ မေမေလည်း ပါတယ်၊ မေမေနဲ့ ဈေးပတ်ရင်း အပြန်ဝင် လိုက်တာ”

အိပ်မက်ဆီ ဖုန်းဆက်စဉ် အိပ်မက်ဆီက စကား

ပြောတဲ့ သူ ခေါင်းကြီးသွားရပြန်သည်။

“မောင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ် ဆို”

အဲဒီဧည့်သည်က အမျိုးသမီး ဆိုတာရယ်၊ အဲဒီ

အမျိုးသမီးက ကြာနတ်နွယ် ဆိုတာရယ်၊ အိပ်မက် သိခဲ့လေ

တွေးပူနေစဉ် ...

“ဖုန်းခေါ်မလိုက်ကို မေမေက မောင် အလုပ်ကိစ္စ စကား ပြောနေရင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမယ် မခေါ်နဲ့ဆိုလို့ မခေါ်ဖြစ်တော့ဘူး”

လိမ္မာလိုက်တာ အိပ်မက်ရယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ကံကောင်းလိုက်တာ ညိုမင်းသွင် ရယ်လို့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြောရ မလား။

“ဒါနဲ့ အိပ်မက်ကို မောင် အကြွေးဆပ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီ အတွက် အိပ်မက်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ဘယ်တော့ ဆပ်ရမလဲ”

သူမကြောင့် ပျက်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ အစီအစဉ်က အိပ်မက် အပေါ် သူ အကြွေးကျန်နေဆဲ။

“လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး မောင်၊ မေမေ ခုတလော သွေးတိုးနေလို့ အိပ်မက် မေမေနားမှာ စောင့် ကြည့်နေချင်သေးတယ်”

အိပ်မက်က ငြင်းပြန်တော့ ပိုပြီး အပြစ်ရှိလာသလို ပင်။

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ညနေ မောင် မုန့်ဝယ်လာမယ် အိပ်မက် အိမ်မှာပဲ စားကြမယ်လေ၊ ဘာစားချင်လဲပြော”

အိပ်မက်က ခဏစဉ်းစားနေသည်ထင့် ငြိမ်သွား

“မောင် ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မောင် လုပ်ပေးတဲ့ ပေါင် မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်”

အိပ်မက်ရယ်လို့ ရင်ထဲမှာ တမ်းညည်းလိုက်မိ

တတ်နိုင်ရင် အခုပဲ ပြေးသွားပြီ၊ အိပ်မက်ဆန္ဒတွေ

ဖြည့်ပေးလိုက်ချင်သည်။

ည ဆယ်နာရီအချိန် ဖြစ်နေလို့သာ။

“စိတ်ချ အိပ်မက်၊ အိပ်မက် အတွက် မောင်ဖန်တီးတဲ့ အကောင်းဆုံးနဲ့ အဟာရဖြစ်ဆုံး အစားအသောက်ကို အမြဲတမ်း စားနေစေရမယ်”

ကြည့်နူးစွာ ပြီးနားထောင်နေမဲ့ ချစ်သူကို မြင်ယောင် သေးသည်။

“မောင်”

အိပ်မက်ဆီက လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ...

“ဟင်”

ကြင်နာဆွတ်ပျံ့စွာ သူ ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“မောင်က အိပ်မက်ရဲ့ အမြဲတမ်း မောင်နော်”

အိပ်မက်ရယ် ...

အိပ်မက် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု စိုးရွံ့မှု ရှိနေလို့ ဒီထဲ

ပြောတာဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်တာမို့ ပိုပြီး သနားသွားရသည်။

ခုချိန်မှာ သူ အလုပ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက သူ့ကိုယ်သူ

နာကြင်စွာ အပြစ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“စိတ်ချ ... မောင်က အိပ်မက်ရဲ့ အမြဲတမ်းမောင်

အိပ်မက်ကလည်း မောင့်ရဲ့ အမြဲတမ်း အိပ်မက်၊ ဟုတ်

ပြီလား”

“အင်း”

ကျေနပ်ပေမဲ့ အသံလေးက စိုးထိတ်နေဆဲ။

“ကဲ ... ဘာမှ မစဉ်းစားပဲ အိပ်လိုက်တော့ မနက်ဖြန်

ညနေ မောင် လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

သူ့စကား နားထောင်ပြီး အိပ်မက်က ဖုန်းချလိုက်

သည်။

အိပ်မက်ကို ဘာမှမစဉ်းစားပဲ အိပ်ခိုင်းလိုက်သူ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စဉ်းစားစရာများ ချာချာလည်ပြီး တော်ရုံ နဲ့ အိပ်မပျော်။

အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ သူမ က ပြိုင်ကားနိန့်ရဲရဲလေး တစ်စီးကို မောင်းလျက် သူနဲ့ အိပ်မက် စီးလာတဲ့ကားကို အကြိမ်ကြိမ် ဝင်တိုက်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ် မောနေလေသည်။

* ❖ *

www.burmeseclassic.com

အရသာကောင်းမကောင်း မသေချာပေမဲ့ ရင်ထဲက
မေတ္တာစေတနာအပြည့်ဖြင့် ကြီးစားဖျော်ရသဖြင့် ဒီကော်ဖီသည်
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးကော်ဖီ ဖြစ်သင့်ပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အိပ်မက်၊ ကြိုက်ရဲ့လား။”

အိပ်မက်က ကော်ဖီတစ်ခွက် ငုံ့သောက်ပြီး နှာခေါင်း
လေးရှုံ့၍ ...

“အချို့ပေါ့တယ်”

ကော်ဖီခွက်ထဲ နို့ဆီနည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်
သည်။

“ဒါဆိုရင်ကော”

“ဟင် | အခါပေါ့သွားပြန်ပြီ”

ကော်ဖီမှုန့်နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... အိုကေပြီလား”

“နည်းနည်း အစိမ့်လိုသလားလို့”

နို့စိမ့်နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ... ရပြီ ... ရပြီ၊ ခုမှ အကောင်းဆုံးကော်ဖီ ဖြစ်
သွားတယ်”

သိသည်။ အိပ်မက် အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်

နိုင် ချေးမများတတ်။ သူ့ကို တမင်ညှဉ်းလို၍ ခိုင်းခြင်းသာ။

သူကလည်း ချစ်သူ ဂျီကျသမျှကို ကျေကျနပ်နပ်
ဆုပ်ပေးနေချင်သူပဲ။

“မောင် သူဖျော်တဲ့ ကော်ဖီအရသာက ဘယ်လို ဟင်၊

ဘာကြောင့် မောင် ကြိုက်တာလဲ”

အိပ်မက်က ကောက်ကာငင်ကာ ထမေးလိုက်သဖြင့်

ခြေရကျပ်သွားသည်။

“အခု အရသာမျိုးလား”

အိပ်မက်က သူ့ရှေ့သို့ ကော်ဖီခွက်လေး ထိုးပေး

ပြီး ဆက်မေးနေသည်။

သူ ကော်ဖီကို မမြည်းကြည့်တော့။

သူ့အာရုံထဲမှ သိပြီးသား မှတ်မိနေသော ကော်ဖီ အရသာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောချလိုက်သည်။

“ခါးခါးစိမ့်စိမ့်နဲ့ ဖန်ဂျူလေး သူ ဘယ်လိုဖျော်လဲ မောင်လည်း မသိဘူး။”

အိပ်မက်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

ပြီးမှ ...

“အိပ်မက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကော်ဖီဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ သူ့ဆီမှာ မောင်ပြောတဲ့ အရသာမျိုးရအောင် ဘယ်လိုဖျော်လဲ မေးပြီး ကျင့်ထားမယ်။ ဒါမှ မောင့်ကို အိပ်မက် ကော်ဖီကောင်းကောင်း ဖျော်ပေးနိုင်မှာ”

အိပ်မက်ရဲ့ စိတ္တကို သူ နားလည်လိုက်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အိပ်မက်ရယ်၊ အိပ်မက် ဘယ်လိုဖျော်ဖျော် အိပ်မက် လက်ရာဆို မောင့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။”

အိပ်မက် လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး

အိမ်ခန်းပေးလိုက်သည်။

သူမရဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် အိပ်မက်မှာ စိတ်ထက်ရာ ဖြစ်သွားစေတာ၊ သူ ဘယ်လိုပြန်ဖြည့်ဆည်းပေးရပါ။

* ❖ *

www.burmeseclassic.com

အိပ်ရာကထပြေး နံနက်စာစားရန် အောက်ထပ်အဆင့် လှေကားထိပ်မှပင် သူကြိုက်သော ဟင်းခါးနဲ့ကို ရလိုက်သည်။

ဒီဟင်းခါးနဲ့ဆို ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဖြစ်မှာ ကိုသေသည်။

ထမင်းစားခန်းအရောက် တကယ်ပင် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဖြစ်နေသည်။

မေမေက ဟင်းခါးအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး လျက် ...

“သားရေ ... သားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မနက်စောစော လာပို့သွားတာ၊ သူ့မွေးနေ့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး လိုဝေနေတာတဲ့”

သူ့သူငယ်ချင်း ...

ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ဘယ်သူလဲ မေမေ”

ပြင်ထားသော ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ တစ်ပန်းကန်တို့ ဆွဲယူပြီး ထိုင်အချ ...

“ကြာနတ်နွယ် ... တဲ့”

ထိုင်သည့်ခုံပေါ်ပင် လူမရောက်သေး ကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သားကို နှိုးပေးမလို့ပဲ၊ သူက အချိန်မရလို့ မနှိုးပါနဲ့ တော့တု၊ ချိုင့်တောင် ပြန်မိယူသွားဘူး၊ နောက်မှ သား သွားပြန်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့!”

သူမ ဘာထွင်နေတာပါလိမ့်။

တကယ် သွေးရိုးသားရိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ။

အကောင်းဘက်က လှည့်တွေးပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကများကြီးရယ်၊ သားကြိုက်မှန်းသိလို့ ထင်တယ်”

သူမရှေ့မှာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်တာ မပြောမိ။ တိုက်ဆိုင်တာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အိပ်မက်ဆီလည်း သွားပို့မယ်လို့ ပြောသွားသေးတယ်”
သူ့လည်ချောင်းထဲက ခေါက်ဆွဲတွေ မာတောင့်
ဆိုနင့်သွားသည်။

“အိပ်မက်နဲ့လည်း... သိတယ် ထင်တယ်”

ဟန်မပျက် ဆက်စားရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးက ချောချောသွက်သွက်လေးပဲ၊ သားသူငယ်
ချင်းတွေထဲမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။”

မေမေက သူမ အကြောင်း ဆက်ပြီး စူးစမ်းလေ့လေ့
သူ စားရတာ ပိုပြီးနင်လေ့လေ့ပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဆက်စပ်ရင်း သိကြတာပါ။
သိတာလည်း သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ဖေဖေ နှစ်လည်ဆွမ်း
ကပ်တုန်းက တွေ့တဲ့သူလေ၊ မေမေ မမှတ်မိလို့ပါ။”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အင်း... ဒါကြောင့် တွေ့ဖူးသလိုလို
တော့ ရှိသားလို့၊ မေမေ ချိုင့်ဆေးပြီး ကားထဲထည့်ထား
ပေးမယ်၊ သားကြိုရင် ဝင်ပို့ပေးလိုက်ဦး။”

သူမနဲ့ ဝေးဝေးနေရန် ဆုံးဖြတ်လေလေ အဖွင့်
မပြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို သူမက ဖန်တီးလာလေလေ။

ခက်သည်။ သိပ်ခက်သည်။

မနက်ခင်းပေမဲ့ နွေပေါက်လာပြီဖြစ်၍ အိုက်စပ်
ဆီ ရှိလာသည်။

လေထဲမှာ ယဉ်ပြီးသား အနံ့သင်းသင်း တစ်ခုကို
ခံလိုက်တာမို့ ...

“မေမေ ခြံထဲက ကံကော်တွေ ပွင့်ပြီထင်တယ်”

မေမေက ပြုံးပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း၊
ဝင်းပြီးမွှေးနေတာပဲ၊ ဘုရားပန်းတစ်အိုးစာပဲ ခူးလိုက်တယ်၊
အပင်ပေါ်မှာရှိတာ ပိုပြီး စိတ်ကြည်နူးလို့။”

ဘာပဲပြောပြော ကံကော်ပင်ဆီ ရောက်သွားတဲ့
အခါတွေကြောင့် သူ့ မနက်ခင်းက ပြန်ပြီး လှပသန့်စင်သွား
သည်။

အင်း... အိပ်မက်အတွက်တော့ အလှဆုံး ကံကော်
လေးတွေ ခူးပေးရပေဦးမည်။

“အိပ်မက်တို့ သူ့ကို တစ်ခုခုလောက် လက်ဆောင်ပြေးရအောင်”

ကဲ့ကော်ပန်းတွေနဲ့ အိပ်မက်ဆီ ရောက်သွားတဲ့ အိပ်မက်က အခြေအနေကို အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံပြီးသာ ဖြစ်နေသည်။

ဒါ့အပြင် သူမအတွက်ပင် စဉ်းစားပေးနေပြန်သည်။

“အိပ်မက် သဘောပဲလေ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ မောင် အားလား”

“ရတယ်လေ၊ အိပ်မက် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ညနေလောက် တစ်ခုခုဝယ်ပြီး သူ့ဆီ သွားပို့အောင်အောင်”

အိပ်မက် အစီအစဉ်က မဆိုး။

ဖြစ်သင့်ပြီး လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၍ သူ့လိုက်သည်။

ညနေပိုင်း အိပ်မက်နဲ့အတူ သူမအတွက် အိပ်မက် နှိုင်းကျ ပိုးပဝါအပြာနုရောင်လေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် သူမဆိုင် ရောက်သွားကြသည်။

ဆိုင်ဖွင့်ထားသော်လည်း ဆိုင်မှာ သူမကို မတွေ့ရ။

“နေ့လယ်က ခဏလွှာပြီး သိပ်နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ပြန် သွားတယ်”

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဆိုရင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ဆောင် ပေးထားခဲ့မိပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်က အဲဒီလို မဆုံးဖြတ်။

“အိပ်မက်တို့ သူ့အိမ် လိုက်သွားရအောင်၊ သူက တကူး တက အိမ်လာဖို့ထားရတာလေ၊ သူ့အိမ် လိုက်သွားလို့ အပန်းမကြီးပါဘူး မောင်ရယ်။”

အိပ်မက်ရဲ့ အားနည်းချက်ထဲမှာ သဘောကောင်း နှိုင်းလည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“ညီမလေး ... အစ်မတို့ကို မကြာနတ်နွယ် အိမ်လေးလေး ပေးပါနော်”

ကောင်မလေး ရေးပေးသော လိပ်စာ အိပ်မက် စိတ်တိုင်းကျ ထွက်လာရတော့သည်။

“သူ အိမ်မှာ မရှိရင်တော့ နောက်တစ်ခါ မသွားတော့နော် အိပ်မက်၊ ဆိုင်မှာပဲ ချိုင့်နဲ့ လက်ဆောင် ပေးလိုက်တော့မယ်”

အိပ်မက်က ကားမောင်းနေတဲ့ သူ့လက်ကို ပုတ်ပြီး ...

“အင်းပါ မောင်ရဲ့၊ မောင် မသွားချင်မှန်း အိပ်မက် အိပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်အရ ...”

တော်ပါတော့ ကျင့်ဝတ်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေ ဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ ထိုက်တန်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ အော်ပြောလိုက်ချင်မိဖြူစင်ရိုးစင်းလွန်းတဲ့ ချစ်သူကို နားလည်နေ၍ မအော်ဖြစ်တော့

သူ ကံမကောင်းပါ။

သူ ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။

သူမ အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

* ❖ *

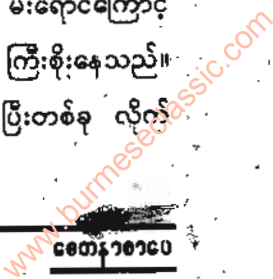
ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသူတို့ကို ဧည့်ခန်းမှာ နေရာချထားပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူမကို သွားပြောနေချိန်မှာ သူမ ဧည့်ခန်းလေးကို စင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ငါးကန် ခြောက်ကန် ရှိနေသော ဧည့်ခန်းလေးဖြစ်ပြီး ငါးပြတိုက်အသေးလေးထဲ ရောက်နေသည့်အလား။

ရောင်စုံ အရွယ်စုံငါးများကို ကန်ဆိုက်အမျိုးမျိုး နွေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ငါးကန်လေးအပေါ်က မီးရောင်ကြောင့် နွေးနွေးတစ်ခုလုံး ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်က ကြီးစိုးနေသည်။

အိပ်မက်ကတော့ ငါးကန်တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ကြည့်ပြီး သဘောတွေ ကျနေသည်။

“ဟောတော့ ... အိုင်က ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူလို့၊ ညိုတို့ကိုး”

သူတို့ကိုတွေ့ပြီး အံ့ဩတကြီး ပြောပြီး တစ်လက်စတည်းပင် ...

“ထွေးထွေးရေ ... ကော်ဖီမပျော်နဲ့၊ မမကိုယ်တိုင် ပျော်မယ်”

ဧည့်ခံရန် ပြင်နေပုံရသော မိန်းကလေးဆီ သူ့လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်ဆိုသော သူ့မလုံးဝ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသဖြင့် လူမမာပုံ မပေါ်။

“ဆိုင်ရောက်သေးတယ်၊ နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့”

အိပ်မက်က သူမကို စိုးရိမ်သည့် လေသံလေး လှမ်းပြောနေသည်။

“အကြောင်းပြတာပါ၊ ဒီနေ့ မွေးနေ့ဆိုတော့ အိမ်မှာ စောင့်စရာတွေ ရှိလို့”

သူမက သူတို့ရှေ့မှာ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ထိုင်ပြောသည်။

“Happy Birthday ကြာနတ်နွယ်”

သူ လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“Thank You ညို၊ အိပ်မက်ရောပေါ့”

သူမက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လှမ်းယူပြီး ပြုံးနေသည်။

အိမ်မှာနေ၍ထင်။ မိတ်ကပ်အခြယ်အသမရှိ။ သူမ ဈာန်နာက ရှင်းသန့်နေပြန်တော့လည်း မာန်မာန အရိပ်တွေ ရှိနေပြန်။

နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ တင်နေကျ နှုတ်ခမ်းက သဘာဝ အရောင်အတိုင်း ပန်းနုရောင် ပြေးနေသဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်နေသည့်ပုံ ပေါက်နေပြန်သည်။

“နေဦး ... ညိုသောက်နေကျ ကော်ဖီမျိုး အိုင် သွားပျော် လိုက်ဦးမယ်”

သူမက လှစ်ခနဲထပြီး အထဲဝင်သွားသည်။ အိပ်မက်ကတော့ မသိ။ သူမကတော့ သူမစကားကြောင့် အိပ်မက် အပေါ် ဈာန်နာပူနေသည်။

ပန်းအလှပြင်သည့်သူအိမ် ဖြစ်သော်လည်း ထူးခြားသည်က သူမ ဧည့်ခန်းမှ ဘာမန်းမှ မပြင်ဆင်ထားခြင်းပင်။

အနည်းဆုံး သာမန်အိမ်၌ပင် ဧည့်ခန်းမှာ ပန်းအလှ
တစ်အိုးလောက်တော့ ရှိစမြဲ။

သူမ ဧည့်ခန်းကတော့ ငါးကန်များနှင့်။

ငါးကန် မှန်မှန်ရေမလဲပေးရင် ငါးညှိနဲ့ပင် နံနိုင်း
သေးသည်။

ပြီးတော့ ပြဇာင်းပေါက်များ ရှိသော်လည်း ဖွင့်စ
ထား၊ ပိတ်ထားသည့်အပြင် လိုက်ကာအစိမ်းရင့်ရင့်များကို နေ
ပိတ်ထား၍ ဧည့်ခန်းက မှောင်နေသလိုပင်။

ငါးကန်လေးများဆီက အလင်းရောင်ကိုပင် အား
ပြုထားရောသလား။

ဒါမှမဟုတ် ငါးကန်အလှပေါ်အောင် တမင်အမှောင်
ချထားခြင်းလား။

ဖန်တီးသူ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သိပေလိမ့်မည်။

“ကော်ဖီ ရပြီ၊ အိပ်မက် သောက်ကြည့်ပါဦး၊ ညိုကတော့
အိုင်လက်ရာကို အကောင်းဆုံးလို့ ချီးမွမ်းဖူးတယ်”

သူမ စကားက ရိုးသားသော်လည်း သိပ်အနှောင့်
အသွား မလွတ်ချင်။

အိပ်မက် လက်ထဲကို သူမက ကော်ဖီပန်းကန်
ခမ်းပေးသည်။

“ညိုလည်း သောက်လေ”

သူမ ဖျော်လာတဲ့ ကော်ဖီ မြင်ကတည်းက သူ
များများ တရွရွ။

သူမ လက်ရာ ကော်ဖီကိုတော့ သူ စွဲလမ်းနှစ်သက်
ဆဲပင်။

“ဘယ်လိုလဲ အိပ်မက်၊ ကောင်းလား”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ပြီးသွားသော အိပ်မက်ကို သူမ
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းမေးသည်။

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက မောင့်လို
ကော်ဖီကရေစီ မဟုတ်တော့ သိပ်အရသာမခံတတ်ဘူး”

အိပ်မက်က ရိုးရိုးသားသား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ
သည်။

“အိုင်လည်း ကော်ဖီကရေစီပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ညှိနဲ့ဆုံတာ
ပေါ့”

သူမစကားတိုင်းရဲ့ လားရာလမ်းကြောင်းက သူ့ဆီ
သွားသွား ဆုံးနေသည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ညှိ၊ ဟိုနေ့က ညှိနဲ့သွားဆွဲတဲ့ ပန်းချီကား
ပြီးသွားပြီ၊ ဘောင်သွင်းခိုင်းထားလို့ ညှိကို ပြလို့မရသေး
ဘူး၊ ဘောင်သွင်းပြီးမှ ကြည့်တော့နော်”

အိပ်မက် အကြည့်က သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲ အရောက်
သူ ကမန်းကတန်း အကြည့်ရှောင်လိုက်သည်။

သူ အိပ်မက်ရဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းကို ရင်
ဆိုင်ရဲ့။

“အိုင် အခုတလော ပန်းချီပဲ ဆွဲချင်နေတယ်၊ အခု အိုင်
ပန်းချီဆွဲဖို့ မြင်ကွင်းတစ်ခု ရထားတယ်၊ နောက်မှ ညှိကို
ပြောပြမယ်၊ ညှိ အံ့ဩသွားစေရမယ် သိလား။”

သူမက သူ့ကိုသာ စကားပြောပြောနေ၍ သူ အိပ်
မက်ကို အားနာလာသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာ၍ သူမ သွားကိုင်ပြီး ပြင်သစ်
လို ရင်းရင်းနီနီ ပြောနေတာ တွေ့ရသည်။

သူမက ဝဲတဲတ်နှင့် လည်ချောင်းခတ်သံပါသော
ပြင်သစ်သံကို သူတင်မက အိပ်မက်ပင် ငြိမ်ပြီး နားထောင်
သည်။

ခဏအကြာမှ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ...

“ဟိုက မိဘတွေလေ၊ သူတို့ဖုန်း စောင့်နေတာ၊ သူတို့က
ပြန်လာစေချင်ပြီ၊ အိုင်လည်း မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့
ညှိတို့ အချိန်ရလား၊ အပြန် ဘုရားတက်ကြရအောင်”

သူ ဖျတ်ခနဲ အိပ်မက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အိပ်မက်က ...

“ကျွန်မအမေ ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ချိန်းထားသေးလို့”

“ဒါဆို ညှိရော”

သူ ပါးလှစ်စွာပြုံးပြီး ...

“ကျွန်တော်က အိပ်မက်နဲ့ လိုက်သွားရမယ်ပေ”

သူမ ခံရခက်စွာ ပြုံးလိုက်လေသလား မသိ။

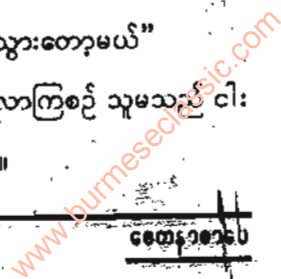
အလင်းရောင်သဲ့သဲ့က မျက်နှာရိပ်ကို ပီပြင်စွာ

မဖမ်းနိုင်ပေ။

“ရပါတယ်၊ အိုင်ဘာသာအိုင် သွားတော့မယ်”

သူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာကြစဉ် သူမသည် ငါး

များကို ချောမြူလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ညွှန်ခန်းထဲမှာ ငါးကန်ကို တို့ထောက်ပြီး ခေါက်
နေတဲ့ သူမကို ကြည့်ရင်း၊ သူမကိုယ်တိုင်သည်လည်း ငါးတစ်
ကောင် ဖြစ်နေလေလို့ပင်။

လေးထောင့်စပ်စပ် အမှောင်ခန်း ရှင်းရှင်းလေးထဲ
မှာ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ငါးလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ...။

* ❖ *

မနက်စောစော နိုးနေသဖြင့် ဝရန်တာဘက်ထွက်
ပြီး ကုံကော်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ အစွမ်းကုန်လှပြီး မွေးနေ့တတ်တဲ့
ဒီအပင်ကြီးက သူ့ရဲ့ဖွားဖက်တော်လို့ မေမေ ခဏခဏ ပြောဖူး
သဖြင့် ဒီအပင်က သူ့ရဲ့ အမြှာညီနောင်နယ်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ရုံ ခွာချပြီး နီညိုရောင်ဝတ်စုံအသစ်
ဝတ်ထားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းတွေ တနင့်တပိုးနဲ့ အဖြူရောင် ဝတ်ရုံ
လေး ဝတ်ထားရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် အလှဆုံးနဲ့ အစိပွယ်
အရှိဆုံး အပင်လေးပင်။

အဖြူရောင်ပွင့်ဖတ်တချို့ ကြွနေတာ အပေါ်ခိုးက
မြင်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ အလုပ်နားပြီး ဒီအပင်အောက်မှာ အိပ်မက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းရင် ...

အတွေးနဲ့ ဖုန်းဆက်ရန် အောက်ထပ်ဆင်းလာစဉ်...

“သားရေ ... ဒီနေ့ စည့်သည်လာမယ်နော်”

မေမေက ဖုန်းလှည့်ခါနီး သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲ မေမေ”

သာမန်ပဲထင်၍ ဖုန်းဆက်လှည့်ရင်း မေးလိုက်

သည်။

“ကြာနတ်နွယ်လေ၊ သား သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး၊

ညက ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သား အိပ်နေလို့ မေမေ

မပြောတာ”

ဖုန်းဆက်မလှည့်ဖြစ်တော့။

သူ အံ့ဩလွန်းနေသည်။

“ဘာအတွက် လာမှာတဲ့လဲ”

စိတ်ရှုပ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ပန်းချီ လာဆွဲမှာတဲ့၊ ကံကော်ပင် ပွင့်နေတာကို သဘော

ကျလို့တဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတွေ့ပြီး စိတ်ကူးရလို့တဲ့၊ မေမေ

ဆီက ခွင့်တောင်းတယ်လေ၊ ဘာမှ အပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ ခွင့်ပြုလိုက်လို့ ဒီနေ့ လာဆွဲမယ်တဲ့”

သွားပြီ။ သူ့စိတ်ကူးက အတွေးထဲမှာပင် ကြာကြာ

ရှင်သန်ခွင့် မရလိုက်။

“နှစ်နာရီလောက် လာမယ်ပြောတယ်၊ မေမေ ထမင်းကျွေး

ဖို့ပါ စီစဉ်ထားတယ်၊ သားလည်း ဒီနေ့ အိမ်မှာရှိနေရင်

ကောင်းမယ်၊ သူ အဖော်ရအောင်လို့လေ”

မေမေက သဘောရိုးနဲ့ သူမအတွက် ထောင့်စေ့

အောင် စဉ်းစားစီစဉ်ပေးနေသည်။

“သား အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားတာ ရှိတယ်၊ ခဏ

တော့ နေပေးလို့ရတယ်၊ တစ်နေ့ကုန်တော့ မရဘူး”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ မေမေက ကောင်မ

လေးကို အားနာလို့ပါ”

သူ ဘာမှဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိအောင်ပင် နုံးချည့်

သွားရသည်။

သူမ ခြေလှမ်းတွေက မှန်းဆ၍ မရအောင်ပင် မြန်

ဆန်ပြီး ထွေပြားလွန်းနေသည်။

“မေမေက သားတို့ချင်း ပြောပြီးကြပြီတောင် ထင်တာ”
ဟိုတစ်နေ့က သူမ ပြောလိုက်တဲ့ အံ့ဩစရာကိစ္စ
ဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်မည်ပင်။

“သားတို့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး မေမေ၊ မေမေ ရှိရင် ပြီးတာပဲ၊
ပြီးတော့ ပန်းချီဆွဲတာက အာရုံငြိမ်ဖို့ လိုတယ်နော်၊
မေမေ အဖော်လုပ်တာက သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သူ့ဘာသာသူ ဆွဲနေပါစေ”

စေတနာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တမင် မဆုံစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ ပြောတာ နည်းလမ်းကျသည်ဟု ထင်သည်။

“အေး ... အေး ... သား၊ ဒီမနက်တော့ သူ့ကို စောင့်
သွားချည်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မတတ်နိုင်၊ သူမ ထွင်ထားတဲ့ လမ်းပေါ်၊ သူ့အမေ
ယုံကြည်စွာ လျှောက်နေပြီနို့ သူလည်း အလိုက်သင့် နေပေးရုံ
သာ။

သူမမှာ တစ်ဖက်လူ ယုံကြည်အောင် ရိုးသားပွင့်
လင်းပြတတ်တဲ့ စွမ်းရည်မျိုး ရှိနေတာ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပန်းချီကားပြီးရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထား
ရအောင် အမှတ်တရပေါ့”

ငြိထင်။

မေမေသည်ပင် သူမရဲ့ အနုပညာမှာ ပျော်ဝင်နေ
သူ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားက ပြုံးလိုက်မိသည်။

* * *

“ညိုရေ ... ပစ္စည်းတွေ ကူချပေးပါဦးကွ”
 သူမက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရောက်လာခြင်းနဲ့
 မဟုတ်။
 ဆူညံသွက်လက်စွာ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကားရပ်သည်နှင့် သူ့ကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တစ်
 ယောက်လို အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းတော့သည်။
 သူမ ကားနားရောက်သွားပြီး ကားထဲက သူမပစ္စည်း
 များကို ကူချပေးနေစဉ် ...
 “ဘယ်လိုလဲ၊ အံ့ဩသွားလား၊ ညိုကို ကြိုပြောမလိုဘဲ
 အံ့ဩစေချင်လို့ မပြောတာ”
 ကြိုသိရင် ရှောင်တယ်။

မရှောင်ရအောင် ကြိုမပြောတာလားလို့ စိတ်ချဉ်
 တိတ်ပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။
 “ရပါတယ်”
 ခပ်လေးလေးမှန်မှန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
 “ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက် လှလိုက်တဲ့ အပင်ကြီးလဲ”
 သူမက အိမ်ထဲ မဝင်သေးဘဲ အပင်ကြီးကို မော့
 ကြည့်၍ အားပါးတရ ချီးကျူးနေသည်။
 သူမပုံစံကိုက ဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးကြောင့် ပိုပြီးနပျို
 သွားသယောင်။
 သနပ်ခါးပါးပါးနဲ့ အဖြူရောင်အင်္ကျီပွပွ စကတ်
 အနက်မော်မှာ အဖြူပွင့် ပွပွကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ပေါ့ပါးလွတ်
 သပ် ငယ်နုသည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက် ...
 “ညို ... ဒီနေ့ ကျွန်မနဲ့ အဖော်လုပ်ပေးမလား”
 သူမက တောင်းဆိုရန် အားမနာတတ်သူလည်း
 ဖြစ်သည်။
 “ကျွန်တော် မအားဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းထားတာတွေရှိ
 လို့”

“ဪ...”

သူမက အတင်းအကျပ် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဒုက္ခပစ္စည်းတွေကို နေရာချနေသည်။

“ဒီနေ့ ဆိုင်မသွားဘူးလား။”

သူ မေးလိုက်စဉ် ...

“ညနေလောက်မှ သွားမယ်၊ ကိစ္စအရေးကြီးရှိရင် သူ့ဖုန်းဆက်ကြလိမ့်မယ်”

သူမက ကံကော်ပင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ မြင်ကွင်းနေရာ ရွေးလိုက်နှင့် အငြိမ်မနေ။

“ညိုတို့အိမ်က ကံကော်က စောပွင့်တယ်နော်၊ ပုံမှန်နွေဦးလောက်မှ ပွင့်ကြတာ၊ အခုမှ ဖေဖော်ဝါရီလလထဲပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပင်က အမြဲတမ်း စောတယ်၊ တစ်ခါတလေ မေ၊ ဇွန် လောက်မှာ ထပ်ပွင့်တတ်သေးတယ်၊ တစ်ခါတလေမှပါ၊ အမြဲတော့လည်း မပွင့်ပါဘူး။”

“ဪ... သူလည်း တစ်နှစ် နှစ်ခါ ပွင့်ဓာတ်သားပဲ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ယှဉ်ပြောလေသည် မသိ။”

“ကံကော်ပွင့်တွေကို အိုင် သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအပင်ကို သဘောအကျဆုံးပဲ”

သူမစကားအဆုံး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးပြီးမှ သူ့ပါးစပ်သူ ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သည်။

“ညိုနဲ့ အသက်တူတဲ့အပင် ဖြစ်နေလို့လား၊ အင်း ... ညိုကိုယ်ပွားမို့လို့ ပိုစိတ်ဝင်စားသွားတာ”

သူ့ကိုယ်သူ သေလိုက်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ကျိန်ဆိုနေတာမိတော့သည်။

တက်နေနွေးနွေးရဲ့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ အရိပ်ကွက်
အေးများကိုပင် ပေါ်အောင် ဖော်ထားသည်။

“တော်လိုက်တာ”

မေမေက တဖွဖွ ချိုးကျူးနေပြီး သူကတော့ စိတ်
အေးသာ ကျိတ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“အိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားတာပဲ ညိုရေ၊ ဒီကားပြီး
တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခု အိုင် ကျွေးချင်တယ်၊
အန်တီရောပေါ့”

သူမက မေမေပါ လှည့်စည်းရုံးသည်။

“သားနဲ့ ကြာနတ်နွယ်ပဲ သွားစားကြပါ။ အန်တီက ဆိုင်
အစားအသောက်တွေ စားနေကျ မဟုတ်ဘူး။ စားလို့လည်း
မရဘူး”

မေမေက အပြင်ထွက်ရမှာ ဝန်လေးသူဖြစ်၍ ငြင်း

ပြီး သူ့ကိုသာ လိုက်သွားစေသည်။

“သားလည်း ရင်ပြည့်နေလို့ ညနေစာ မစားဘဲနေရင်
ကောင်းမလားလို့”

သူ ဉာဏ်များတာကို သူမက ရိပ်မိသည်သင်။ ပြီး

နေပြီး ...

သူမ ပန်းချီကားက တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဆွဲမပြီး
“အားနာလိုက်တာ အန်တီရယ်” ဆိုတဲ့ စကား
မေမေက ဘယ်နှရက်ကြာကြာ ခွင့်ပြုတယ် ဆိုတဲ့ ကျေနပ်မှု
ရသွားသည်။

သုံးရက်မြောက် ညနေတွင်တော့ သူမ ပန်းချီကား
ပြီးစီးသွားသည်။

ကိုယ်မဖန်တီးတတ်သည့် အရာမို့လို့လား။

ကိုယ် မဖန်တီးနိုင်သည့် အရာမို့လို့လား မသိ

သူမ ပန်းချီကားက ကြံ့ရွာအသက်ဝင်နေတာထက်

အမှန်။

သူ မြင်ဖူးနေကျ အပင်ကြီးကို သူ မြင်ထားသလို

မမြင်ဘဲ သူမက အမြင်သစ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

“ရင်ပြည့်လည်း အရည်လောက်တော့ သောက်လို့ရပါတယ်။ တစ်ခုခု လိုက်သောက်ကွာ၊ ညို ထပ်ငြင်းရင် အိုင် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရတော့မယ်”

မေမေက အားနာတတ်သူပီပီ သူ့ဘက်လှည့်ပြီး ...

“အိပ်မက်နဲ့လည်း ချိန်းထားသေးတယ် မေမေရဲ့”

သူ အိပ်မက်နဲ့ လှည့်အကြောင်းပြလိုက်စဉ် သူ့

က ...

“အိပ်မက်နဲ့လည်း ဝင်ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

အိုမာဆပ်က ဆက်မငြင်းတော့ရန် မျက်ရိပ်ပြပြီး

ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဒီတော့လည်း ...

“ပြီးရောလေ၊ ကျွန်တော် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်နေရင်း T-Shirt အင်္ကျီဖြစ်နေ၍ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်သည်။

သူ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် သူမက ပစ္စည်းအားလုံး ကားပေါ်တင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေသည်။

မေမေ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်

ပြီးမှ ...

“ညို မောင်းလေ၊ အိုင် ဒီနေ့ အာရုံတွေ ညောင်းနေပြီ”
သူမ လက်ထဲက ကားသော့ကို သူ လှမ်းယူလိုက်

သည်။

အထိအတွေ့က အေးတိအေးစက်။

* * *

“ဘယ်မောင်းရမှာလဲ”

ခြံဝရောက်သည်နှင့် သူမကို မေးလိုက်သည်။

“အိပ်မက်ဆီကိုလေ”

“မခေါ်တော့ပါဘူး”

သူ မခေါ်ချင်။

သူနဲ့ သူမကြားမှာ အိပ်မက် အနေရခက်မှာစိုးသည်။

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

သူမက အားမနာစတမ်း ပြောချသည်။

“ဒါဆို ညို ဘာစားချင်လဲ၊ heavy လား၊ light လား”

ခပ်မြန်မြန်နဲ့ လွယ်လွယ်ပြီးမဲ့အစားမျိုးသာ ဖြစ်စေ

ချင်တာမို့ ...

“ဖျော်ရည်လောက်ဆို ရတယ်”

“ဒါဆို Zephyr သွားလေ၊ အဲဒီက သစ်သီးဖျော်ရည် ကောင်းတယ်”

ကားကို အင်းလျားလမ်းဘက် ဦးတည်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်က တော်တော်ရိုးတယ်နော်”

သူမက တိတ်ဆိတ်နေတာကို ကြိုက်ဟန်မတူ။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုရှာ၍ စကားစမြဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ အဲဒီအချက်ကို မြတ်နိုးတာ”

သူမ သူ့ကို အထူးအဆန်း ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

သူမဘက်ကိုမလှည့်၊ ကားရှေ့တူရူကိုသာ အာရုံပို့

ထားပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အိုင်ကိုရှော”

သူမဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမ မေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်၍ ကြည့်

လိုက်မိခြင်းပင်။

“ဪ ... အိုင်ကိုရော ညို ဘာကြောင့် ပတ်သက်ရတာလဲလို့”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်ရင်းနှီးမှုက သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်မှ မဟုတ်တာ။

သူမ ဒီမေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်ဟု ထင်သည်။

မေးလာတော့လည်း ကြီးစားဖြေရုံပေါ့။

“ကြာနတ်နွယ်က ထက်မြက်တယ်၊ သွက်လက်တယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ အဲဒီအချက်တွေကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာပဲ ကျွန်တော် ရပ်နေတယ်နော်”

သူ သေချာအောင် အဖြေကို ထပ်ကျော့ပြောလိုက်မိသည်။

သူမက သူ့စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်နေသည်။

ရယ်သည်မှ ခဏလေး မဟုတ်။

စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် ကြာမည်ထင်သည်။

ရယ်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အူလိုက်သည်လို့ကိဖြစ်ပြီး ပိုရယ်ချင်လာမိသည် ပုံစံမျိုးဖြင့် ရယ်ခြင်းပင်။ ပြီးမှ ...

“အိုင် ကိုက်မစားတတ်ပါဘူး ညိုရဲ့”

ခြောက်ကပ် အက်ကွဲသော အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

* * *

ဆိုင်က ပြန်ထွက်လာစဉ် သူမ တောင်းဆိုမှုတစ်ခု တက်လာသည်။

“အိမ်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား ညို၊ ညိုမေမေအတွက် အိုင် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးချင်လို့”

“နောက်နေ့မှ ပေးလည်း ရပါတယ်”

မလိုက်ချင်၍ ပြောလိုက်စဉ် ...

“ခဏလေးပါ ညိုရဲ့၊ မကြာပါဘူး၊ ပစ္စည်းက အသင့်ရှိ မြီးသား ဝင်ယူရုံပဲ”

အင်းလေ ... တစ်ရက်တည်းနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားတာ ပေါ့။ နို့မို့ဆို နောက်တစ်ရက်အတွက် အကြောင်းပြချက် ရှိနေ ဦးမည်။

သူမ အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ရပြီး နာရီကြည့် ဖိစဉ် ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

သူမအိမ်ရောက်တော့ ခုနစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်။ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားစဉ် အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်

နေသည်။

တခြားအခန်းတွေ လင်းနေသဖြင့် မီးပျက်နေခြင်း လည်း မဖြစ်နိုင်။

“ဖျူးစံပြတ်သွားလို့ မမ၊ ကျွန်မလည်း မဆက်တတ်တာ နဲ့ မမကို စောင့်နေတာ”

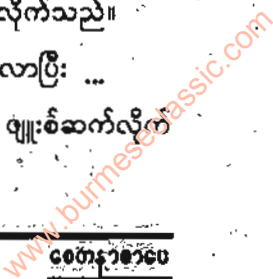
သူမက တစ်ချက် စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဒါကြောင့် မီးတွေအားလုံး တစ်ပြိုင်နက် မသုံး ခိုင်းတာ အခုတော့ ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား၊ သွား Emergency Light သွားယူချည်”

သူမက အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခွေးခြေတစ်လုံးပါ ယူလာပြီး ...

“ဆောရီး ... ညို၊ ခဏစောင့်နော်၊ အိုင် ဖျူးစံဆက်လိုက် ဦးမယ်”

သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး သူမက ခုံလေးပေါ် တက်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ကြည့်ကောင်းသော မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်သလို ကြည့်နေဖို့လည်း မသင့်။

“ကဲ ... ကြာနတ်နွယ် ဆင်း၊ ကျွန်တော် ဆက်ပေးမယ် လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေသာ ယူပေး”

အမြင်မတော်၍ သူပဲ လုပ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ဘာမှ ခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်၍ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားပြီး တစ်အိမ်ခန်းလုံး လင်းရှင်းသွားသည်။

“ဈေးစူးပဲ ညို၊ ခဏနားလိုက်ပါဦး”

သူ မနားချင်တော့။

“လက်ဆေးပါရစေ”

သူမ ညီမလေးက သူ့ကို လက်ဆေးရန် အထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

တိုက်ခန်းပေမဲ့ သူမအခန်းက ကျယ်ပြီး ရှည်လှသည်။

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ အပြင်အဆင်များကြောင့် မေ

ချင့်စဖွယ်။

လက်ဆေးပြီး သူ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် သူမလက်ထဲတွင် သူဖုန်းကိုင်ထားလျက် ...

“ညို့ဖုန်းလာလို့ အိုင် ကိုင်လိုက်တယ်၊ ဘာမှ မပြောဘဲ ဖုန်းချသွားတယ်”

ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူကြည့်လိုက်စဉ် အိပ်မက်ဆီက ဖြစ်နေသည်။

စိတ်က ရှုပ်ရံသာမက ညစ်ထွေးနောက်ကျိသွားသည်။

“ယူ မေမေ အတွက်”

သူမ ကမ်းပေးသောအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“ပြန်မပို့နဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်မယ်”

သူမနဲ့အတူထပ်ပြီး ရှိမနေချင်တော့။

သူမ သယ်လာတဲ့ ပြဿနာထုပ်ကြီးက သူ့အတွက် ဖိုပြီး ကြီးကြီး လာလေပြီ။

“ကျေးဇူး ... ညို”

ရှာတာ ရီဝေဝေ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ ကျန်ခဲ့သည်။

* ❖ *

အိပ်မက်ဆီ ရောက်သွားစဉ် အိပ်မက် အိပ်နေပြီဆို တဲ့ အဖြေကိုသာ ရလိုက်သည်။

အိပ်ချိန်မဟုတ်သေး၍ အိပ်ဦးမည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။ အန်တီကတော့ သူတို့အချင်းချင်း စိတ်ကောဏ် နေကြသည်ထင်၍ ပြီးနေလျက်နှင့် ...

“မင်းနှမ စိတ်ကောက်နေတယ် ထင်တယ်၊ သားလာရင် အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလေ ရဲ့”

သူ အတင်းအကျပ် လုပ်ရင်ရသော်လည်း မလုပ် ချင်။

စိတ်ဆိုးနေချိန်မှာ ဖြေရှင်းရ ပိုခက်နိုင်တာမို့

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မှ ထပ်လာခဲ့မယ် အန်တီ၊ ဒီနေ့ တော့ သူ စိတ်ကောက်နေတုန်းမို့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက် ပါ့မယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာရပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ မရွှင်။ အိမ်ပြန်အရောက် သူမ ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်

အား မေမေ့ကို ပေးလိုက်သည်။

မေမေက ချက်ချင်းထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နဲ့သာဖြူပုတီးလေးပါလား”

မေမေ့ ပြောသံကြားမှ သူမ ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ခံရသည်။

မေမေက ပုတီးလေးကို ရှိုက်မွှေးပြီး ...

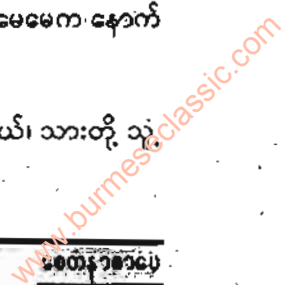
“ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ”

ဖွဖွ့ဆုတောင်းပေး၍ ထွက်သွားသည်။

ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးမှ မေမေက နောက်

ပြန်လှည့်ပြီး ...

“စောစောက အိပ်မက် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ သားတို့ သူ့ ကို ဝင်မခေါ်ဖြစ်ဘူးလား”

“မခေါ်ဖြစ်ဘူး မေမေ”

သူ့အမေက တစ်ချက် စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး ဘာ
ဆက်မပြောဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သေချာသည်။ အိပ်မက် စိတ်ပူမှာစိုး၍ သူ ဖုံးထား
တဲ့ကိစ္စတွေ မေမေဆီကတစ်ဆင့် အိပ်မက် သိသွားလောက်ထေ
ပြီ။

ရိုးရိုးလေးပါလို့ ပြောရအောင်လည်း သူမ ပန်းချီ
ဆွဲတဲ့ကိစ္စက သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ခပ်ရိုးရိုးကိစ္စမဟုတ်။

စိတ်ပူမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဖုံးထားတဲ့ အကြောင်းပြချက်
ကလည်း ခိုင်လုံမည်မဟုတ်။

ခေါင်းခဲသွားသလို ရင်ထဲနဲ့ချိသွားသည်။

သူ့ကို အိပ်မက် စိတ်ပျက်သွားမှာ သေမလောက်
ကြောက်နေလေပြီ။

နောင်တ တရားက တရိရိ။

လိုအပ်ရင် သူမကိုယ်တိုင် ရှင်းပေးဖို့ကိုတော့ သူ
ကြိုတင်တွက်ဆ တောင်းဆိုထားရမည်။

သူ စိတ်ထဲ ထင်နေသည်။

သူမသည် သူနဲ့ အိပ်မက် ကြားမှာ နတ်ဆိုးတစ်
အောင်လို ခြိမ်းခြောက်နေလေမလား။

“မောင့်အိမ်မှာ သူ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အိပ်မက်
သိသင့်တာပေါ့ မောင်”

အိပ်မက်က နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ သူ့
အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

အိပ်မက် ရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို သိ
သိမ်ငယ်ငယ် ထိုင်နေခဲ့သည်။

“အိပ်မက် သိရင် စိတ်ရှုပ်မှာစိုးလို့”

အိပ်မက်က မခိုးမခန့် ပြီးသည်။

ကြည့်စမ်း ... အိပ်မက် ဒီအပြစ်မျိုး မပြုဖူး။

သူ့အပေါ် လေးစားမြတ်နိုးခဲ့သော အိပ်မက်ဆီ

ဒီလို တုံ့ပြန်မှုမျိုး တစ်ခါမှ မရဘူးခဲ့။

“အခုတော့ စိတ်ရှုပ်တာထက် ပိုမဆိုးဘူးလား မောင်၊
အိပ်မက် စိတ်နာတယ်”

စိတ်နာတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို လေသံအေးအေး
ဖြင့် ဖိပြောလိုက်၍ ပိုပြီး လေးနက်စေသည်။

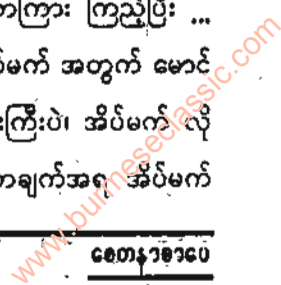
“အိပ်မက် သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြောက်တယ်၊ မောင့်ရဲ့
ပျော့ညံ့မှုတွေကို စိုးရိမ်တယ်၊ အိပ်မက် ဘာလုပ်စရာမလဲ
မောင်၊ မဆိုင်သူ တစ်ယောက်လို ဘာမှမသိချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး နေလိုက်ရမှာလား”

အပြစ်ရှိသူပီပီ သူ အိပ်မက်ကို သနားလာသည်။
ခုချိန်မှာ သူ တစ်ခုတောင်းပါဆိုလျှင် မတရားရာ
ရောက်ရင် ရောက်နေပါစေ သူမကို အဝေးတံစ်နေရာသို့ လွင့်
ထွက်သွားလိုတဲ့ ဆုကို တောင်းမိမည်ထင်။

“မောင် အိပ်မက်နားမှာပဲ နေမှာပါ”

အိပ်မက်က သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်ပြီး ...

“ဘုရားရေ ... မောင် ပြောပုံက အိပ်မက် အတွက် မောင်
ရှိနေပေးမယ်ဆိုတဲ့ လိုက်လျောပုံမျိုးကြီးပဲ၊ အိပ်မက် လို
ချင်တာ မောင့်ဆန္ဒ မောင့်တောင့်တချက်အရ အိပ်မက်

နားမှာ ရှိနေစေချင်တာ၊ လူ့ရော စိတ်ပါ အိပ်မက် နား ရှိနေစေချင်တာ၊ တကယ်လို့ တစ်ခုပဲ ရွေးရမယ်ဆိုရင် တောင် ...”

အိပ်မက် အသံက အစပိုင်းမှာ တင်းထန်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တိုးလျော့တုန်ခါပြီး ရပ်သွားသည်။

မြီးမှ ရှိုက်သံစွက်လျက် ...

“မောင်စိတ်ကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ မောင် ဘယ်သူ့နားမှာပဲ ရှိနေရှိနေ မောင် အိပ်မက်ကို သတိရနေတာမျိုးပဲ လိုချင် တယ်”

အိပ်မက်ရယ် ...

ရင်ထဲက ကြင်ကြင်နာနာ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“အိပ်မက် ... မောင် ကတိတစ်ခု ပေးပါမယ်၊ အိပ်မက် အနားမှာ မောင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ရှိနေချင်တယ်၊ အိပ်မက်က သွားတော့လို့ မနှင်ထုတ်သရွေ့ မောင် ရှိနေ ချင်တယ်၊ အိပ်မက်ကို မောင် ချစ်တယ်”

သူ့စကားအဆုံး အင့်ခနဲ ရှိုက်သံတစ်ချက်ဖြင့် သူ့ ရင်ထဲ တိုးဝင်ဝမ်းနည်းနေရှာသည်။

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေတဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ ကျောပြင်လေး တို့ ဖွဖွပွတ်ပြီး ကတိတွေ အကြိမ်ကြိမ် ပေးနေမိသည်။

ရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ သနားစဖွယ် ဇာတ်နာလေးကို တရှိုက်မက်မက် ငေးရင်း ...

ဒီအရပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထာဝစဉ် သိမ်းထားချင် တဲ့ ဆန္ဒတွေ တရိပ်ရိပ်။

* ❖ *

အိပ်မက်က သူ့ကို ပျော့ညံ့တယ်လို့ ပြောတုန်းက သူ လက်မခံချင်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိ ချိန်တွင် သူသည် အိပ်မက် ပြောသလိုပင်။

မနက် နှစ်နာရီထိုးခါနီး ဖုန်းလာ၍ ဖုန်းနံပါတ်ကို မကြည့်ဖြစ်ဘဲ အိပ်ချင်မူးတူး ဖုန်းဖြေလိုက်စဉ် ...

“ဟဲလို ... ညိုလား။”

သူ့မျက်လုံးများက မှေးစင်းနေရာက အံ့ဩစိတ် ပျက်စွာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ဖုန်းပြန်ပိတ်ရန် စဉ်းစားမိရုံရှိသေး ...

“ညို ... အိုင် ဆေးရုံကို အရေးပေါ်သွားစရာရှိလို့ လာခဲ့ ပေးပါလား။”

ဖုန်းတောင် ဆက်နိုင်မှတော့ သူမ အခြေအနေက ဆေးရုံပို့ရလောက်အောင် မဆိုးနိုင်။

ဒါ သူမရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ပင်။

“ဟာ ... ဒီအချိန်ကြီး ကျွန်တော် အိပ်ချင်နေတယ်၊ ဒါပဲ”

သူ ဖုန်းချလိုက်စဉ် သူမက ဖုန်းထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

ဖုန်းကို လုံးဝ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ ပြန်အိပ်စဉ်

အိပ်၍မရတော့ ...

သူမ အခြေအနေက တကယ်ပဲ ဆေးရုံသွားရမဲ့

အခြေအနေလား ...

သူမသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် သူ စိတ်ကောင်း

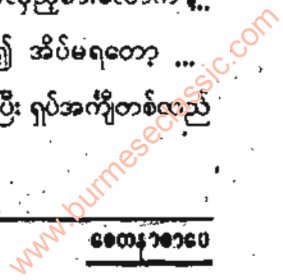
နိုင်ပါ့မလား ...

သူမ ဒီနည်းနဲ့တော့ သူ့ကို မလှည့်စားလောက်နဲ့ ...

အတွေးများစွာနဲ့ သူ ဆက်၍ အိပ်မရတော့ ...

အိပ်ရာထဲက ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီတစ်လည်

ကောက်စွပ်လျက် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်တံခါးဖွင့်သံကြောင့် နီးပြီးထလာတဲ့ မေမေ့ကို ...

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်လို့၊
မေမေ စိတ်မပူနဲ့နော်”

မေမေ့ကို အကြောင်းစုံမရှင်းပြမိတော့၊ ကမန်း
ကတန်း ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အချိန်မတော်ကြီးဖြစ်၍ လမ်းပေါ်မှာ ကားရှင်းနေ
သည်။ တစ်စီးတလေ ဖြတ်သွားတဲ့ Taxiများကိုသာ ရှားရှားပါးပါး
တွေ့ရသည်။

လမ်းရှင်းနေ၍ သူမ အိမ်ကို ဆယ်မိနစ်လောက်နဲ့
ရောက်သွားသည်။

သူမ အိမ်အရောက် သူမ ကားထွက်ရန် အချက်ပြ
နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကားကို သူမ ကားရှေ့သို့ တုံ့ခနဲ သွားရပ်လိုက်
စဉ် ...

“ဟင် ... ညို”

သူမ ခေါင်းလေး ပြုထွက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သံ
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူ့ ကားထဲက ထွက်ပြီး မေးလိုက်စဉ် ...

“ငါးကန်ဆေးရင်း ကန်ကွဲပြီး ရှသွားလို့”

သူမ လက်ဖျံမှာ သွေးများရဲဖြာလျက် ...

ဘယ်လောက်နက်သွားသည် မသိ။ ပတ်ထားတဲ့
ပတ်တီးဖြူဖြူပေါ်မှာပင် သွေးစိမ့်ထွက်နေသည်။

“လာ ... ဆေးရုံသွားမယ်”

သူ့ကားကို သူမ ကားနေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး သူမ
ကားနှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ညို မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ကားမောင်းဖို့ လုပ်နေတာ”

သူမ လက်က လှုပ်ရှားရင် ပိုသွေးထွက်မှာစိုး၍
သူ့ကို ခေါ်တာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မလာဘူးလုပ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မချတာနဲ့”

သူမက နာနေသည့်ကြားက ပြုံးနေသေးသည်။

အနီးဆုံး ဆေးရုံတစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့ကြပြီး သူမရဲ့
ဒဏ်ရာကို ထုံဆေးဖြင့် ရှစ်ချက် ချုပ်လိုက်ရသည်။

ဒဏ်ရာရှိန်ဖြင့် သူမကို ဆေးရုံမှာ ခဏအနားယူခိုင်းချိန်တွင် သူမက နားနေလျက်နှင့် သူ့ကို စကားတွေ ပြောနေသည်။

“ထူးဆန်းတယ်သိလား၊ အိုင် အရင်က အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဖူးဘူး၊ အခုမှ ...”

သူမက စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရှက်သလိုလို ပြီးသည်။

ရှက်ပြီးပီပီပြင်ပြင်ကြီးတော့ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်နှာက မြင်ရခဲသော နူးညံ့သည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“လက်ကို ရှမိလိုက်လိုက်ချင်း အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ငါတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန် ခေါင်းထဲ ဝင်လာတာက ညိုပဲ၊ ညိုကို အားကိုးချင်စိတ် ဘယ်တုန်းက ဝင်သွားလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

သူမတော့ မသိ ...

သူကတော့ နားထောင်နေရတာကိုပင် မျက်နှာပူလှသည်။

“ညိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး ညို ငြင်းလိုက်တော့မှ ပျောက်နေတဲ့ မာနက ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ငါ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကားမောင်းနိုင်သားပဲလို့ အားတင်းပြီး တွေးလိုက်ရတယ်”

တကယ် ဖြစ်နေတာကို ငြင်းလိုက်မိ၍ အားနာမိလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ကြာနတ်နွယ်တို့ ညီအစ်မကရော ငါးကန်ဆေးစရာလား”

လူကြီးတစ်ယောက်လို ငေါက်ငမ်းဆူပူလိုက်စဉ် ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကန်ထဲမှာ ငါးတစ်ကောင် သေနေတာ တွေ့လိုက်လို့ မလှယ်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ ကန်ကလည်း ညိုတွေ့တဲ့အတိုင်း အကြီးကြီးဆိုတော့ နှစ်ယောက် မနည်းမရတယ်”

သူမကတော့ ဆေးရိုနဲ့နဲ့ ငိုက်မြည်းစပြုလာသည်။

သူကတော့ ငိုက်လို့ရတဲ့ အနေအထားမျိုး မဟုတ်၍ မငိုက်မိတော့ ...

နာရီ ကြည့်မိစဉ် သုံးနာရီကျော်နေလေပြီ။

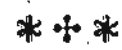
ဆရာဝန်က စိတ်ချလက်ချနှင့် ပြန်ခိုင်းချိန်သည်
လေးနာရီကျော်နေပြီဖြစ်ပြီး သူမ အိမ်မှ သူ ပြန်ထွက်ခဲ့ချိန်သည်
ငါးနာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

သူ အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ဘုရားဆွမ်းတော်
ကပ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ပြီး သူ့ကို ပြန်အိပ်ခိုင်းလေသည်။

အိပ်ရေးပျက်ပျက်နှင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်စဉ်
လူက မှေးခနဲ ...

အိပ်မက်ထဲမှာ သူမလက်က သွေးများက မတိတ်
ဘဲ စိမ့်ထွက်နေသည်။

သူမ မျက်နှာကတော့ အားရပါးရ ရယ်လျက်
သူမကို ကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် သူမ မျက်နှာက
ငိုနေသော အိပ်မက်မျက်နှာ ဖြစ်သွားသည်။

အလုပ်သွားခါနီးမှ သူ့ဖုန်း သူမကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့
တာ သတိရလိုက်သည်။

အလုပ်သွားရင်းနှင့် သူမဆီ ဝင်လိုက်စဉ် သူမက
နံနက်စာ စားနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟော ... ညို ... ထင်သားပဲ၊ ညို လာလိမ့်မယ်လို့”
သူမက သူ့ကို မြင်သည်နှင့် စားလက်စကို ရပ်
လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာသည်။

“ကြာနတ်နွယ်ရော သက်သာလား၊ ကျွန်တော် ဖုန်း ကျန်
ခဲ့လို့”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...
“သက်သာတယ်၊ ဖုန်းကိုတော့ အိပ်မက်က ယူသွားတယ်”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ...

“မနက်စောစော ညို့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ဖုန်းကျွန်မဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုလို့ လာယူသွားတယ်၊ အိပ်မက်ဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

ဒီအချိန်ထိ အိပ်မက်ဆီက ဘာမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်၍ ပုံမှန်မဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆီ သွားယူလိုက်မယ်”

သူမက ပြုံးနေပြီး ...

“ဆောရီး ညိုရယ်၊ သူ ညို့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာတော့ သေချာတယ်၊ အိုင်ကိုတောင် စကားကောင်းကောင်းမပြော သွားနိုင်ဘူး”

သူမက ဒါကို ပြောကောင်းသော သတင်းထူးတို့ထက် လို ကျေကျေနပ်နပ် ပြောနေနိုင်သည်။

“ကော်ဖီ သောက်သွားဦးမလား ညို့”

သူ ဆက်နားမထောင်တော့၊ ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိပ်မက်အတွက် ဖြေရှင်းရမဲ့ စကားလုံးတွေက ဦးနှောက်ထဲမှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက် ...

သူ့ရဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော သိမ်မွေ့အေးဆေးသော ချစ်သူလေးသည် သူ ရောက်သွားချိန်တွင် အေးစက်မာကျောသော သွေးအေးတည်ငြိမ်သော သူ့အဖြစ်သို့ ...။

“ဖုန်းလာပြန်ယူတာလား”

အိပ်မက် သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် တည်ငြိမ်စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

လှိုင်းထန်ရမဲ့ အချိန်မှာ တည်ငြိမ်နေတာမို့ အခြေအနေက ပုံမှန်မဟုတ်။

“အိပ်မက်ကို မောင် ရှင်းပြစရာ ...”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်ရ အိပ်မက်က လက်ကာပြပြီး သူ့ရှေ့သို့ ဖုန်းကို ချပေးလိုက်သည်။

“အိပ်မက် ဖုန်း ယူလာတာ မောင် ... ထားပါတော့၊ နှုတ်ကျိုးနေပြီဆိုတော့ နောက်ဆုံးအချိန် မောင်လို့ပဲ သုံးလိုက်ရအောင်၊ မောင့်ဆီက အကြောင်းပြချက်တွေ၊ ဖြေရှင်းချက်တွေ နားထောင်ချင်လို့ ဖုန်းလာယူခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ဆုံးအ အံ့ဩစွာ ငြိမ်နေမိဆဲ။

“အဖြစ်မှန်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လက်ခံလို့ ရအောင် သက်သေအဖြစ် ယူလာတာ၊ အိပ်မက်တို့ လမ်းခွဲကြရအောင်”

အိပ်မက်က အပြင်းထန်ဆုံး စီရင်ချက်ကို ချပြီးသားဖြစ်နေလေပြီ။

“မဟုတ်ဘူး အိပ်မက်၊ သူ့ကို မောင် ဆေးရုံသွားပို့ပေးရင်း ဖုန်းကျန်ခဲ့တာ၊ အိပ်မက် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

အိပ်မက်က တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ညှို့နက်သန်းခေါင် ဆေးရုံသွားပို့ပေးရအောင် မောင်တို့ ရင်းနှီးနေတာ အိပ်မက် မသိခဲ့ဘူး၊ အခု သိချိန်မှာလည်း အိပ်မက်အတွက် နောက်မကျသေးပါဘူး၊ အိပ်မက် မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံကြည်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အိပ်မက်တို့ လမ်းခွဲကြမယ်”

အိပ်မက် အသံက တဖြည်းဖြည်း ပိုပြတ်သားမာထန်လာသည်။

“မောင် အိပ်မက် ဆုံးဖြတ်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မောင် အိပ်မက်ကို ချစ်တယ်”

သူ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်တောင်းပန်နေမိသည်။ အိပ်မက်ကတော့ သူ့ကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလျက် ...

“မောင် ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး ကြာနတ်နွယ်မှာ ရှိနေတယ်၊ အိပ်မက်က မောင် ကြိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ့ဆီ သွားပါတော့”

အိပ်မက်က သူ့ကို ပြည်းလေးပြတ်သားစွာ ပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။

ကြိုက်တာနဲ့ ချစ်တာ မတူဘူးဆိုတာ အိပ်မက်ရော မောင်ပါ သိထားကြတယ်လေ ...

မောင် ခဏလေး တွေဝေသွားခဲ့တာပါ အိပ်မက်ရယ် ...

အပြစ်ရှိခဲ့သူမို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မတောင်းပန်ရဲ ...

ကျောခိုင်းသွားတဲ့ ချစ်သူနားမှာ သူ့အချစ်တွေနဲ့ ထာဝရ ခိုလှုံခွင့်ရမဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး သူ့မှာ ရှိသေးရဲ့လား ...

သူ့ကိုယ်သူ သိပ်မုန်းသည်။

“ဘယ်လို ... ညို၊ အိုင်က အိပ်မက်ကို တောင်းပန်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

သူမက သူ့ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြိုးကြည့်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်မေးနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကြာနတ်နွယ်၊ အိပ်မက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အထင်လွှဲနေတယ်၊ အဲဒါ ကြာနတ်နွယ် ရှင်းပြပေးဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

သူမက ပခုံးတွန့်ပြီး မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ပင့်၍ ထိမထင် အရာမျိုး လုပ်ပြနေသည်။

“ညိုက အိုင်ဘက်က နည်းနည်းတွေပေးဦးလေ၊ အိုင်အောက်တာပေါ့”

သူ့အတွက် သေမလောက် အရေးကြီးနေတဲ့ ကိစ္စကို သူမက အလေးထားပုံမရ။

“ကြာနတ်နွယ်ကို တောင်းပန်ခိုင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ အိပ်မက် နားလည်အောင် အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြပေးလေးပါ”

“အခြေအနေမှန် ဟုတ်လား”

သူမ မျက်လုံးလှလှများက အခုတော့ အကျည်းတမ်းစွာ မာယာအရောင်များ ပြီးပြုံးပြက်ပြက် ...

“အိုင် အခြေအနေမှန်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ”

သူမရဲ့ မထိတရီ အပြုံးများကို ဆွဲခွာဖြုတ်ချထားလိုက်ချင်သည်။

“ညို့ အိပ်မက်ကိုက သဘောထားသေးလွန်းတာပါ။ ဒီအကြီးမှာ ဒီလောက်သဝန်တိုလို့မရဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ညို့သူ့ခင်ပွန်းမှ မဟုတ်သေးတာ”

သူမ စကားသွားပုံကြီးက အိပ်မက် မပြောနေသူပင် ဘဝင်မကျ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာနတ်နွယ် ကြားဝင်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်တယ်”

သူမက လက်မှ ပတ်တီးစကို ပျင်းတိပျင်းရွဲ ခွာနေပြီး ...

“အိုင် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ယောက်ျားချင်းသာဆိုရင် ပွဲက ကြည့်ကောင်းလာနိုင်မည်ထင်။

“ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားမရလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်နေတယ်ဗျာ”

စိတ်ပျက်ပျက် ညည်းညည်းညူညူ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ပုံစံကို သူမက သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသလိုမျိုး ကြည့်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ အကြည့်ထဲမှာ ကရုဏာရိပ်အစား တခြားအရိပ်တစ်ခုခု ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။

ထိုအရိပ်ကို သူလည်း ပုံမဖော်တတ်။

“ချုပ်ရိုးဖြေရင် အနာရွတ်ကျန်နေမယ် ထင်တယ်”

သူမ လက်က ဒဏ်ရာလောက် ဘာမှ အရေးကြီး
သည့်ကိစ္စ မရှိပုံနယ်။

ကြိုက်စရာကောင်းတဲ့ သူမဆီမှာ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေ ရှိနေမှန်း သူ သိလိုက်ရချိန်တွင် ...။

* ❖ *

ဧည့်ခန်းထဲအဝင် မေမေနဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
နှိုင်းတာတွေ ပေမဲ့ စိတ်ရှုပ်နေတာမို့ ခေါင်းညွတ်ရုံသာ ညွတ်ခဲ့
ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာစဉ် ...

“သာ ... ညိုမင်းသွင်”

မေမေအသံကြောင့် ခြေလှမ်းက တဲ့ခနဲ။

ပြန်လှည့်လာစဉ် ဧည့်သည်လူကြီးက သူ့ကို စူးစူး
မိတ်ဆိုင် ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

နေရာခက်သည့်ကြားက ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

မေမေက သူ့ကို ခေါ်ရုံခေါ်သည်။ မိတ်ဆက်ပေး။

လေးကြီးကလည်း သူ့ကို မှင်သက်ငေးမောကြည့်နေသည်။

ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မသိ။

အရင်ကလို စိတ်ကြည်သာနေလျှင် အရွန်းဖောက်
ပြီး ငြိမ်လွန်းနေသည့် အခြေအနေကို ထိုးခွဲလိုက်မည်ထင်။

အခုတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ငြိမ်လွန်းနေသည့်
အခြေအနေကို အားနာစွာပြုံးပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ ရီဝေဝမ်းနည်းနေတဲ့
အကြည့်က ကပ်ပါလာသည်။

ပြီးတော့ မေမေ ...

မေမေရဲ့ တင်းထန်နေတဲ့ မျက်နှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသ
အရိပ်အငွေ့မပါ။

ဘာတွေ ပြစ်နေပြီလဲ ...

ရင်ထဲက အပူလောက် ကျန်တဲ့အပူက မပူတာနဲ့
ထိုကိစ္စကို သူ့သောကအပူက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သူ အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး ဝရန်တာမှာ ထွက်
စဉ် ဧည့်သည်ဦးလေးကြီးရဲ့ကား ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်
သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုညနေက မေမေ ညစာမစား
သူလည်း စားမဝင်ပါ။

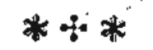
ခြောက်ကပ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ထမင်းခိုင်းကို အားနာ
စွာနှင့်ပင် ...။

ဖုန်းကို ဖွင့်ထားပြီး သူ့နဲ့ အနီးဆုံး နေရာမှာ ထား
သူ့က အိပ်မက် ခေါ်သံကို မျှော်လင့်တကြီး ...

အိပ်မက်စိတ်ကူးပြောင်းပြီး ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ခြန်တိုးဝင်လာနိုးနိုး။

ဗလာကျင်းနေတဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို အိပ်မက်ကလွဲ၍
အသံသူ့ကိုမှ အဝင်မခံနိုင်တာ ဝေချာနေသည်။

သူ့ရင်ထဲက ကံကော်တွေ ငိုကြွေးနေသည်။

သူ့ဆီကို မျှော်လင့်ထားသလို ဖုန်းခေါ်ခဲ့သည်။
ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ဆီက မဟုတ် ...
သူ့မဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ညို အိပ်နေပြီလား”

မှေးခနဲ ရှိရုံသာရှိသေးသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်
တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် ...

“ရပါတယ်”

လျှာလေးသံကြီးနဲ့ ဖြေလိုက်သည်။

“အိုင် စဉ်းစားပြီးပြီ ညို”

အိပ်ချင်စိတ်တွေ လွင့်ခနဲ ...

“အိုင် အိပ်မက်နဲ့ သွားတွေ ပေးမယ် ညို၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်
ပြေရမယ်လို့တော့ အိုင် အာမမခံနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ တုံ့ပြန်
ချက်ပေါ် မူတည်ပြီး အိုင် ဆက်ဆံရမှာပဲ”

သူမက လက်နက်ချ ကျေအေးရန် သွားခြင်းမျိုး
မဟုတ်။ စစ်မျက်နှာဖွင့်ရန် သွားခြင်းမျိုးနှင့် တူနေသည်။

“ကြာနတ်နွယ် ရှင်းပြပေးရပါပဲ။ အိပ်မက်က မရိုင်းပါဘူး။
လက်မခံချင်ရင်တောင် ကြာနတ်နွယ်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ချစ်သော အိပ်မက်က ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းပါသည်။

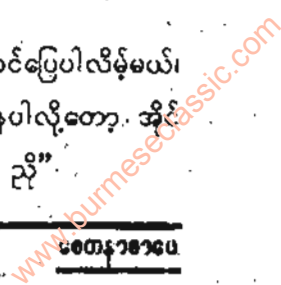
“သူ ဆက်ဆံရင်လည်း အိုင်က ငြိမ်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူမရဲ့ မခံချင်စိတ်က ရန်လိုသည့်ဘက်သို့ လှလွန်း
နေသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

သူ့မဆီက ရယ်သံခြောက်ကပ်ကပ်ကို ကြားနေရ
သည်။

“ညို မလိုပါဘူး။ မိန်းမချင်းက ပိုအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။
ညိုအတွက် သတင်းကောင်း စောင့်နေပါလို့တော့ အိုင်
မပြောရဲတာ နားလည်နော်၊ ဝှက်နိုက် ညို”

သူ့မက ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရဲတရဲ ရင်တစ်ခြမ်းတော့ အေးသွား
သည်ပင်။

ဒါပေမဲ့ သူမကိုတော့ ကျေးဇူးမတင်ရဲသေး။

နံနက်စာ ကော်ဖီခိုင်းတွင် အရှိန်မသေသေးဘဲ
သူ့ရော မေမေပါ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

အမြဲတမ်း တစ်နေ့တာ ပြောစရာ ရှိတာများကို
ကော်ဖီခိုင်းတွင် ပြောနေကျဖြစ်၍ အခုလို တိတ်ဆိတ်နေခြင်းက
နေမထိ ထိုင်မသာ။

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ပြီး မေမေ့ကို မသိမသာ
အကဲခတ်ကြည့်စဉ် သူ့လိုပင် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မေမေနဲ့
အကြည့်ချင်း သွားဆုံသည်။

ဒီအခြေအနေမှာ ကြာကြာမနေတတ်၍ သူကပင်
ပြောပြီး ...

“ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား မေမေ”

“အင်း ... အိပ်ပျော်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သားရော ခုတလေး
မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘူး”

မေမေပဲလေ ...

သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုခဲ့တဲ့ မေမေ
သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သေချာမသိတောင်
မူပျက်နေတာတော့ ရိပ်မိမှာပေါ့။

“မေမေ ထင်လို့ပါ၊ ဒီလိုပါပဲ”

ဖြေလိုက်တဲ့ သူ့အသံကိုက ပုံမှန်မဟုတ်။

မေမေက သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့ချပြီး ခေါင်းခါး

သည်။

အပူဆိုတာ ကူးစက်တတ်တဲ့ အရာပဲ ...

သူ့ရင်ထဲက အပူကို မေမေလည်း အာရုံနဲ့ ခံစား

ကူးစက်နေမှာပေါ့။

စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်တာမို့ ...

“မနေ့ညနေက ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ မေမေ၊ သားလည်း
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

မေမေ့ မျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။

“သားမသိတဲ့ မေမေ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ သားကို
မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ”

ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆက်မပေးတာလဲ မေးရင် ဇေမေ
စိတ်ရှုပ်သွားမှာစိုး၍ မမေးဖြစ်တော့။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက သံသယတော့ ခိုင်မာသွားသည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ မေမေ”

မေမေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

မဖြေချင်သည့်သဘော။

ဒါပေမဲ့ မေမေ ဖြေပါသည်။

“ကိုဝင်းနောင်တဲ့”

မေမေက ဖြည်းလေးစွာ ဖြေပြီး နေရာက ထထွက်
သွားသည်။

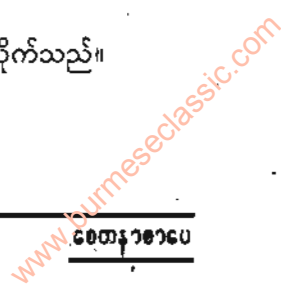
မမြင်ဖူးရုံတင်မဟုတ်၊ မေမေ့ နှုတ်က ဒီအမည်ကို
ပြောဖူးတာပင် မကြားဖူး။

“ဦးဝင်းနောင်”

သူ့အသံထွက်ပြီး ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

ခံစားမှုက တစ်မျိုးကြီး။

* ❄ *

“ဟုတ်တယ်၊ မမက ကိစ္စရှိရင် အိမ်လာခဲ့လို့ မှာထားတယ်”

ဒါဆို သူမ အိမ်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် အိမ်လိုက်သွားလိုက်ပါမယ်၊ တကယ်လို့ သူ ဖုန်းဆက်ရင် ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ စောင့်နေပါလို့ ပြောပေးပါ”

မှာပြီး သူမဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမ သူ့ဆီ မဆက်သွယ်တာ သွေးရိုးသားရိုးမှ

ဟုတ်ပါလေစ။

“သူ အခုတလော သံသယအမြင်တွေချင်း မြင်မိတွေ့မိ

နေသည်ထင်။

သူမ အိမ်မှာ သူမကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

သူမက အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခုတွင် ပန်းချီဆွဲလျက်...

သူမ ညီမလေးက သူမရှိရာ အခန်းကို ပြပေးပြီး

ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူမက အမှောင်ကြိုက်တတ်သူပီပီ အလင်းရောင်

ကောင်းကောင်းမရသည့် အခန်းထဲမှာ ပန်းချီဆွဲလျက်...

အိပ်မက်ကို ရှင်းပြပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သော သူမဆီ က သုံးရက်တိုင် ဘာသတင်းမှမရ။

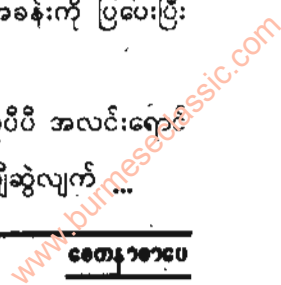
သူ ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း ပုံးက ပိတ်ထားသည့် ချည်းပြေသည်။

မနေနိုင်တဲ့အဆုံး သူမ ဆိုင်ကို ရောက်သွားစဉ် သူမ မလာတာ သုံးရက်ရှိပြီဆိုတဲ့ သတင်းသာရသည်။

“မမက ဖုန်းဆက်ပြီး မှာစရာရှိတာတွေ မှာတယ်၊ လူတော့ မလာဘူး”

မျက်မှန်းတန်းမိနေသည့် ဆိုင်က အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“အိမ်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

အရောင်တွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ သူမ ပန်းချီကားကို သူ နားမလည်ပါ။

နားလည်ရန်လည်း မလို။

သူ လာတာ သူမ ပန်းချီကားကို လာအကဲဖြတ်ခြင်းမဟုတ်။

“ညှိပါလား”

သူမက အံ့ဩသွားသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် နှုတ်ဆက်သည်။

အရင်ကလို ပျူငှာဖော်ရွေလွန်းတဲ့ သူမ အမူအကျင့်တွေ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

သူမက လွတ်နေတဲ့ ခုံတစ်ခုကို မေးငေါ့ပြပြီး အခုအရာဖြင့် ထိုင်ခိုင်းသည်။

ခုံဆွဲရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အနားမှာ ရှိတဲ့ လိုက်ကာကြီးကို ဆွဲရန် ပြင်လိုက်စဉ် ...

“လိုက်ကာ မဖွင့်နဲ့ ညှိ”

သူမက အထိတ်တလန့် လှမ်းတားသည်။

သူမက အမှောင်ထဲ နေသားကျနေပေမဲ့ သူ့အတွက်ကတော့ အလင်းမလုံလောက်၍ ခေါင်းပင် နောက်ကျိလာသည်။

ဒီကြားထဲ Air con လျှော့ထားတာလား၊ Air con ခိုင်တာလားမသိ။ အခန်းထဲမှာ လှောင်အိုက်နေသလိုပင်။

“ဘာလဲ အိပ်မက်သတင်း လာမေးတာလား”

သူမက စုတ်တံကို ရေခွက်တစ်ခုထဲ စိမ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေသည့် ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို သူ့ဘက်လှည့်ရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြာနတ်နွယ်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားလို့”

သူမ လက်တွင် ပလာစတာလေး အုပ်ထားခြင်းသာ တော့သည်။

သူမက ထိုပလာစတာလေးအပေါ် ဖွဖွကုပ်နေပြီး ...

“အိုင် ... အိပ်မက်ဆီ မသွားဖြစ်ဘူး ညှိ၊ သွားလည်း သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမက သွေးအေးအေးနဲ့ လေသံကို မြှင့်ပြီး ပြောသည်။

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ...

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က လျှော့ရမည့် အနေအထားဖြစ်

ဒေါသကို အတင်းဖုံးဖိမျိုသိပ်ထားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့အသံက မကျေမနပ်နဲ့ မာသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတဲ့ အဖြေကို အိုင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြော
ပြရင်း ဖြေမယ်၊ အိုင်ဘဝမှာ မေ့မရတဲ့ ပုံပြင်ပေါ့၊ ယုံထား
မယုံတာကတော့ ညှိအပိုင်းပဲလေ”

သူမက ထိုင်ခဲ့နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ကိုယ်
ကို သက်သောင့်သက်သာ လျှောချလိုက်သည်။

သူမ ပုံပြင်က ဘယ်လိုပုံပြင်လဲတော့ မသိ။

သူမ မျက်နှာက ကြေကွဲနာကြည်းမှုတွေနဲ့ ဆွေးနွေး

မြည့်မြည့် ...

သူမ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားထဲက အရောင်ရင့်ရင့်
မှိုင်းမှိုင်းတွေ ငိုကြွေးနေသလိုပင်။

“တစ်ခါတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပြီး သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်၊
သူတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရလာတော့ သူ့ယောက်ျား
က ဝင်ငွေပိုကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရတယ်၊ အဲဒီ
အလုပ်က နယ်မှာ လုပ်ရမှဲ့အလုပ် ဖြစ်တဲ့အပြင် လူလွတ်
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်ကြောင့် လူလွတ်အဖြစ်နဲ့
အဲဒီအလုပ်ကို သွားလုပ်ခဲ့တယ်”

သူမက မှေးတင်ထားတဲ့ ခေါင်းကို ထောင်မတ်
လိုက်ပြီး သူ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်မထောင် လှမ်းကြည့်သည်။

သူ သိချင်တဲ့ အဖြေကို သူမ ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက
ရမှာမို့လို့ စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ အဆုံးကိုသာ မြန်မြန်သိလိုလှသည်။

“အဲဒီအမျိုးသား နယ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာ မှာ မိန်းမ ထပ်ယူလိုက်တယ်။ အချိန်တန်ရင် သူ့သမီး လေးနဲ့ မိန်းမဆီကို ပြန်လာပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားတစ် ခွန်းနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ သားအမိက ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတယ်”

စကားအဆုံး သူမက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။

ရုတ်တရက် စုတ်တံကို ဆေးအနက် ပျစ်ပျစ်ကြီးထဲနှစ်ပြီး ပန်းချီ ကားပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ဆွဲခြစ်ချလိုက်သည်။

နဂိုကတည်းက အရောင်ရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်းတွေနဲ့ အကျည်းတန်နေတဲ့ သူမ ပန်းချီကားက ပိုပြီး အရုပ်ဆိုးသွား သည်။

သူမ မျက်နှာကလည်း ပန်းချီကားနဲ့ အပြိုင် ကြမ်း တမ်းအကျည်းတန်နေသည်။

သူမက ပုံပြင်ကို တကယ်ခံစားပြီး ပြောနေတာ ကိုး။

“ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာခဲ့ပါဘူး”

သူမက မောဟိုက်နှမ်းလျှော့ ကြိုးစားပြောနေသည်။

သူမကို ကြည့်ရတာ အမောဖောက်နေသည့် လူမမာ လို့ မျက်လုံးများ ကျယ်လာပြီး အသက်ကို လှယက်ရှုနေသည့် ဝံ့မျိုး။

သူမက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားသည်။

အဖြေကို မျှော်လင့်နေတဲ့ သူ့အတွက် ဆိုင်းငံ့သွား ခြင်းကို လက်မခံနိုင်။

“အဲဒီ သားအမိကရော”

သူ ထောက်မေးလိုက်စဉ် သူမက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

ကြက်သီးထသွားရလောက်အောင်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို အလှမပျက်စေဘဲ အိပ်ပွယ်ပေါင်းများစွာပါတဲ့ အဆိပ်ပြင်းပြင်း အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“သူ့အမေက သူ့အဖေဆီ သွားတဲ့ လမ်းမှာ ကားအက်ဆီး

ဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီလို မဆုံးလည်း သူ့အမေက

လွမ်းနေတဲ့ ရောဂါကြောင့် ဆုံးတော့မှာလေ။ ကျန်ခဲ့တဲ့

သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စာရေးခေါ်တာ၊ မလွတ်တဲ့

အတွက် လူကိုယ်တိုင် လိုက်သွားရင်း ဆုံးတာ”

သူမ ရှိုက်နေတာလား ...

အသံက မသဲကွဲ၊ သက်ပြင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်တာထင်။

“ဒါနဲ့ သူ့အဖေ သမီးဆီ လုံးဝ မရောက်လာခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ”

“ဪ ...”

အခုထိ ပုံပြင်က သူ သိချင်တဲ့ အဖြေနဲ့ မဆက် စပ်မိသေး ...

“မိဘမဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ သမီးလေးကို သူ့အမေ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်က မွေးစားလိုက်တယ်။ သမီးလေး ဘဝ အဆင်ပြေ သွားပေမဲ့ သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအတွက် သူ့မှာ ဒဏ်ရာကြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ပြောပါဦး အဲဒီ ဒဏ်ရာ ကို ကုသင့်လား မကုသင့်ဘူးလား။”

သူမက သူ့ကို ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးခိုင်းနေပြန်သည်။

စိတ်ပျက်စရာ ...

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကုမှာလဲ”

သူမက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြုံးလိုက်သည်။ မဟုတ်ဘူး၊ အပြုံး မဟုတ်ဘူး။ အားယူပြီး အသက်ရှူလိုက်တာပါ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ သိပ်စေ့လွန်းသွားလို့ အပြုံးနဲ့ တူသွားတာ။

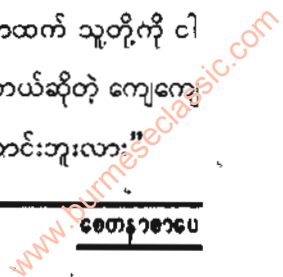
“သူ့လိုမျိုး တစ်ဖက်မိသားစု ခံစားရအောင် လုပ်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ လက်စားချေနည်းနဲ့ ကုသမှာလေ”

ဟာ ... ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာတရား နည်းလမ်းကျကျ ကုသတဲ့ နည်းမှ မဟုတ်တာ။

“အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ဒဏ်ရာက တကယ်ပျောက်မှာလား၊ လောကကြီးမှာ အတိတ်မေ့ရောဂါကလွဲရင် ဘယ်အရာမှ မေ့သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ မမေ့နိုင်ရင် ဒဏ်ရာဆို တာ ရှိနေမှာပဲလေ”

သူမက သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်နေကျ မျက်နှာပေး ဖြင့် ခပ်မော့မော့ သက်ပြင်းချပြီး ...

“နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ သတိရနေတာထက် သူ့တို့ကို ငါ လည်း ဒီလို ခံစားရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကျေကျေ နပ်နပ် သတိရနေတာမျိုးက ပိုမကောင်းဘူးလား”

သူမရဲ့ ပုံပြင်ဆိုတာက သံသယဖြစ်စရာကောင်း
လာသည်။ ပုံပြင်လေလား၊ သူမ ပါဝင်ပုတ်သက်ခဲ့သော အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုလေလား ...

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သိချင်စိတ် ပိုစောလာသည်။

“ကြာနတ်နွယ် ပုံပြင်က မပြီးသေးဘူးလား။”

သူ ဖြတ်ချထားလိုက်ချင်ပြီ။

“ဟင့်အင်း ... အခုမှ Climix ရောက်တာ”

သူမက ပန်းချီကားပေါ်မှာ ဖြတ်ချခွဲထားတဲ့ ကန့်
လန့် စုတ်ချက်ကြီးကို အရောင်များနဲ့ ထပ်ဖြည့်ပြီး ဖြတ်မျှင်
ပုံပျက်အောင် ပြန်ဖြည့်နေပြန်သည်။

သူမ မူမမှန်တာလား၊ နားထောင်နေသူ မူမမှန်တာ
လား၊ စိတ်အိုက်အိုက်နဲ့ ရူးချင်လာသည်။

“အခု သူ့မိသားစုကို တစ်စစီ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူ
အဖေရဲ့ ဒုတိယမိသားစုကို တွေ့နေရပြီလေ”

“အဲဒီတော့ ...”

သူမက သူ့ကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။

အရင်ကလို ခုံမင်တွယ်တာသော မျက်ဝန်းများ
မဟုတ်တော့။

ကျောက်တင်မက် ရင်ထဲ အသည်းထဲအထိပါ စိမ့်
ဝင်သွားသော စူးရှရှ အကြည့်မျိုး။

“သူ့အဖေရဲ့ ဒုတိယမိသားစုဆိုတော့ အဲဒီ မိသားစုက
မွေးတာတွေက သူနဲ့ အမျိုးတော်နေမှာလေ”

သူမက အားလုံးကို တွက်ဆသိထားပြီးသား၊ ပိုင်
နိုင်တိကျသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာမှ မတော်ဘူး၊ ဒုတိယမိန်းမမှာ မယားပါသားတစ်
ယောက် ပါတယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ ကလေးမရခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
သူ့အတွက် အနှောင်အဖွဲ့ ရှင်းသွားပြီလေ”

ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်စားလာတာလား၊ သူမကို ကြည့်
ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာတာလား ...

သူ့ အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ အဲဒီမိသားစုကို ပြန်လက်စားချေရမယ်
နော် ညို”

သူမက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်ရင်း ပြောသည်။

ပြီးမှ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ...

“အဲဒါ အဖြေပဲ၊ ပြန်တော့ ညို”

ဘာအဖြေလဲ၊ သူ နားမလည်တဲ့ အဖြေ။

“အိပ်မက်နဲ့ အဲဒါ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူမက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး သူ့နဲ့ နီးအောင် ရှေ့တိုး၍ ...

“အိပ်မက်ချစ်သူ ညိုနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ၊ ညိုက ပုံပြင်ထဲက ကလေးမလေး လက်စားချေချင်တဲ့ မိသားစုဝင် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

သူ အံ့ဩတကြီး နှုတ်ဆိတ် ...

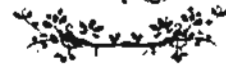
သူ့အသက်ရှူသံတွေ ခဏလေး ငြိမ်သက် ...

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ အေးခဲရပ်တန့် ...

သူ့အသိစိတ်တွေ မှုန်ဝါးသေးသိမ်သွားသည်။

* ❖ *

အခန်း(၂)

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးက သူမမှ ဟုတ်ပါလေစ။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ မပြီးမသင်ထား၍ ရူပိပ္ပနေသော ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်တွေ ...

အမြဲတမ်း ခပ်ရဲရဲ အရောင်တင်နေကျ နှုတ်ခမ်းများ ကလည်း ခြောက်သွေ့ပြီး အရောင်ဖျော့လျက် ...

သူမ အိပ်မပျော်တာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ ... အစားအသောက်မြင်တာနဲ့ ပန်းကန်ကို ပစ်ပေါက်ခွဲ

ချင်လာအောင် သူမကိုယ်သူမ ဒေါသထွက်တတ်နေမှတော့ ဒီရုပ်ထွက်လာတာ မဆန်း။

မဖြစ်ဘူး ...

သူမ အနိုင်ရနေတာပဲ ...

ကျေကျေနပ်နပ် ကြားကြားဝင့်ဝင့်နဲ့ကို သူမ လှနေရမှာ။

ချက်ချင်းပင် အားအင်တွေ ပြည့်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဟုတ်တယ်၊ သူမကို အမြဲတမ်း အားမယော်ရမသိမ်ငယ်စေရလို့ မေမေ မှာခဲ့ဖူးတာပဲ။

ချက်ချင်းပင် မီးဖိုဘက် ထွက်လာလိုက်ပြီး သူစားချင်တာကို ချက်ကျွေးဖို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ညီမလေးကို

“ကြက်ဥ Half fried သုံးလုံးနဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်ပါးပါး သုတ်ပေး၊ များများလုပ်နော်၊ ပြီးတော့ နွားနို့ပျစ်ပျစ်တစ်ခွက်”

သူမ ထမင်းစားပွဲမှာပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ...

ဆိုင်မရောက်တာလည်း ကြာပြီ ...

အဲဒါက ကိစ္စမရှိ။ တာဝန်ခံက သူမ စိတ်ချယုံကြည်ရလောက်အောင် အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူ ...

ဆိုင်ကိုလည်း မသွားချင်သေး ...

ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ ...

ကော်ဖီဆိုင် ...

အဲဒါဆို ညှို့ကို သူမ သတိရနေမှာပေါ့။ မဖြစ်။ သူမ ညှို့ကို သတိရလို့မဖြစ်။

ခုချိန်မှာ ညှို့ အသည်းကွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့

သူမ ကျေကျေနပ်နပ် နေပြရမှာ။

ညှို့ရယ် ...

ဘာဖြစ်လို့ သူမ အဖေကို ဆွဲထုတ်ခေါ်ယူသွားသူရဲ့

သား ဖြစ်နေရတာလဲ ...

တကယ်လို့ ညှို့ကို ဒေါ်မေမေကြည်ရဲ့ သားမှန်း

အလှူမှာ မသိခဲ့ရင် ...

သူမ ကြည်နူးစွာ ဆက်ရင်ခုန်နေဦးမှာပေါ့။

သွားစမ်း ညှို့ ...

ကြာနတ်နွယ် စိုက်ပြည့်အောင် စားပြီးရင် အထူး
ပြင်၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ ကော်ဖီ သွားသောက်၊ ညို့ကို သတိရနေရင်
လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ ...

နလုံးသားဆိုတာ လူခိုင်းသလို လုပ်နိုင်တဲ့အရာ
မဟုတ်တာ ...။

* ❖ *

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာ
နဲ့ လူတွေက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ပြီးရင် ပုရိသတို့ အချင်းချင်း လက်တို့ပြီး သူမ
လှကို တီးတိုးဝေဖန်ကြဦးမည်။

မှန်းလိုက်တာ ...
ဒါပေမဲ့ ညို အဲဒီလို သူမကို မသိမသာ စိုက်ကြည့်
တာကျတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းသား ...

အိပ်မက် ပုန်းလာယူတုန်းက ညိုနဲ့ သူမကို ဘာလိုလို
အင်အောင် သူမ ပြောခဲ့စဉ်က တကယ် ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့
အဲထဲက ကယောင်ကတမ်း ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ထားခဲ့ရမဲ့ အရာကို သူမ ရူးရူးသွပ်သွပ် တွယ်တာ ချင်သေးသည်။

ထိုင်နေကျနေရာမှာ ထိုင်ပြီး ကော်ဖီမှာလိုက်သည်။ လာချပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကော်ဖီ ဖျော်စဉ် အရင်ကလို တက်ကြွအားရခြင်း မရှိတာကို သိလာသည်။

သူမ အားမရှိလို့ ရင်ထဲကပါ နုံးချည့်နေလို့ထင်ရဲ့။

“ကြာနက်နက် ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလောက်ကောင်းတဲ့ ကော်ဖီမျိုး ကျွန်တော် မသောက်ဖူးဘူး”

ဘုရား ... ဘုရား ...

သူမ ညို့အသံကို အစိမ်းလတ်လတ် ကြားနေဆဲ ပါပဲလား ...

ဒါပေမဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သူမ သောက်နေကျ ကော်ဖီအရသာကို ဖန်တီးဖျော်စပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကော်ဖီ မြို့ရင်း ဆိုဝ်အပြင်ဘက် ကားလမ်းမပေါ် ကို ငေးရင်း အာရုံတွေ လွှဲထားလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း ... အပြင်က ပူစပ်လို့ ဒီဆိုင်လေးက ကော်ဖီ ဈေးကြီးပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အိုအေစစ်လို ပတ်ဝန်းကျင် မျိုး ခံစားနိုင်၍ နာမည် ရှိလာသည်။

ကော်ဖီနဲ့သာ နာမည်ကြီးသည်မဟုတ်၊ လတ်ဆတ် ဆန်းပြားတဲ့ မုန့်တွေကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးခြင်းပင်။

မုန့်ဆိုမှ တစ်ခုခု စားရရင် ကောင်းမည်။

အချိန်ဆွဲရင်း စားရတာပေါ့ ...

ပီစာ မှာလိုက်ပြီး လမ်းမဘက် ပြန်ကြည့်နေစဉ် အနီရောင် ကားလေးတစ်စီး လျှော့ခနဲ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

အရောင်စူးစူး နှစ်သက်နေကျ ဖြစ်၍ သူမ မျက်ဝန်း

ထဲ အနီရောင်က တန်းတန်းမတ်မတ် ...

ကြည့်နေစဉ်ပင် ကားထဲက ပြုနဲ့သေးကွေးသော

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

အိပ်မက် ...

သေချာသည်။ အရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့ အမြဲတမ်း

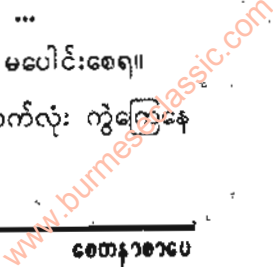
အားမရှိသလို နွဲ့ယိမ်းနေကျ ခန္ဓာကိုယ်လေးက အိပ်မက်ပဲပေါ့။

ညိုနဲ့များ ချိန်ထားလေသလား ...

ဟင့်အင်း ... ညိုနဲ့ အိပ်မက် မပေါင်းစေရ။

ညို့ အသည်းနှလုံးတွေ တစ်သက်လုံး ကွဲကြွနေ

ပါစေ။

အိပ်မက် ဆိုင်ထဲသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ထဲက လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို သူမလောက် မခံရ။

ဘယ်ခံရပါ့မလဲ။ အိပ်မက်အလှက သာမန်ပဲကိုး။ သာမန်အပြင်အကင်နဲ့ ခပ်ရိုးရိုးလှတဲ့ အိပ်မက်ကို နှင်းဆီခိုင်လို အစွမ်းကုန်လှတဲ့ သူမ အလှက အသာလေးပေါ့။

အိပ်မက်က မုန့်လာဝယ်ဟန်တူသည်။ မုန့်ကောင် တာကို တန်းသွားပြီး မုန့်မှာနေသည်။

စောင့်ရမည့် မုန့်ဖြစ်၍ ဝိုင်းလွှတ်တစ်ခုမှာ ထိုင် လိုက်တာ မြင်ရသည်။

သူမ စကားပြောဖော်ရရင် မဆိုး ...

သူမ အိပ်မက်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

“အိပ်မက်”

အိပ်မက်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ထူထောင်ကောင်ကို တွေ့ရသလို မျက် နှာက ဖြူဖွေးသွေးဆုတ်သွားသည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်ပါဘိတော့။

“ဪ... မကြာနတ်နွယ်”

သူမ အနားညံ့ဆုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“လာလေ ... အိုင်နဲ့ အတူထိုင်ရအောင် မုန့်မရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ငြင်းလေ ... ငြင်းရင် သူမကို သိပ်ကြောက်တယ် ဆိုတာ ဝန်ခံသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

အိပ်မက် မငြင်းရှာပါ။

မကြောက်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြချင်၍ မဟုတ်။

အားနာတတ်သော စိတ်အခံကြောင့်ပင်။

အိပ်မက်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်မှာ ပေးလိုက်

ပြီး သူမပင် ကော်ဖီ စပ်ပေးလိုက်သည်။

“သိပ် ပူတာပဲနော်”

ကော်ဖီ လှမ်းပေးရင်း စကားစလိုက်သည်။ အိပ်

မက်က ကော်ဖီကို မြန်မြန်အေးအောင် မွှေနေခြင်းလား၊ စိတ် ချုပ်ရှား၍ မွှေနေခြင်းလားမသိ။

ဖွန်းနဲ့ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းထိသံက မုန်းစရာကောင်း
အောင် ရှည်လျားနေသည်။

“ညိုနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

သိချင်လွန်း၍မဟုတ်။

စကားဦးတည်လိုခြင်းသာ။

“ကျွန်မ သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီ”

“ဪ ...”

ကရုဏာသက်သလို အာမေဍိတ်သံကို ရှည်ရှည်လေး
ဆွဲလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ ညိုကမှ မပြတ်သားတာ”

ဒဏ်ရာကို ခပ်နာနာလေး ဆွဲလိုက်သည်။

ဆောရီး အိပ်မက်၊ အိပ်မက်ကို နာစေချင်လို့

မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ...

“လူကြီးတွေရော သိပြီးပြီလား”

အထူးသဖြင့် ဒေါ်မေမေကြည် ...

သားကို ချစ်တဲ့ အတ္တနဲ့ သား ဝေဒနာတွေကို

အားလုံးကို လိုက်ပါခံစားပေးခဲ့ မိခင် ...

“ကျွန်မ အသိပေးပြီးသွားပြီ၊ တာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မလှုပ်
ရှားလိုက်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားတာ၊ မကြာနတ်နွယ်ကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ မောင် ... အဲ ... ညိုမင်းသွင်ရဲ့ ဖောက်ပြန်
မှုကို အသိပေးခဲ့တဲ့ အတွက်ပေါ့”

သေလိုက် အိပ်မက် ...

အဲဒီ မောင်ဆိုတဲ့ နာမ်စားကို မင်း ရင်ထဲက
မထုတ်နိုင်သေးသရွေ့ မင်း သူ့ကို လက်ခံနေတုန်းပဲဆိုတာ ပေါ်
နေဦးမှာ ...

မင်းရဲ့ မောင် ...

အဲ ... ငါ့ရဲ့ ညို ...

သူ့ကို တို့နှစ်ယောက်လုံး လှည့်မကြည့်စတမ်း
ထားရစ်ခဲ့ရမှာနော် ...

“မုန့်ရပြီ”

Waiterလေးတစ်ယောက်က မုန့်ဘူးပါသော အိတ်
တအိတ်ကို လာချပေးသည်။

“သွားမယ်နော်”

အိပ်မက်က မပြေးရုံတမယ် ထထွက်သွားသည်။
ဘာလဲ ... ကြာရင် ဟန်မဆောင်နိုင်မှာစိုးလို့လား ...

အေးစပြုနေတဲ့ ကော်ဖီတောင် မသောက်သွား ...

သိတာပေါ့၊ ဒီမိန်းကလေး သူမရှေ့မှာ ချောင်ပိတ်

ခံရမဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပြေရဲမှာ မဟုတ်ဘူးလေ ...။

* + *

အရင်ကလည်း ဒီလို အိပ်မက်မျိုး မက်ဖူးပေမဲ့
အခုလို ကြောက်စရာမကောင်း ...

စွဲလမ်းခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်မက်ရုံသက်သက်
မျှသာ ...

ဒီဘစ်ခါတော့ မသိ ...

အပြင်ပန်းကြည့်ရင် မာထန်တယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့
တကယ်တမ်းကျရင် အားငယ်ဝမ်းနည်းတတ်တဲ့ မေမေက အိပ်မက်
ထဲမှာ သနားစရာကောင်းအောင် ငိုကြွေးနေသည်။

ဖေဖေဆီက ပို့လိုက်တဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ချွမ်း
ရှေ့မှာ ထုတ်ပြစဉ်က မေမေ မငိုခဲ့ပေ။

www.burmeseclassic.com

လှပပါးလွှာတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို တင်းတင်းစေပြီး ဖခင်ကို တမ်းတနေသည့် သမီးအား အထိရောက်ဆုံးနည်းနဲ့ အင်္ဂုတိတ်စေခဲ့သည်။

“ဘယ်တော့မှ သမီး အဖေအကြောင်း မမေးနဲ့တော့၊ ဒီစာချုပ်ကို မေမေ သမီးကို ထုတ်မပြဘဲ သိမ်းထားတော့ မလို့၊ ဒါပေမဲ့ အခု သမီးနားလည်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်ပြီ ဆိုတော့ သိသင့်တယ်ထင်လို့ ထုတ်ပြတာ၊ ဒီစာချုပ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က သမီး အဖေ ပို့လိုက်တာပဲ၊ ပိုက်ဆံ တွေလည်း ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေကို မေမေ ပြန်ပို့လိုက် တယ်”

စာချုပ်စရရချင်းတုန်းက မေမေ ငိုခဲ့သလား သူမ သိချင်သည်။ အခု လုံးဝ မေမေ မငို။ တစ်စက်ကလေးမှပင် မျက်နှာမပျက်။ သူမကို အသိပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် သူမ ခံစား ရမှာကိုသာ စိုးရိမ်ပုံရသည်။

“အခု ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ မေမေ”

သူမ အမေက သူမ ခေါင်းက ဆံပင်များကို ဖွဖွ ပွတ်လိုက်ပြီး ...

“အရင်က သူ့မိန်းမ ဇာတိမြေမှာ နေကြတယ်၊ နောက် တော့ မယားပါသားလေးရဲ့ ပထွေးမှန်း ကြာရင် ကလေး သိသွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ အဲဒီနေရာက ပြောင်းသွားကြတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတော့ မေမေလည်း မသိဘူး”

ငယ်ငယ်ကတော့ ဖေဖေ ပြောင်းသွားခြင်းကို သာမန်သာ သဘောထားခဲ့သည်။

စဉ်းစားတတ်လာတော့ သမီးအရင်းကို မေ့ပြီး သားအရင်း မဟုတ်သူရဲ့ ဝမ်းနည်းမှု မခံစားစေရအောင် ပြောင်း သွားသည့် ဖေဖေကို စိတ်နာလာသည်။

နောက်တော့ မေမေက နိုင်ငံခြားသားလင်မယား နှစ်ယောက်အိမ်မှာ အိမ်အကူ သွားလုပ်သည်။ မနက်သွား ညနေ ပြန် အလုပ်မျိုးဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူမကိုပါ ခေါ်သွား လေ့ရှိသည်။

သနပ်ခါးဖွေးဖွေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူမကို ကလေးမရှိတဲ့ ပြင်သစ်လင်မယားက အလွန်ချစ်ကြသည်။ သူတို့ ပြန်ရင် သူမကို ခေါ်သွားမယ်လို့ မေမေ ပြောရင် မေမေက နောက်မှန်းသိရက်နဲ့ပင် ...

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မမှာ တွယ်တာစရာ သမီးလေးပဲ ရှိတာ၊ သူ မရှိရင် ကျွန်မ အသက်ရှင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

လို့ ဝမ်းနည်းသံနဲ့ ပြောမြဲ။

သူမ မရှိရင် အသက်မရှင်လိုတဲ့ မေမေက သူမ ရှိရက်နဲ့ သူမကို ခွဲခွာဖို့အကြောင်း ဖန်လာသည်။

မြန်မာစကားကို ကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ ပြင်သစ်လင်မယားနှစ်ယောက်က မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့သည်။

မေမေမှာ သားအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိသိ ချင် မေမေ သွေးပျက်သွားသည်။

ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သွားရမဲ့ ခရီးက တစ်ခု သာ။

ဒီတော့ မေမေက ဖေဖေရဲ့ လိပ်စာကို မရ၊ ရအောင် နံစမ်းပြီး ဖေဖေဆီမှ သူမကို လွှဲထားဖို့ ကြံတော့သည်။

သူစိမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မိဘအရင်းတို့ မိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မေမေက သူမကို ပြင်သစ်လင်မယားလက်ထဲ မထည့်။

စာလည်းရေး၊ သံကြီးလည်းရိုက်သော်လည်း ဖေဖေ ရောက်မလာ။

မေမေ လူကိုယ်တိုင် လိုက်သွားစဉ် ကားအက်ဆိုး ဒင့်ဖြစ်ပြီး မေမေ သူမကို ထင်ထားတာထက် စောစီးစွာ ထားခဲ့ တော့သည်။

မေမေ့ အသုဘမှာ အသုဘရှင် သူမ တစ်ယောက် တည်း ...

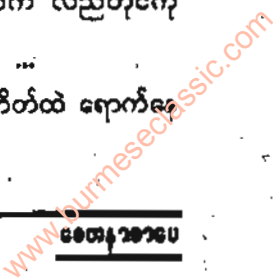
သူမ ငိုခဲ့သည်။
အဲဒီကတည်းက မျက်ရည်တွေ ကုန်သွားခဲ့သလား ဝသိ။

သူမ ဘယ်လို ခက်ခဲ ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စကြုံကြုံ ငို၍မရတော့။

တစ်ခါတလေ သူများတွေရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရင် တောင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပြတင်းမှ တိုးဝင်လာသည့် လေက လည်တိုင်ကို ရစ်ပွေ့သွားသဖြင့် ရင်ညွန့်နေရာက အေးခနဲ ...

သူမ အိပ်မက်က လန့်နိုးပြီး အတိတ်ထဲ ရောက်နေ တာ သတိပေးလိုက်သည်ထင်။

မိုးလင်းခါးနီးဖြစ်၍ ကောင်းကင်က လင်းရှင်းလို့။
ဒါပေမဲ့ တိမ်ညိုတချို့က ရွေ့လျားဖြတ်သန်းစို့

ကြီးစားနေတာ တွေ့ရသည်။

သူမ မကြည့်ချင်တော့ ...

တိမ်ညိုတွေ အုပ်မိုး ဖြတ်သန်းသွားတာ မကြည့်

ရက် ...။

* ❖ *

သူမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှု
ဌာနမှာ ပန်းချီကားပြပွဲ လုပ်မည်လို့ ပြောထားတာ ကြာပြီဖြစ်
သည်။

အခုမှ ပြမဲ့ ပန်းချီကား နည်းနေ၍ သူမ ဆွဲပြီး
သားရှိရင် လာတင်နိုင်ကြောင်း ပြောရာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်
အနေနဲ့ ဆွဲပြီးသား ကားတချို့ ပေးလိုက်သည်။

“နင် နည်းနည်းလာကူဦး၊ ငါက နင့်လောက် ပြင်သစ်လို
မကျွမ်းဘူး၊ နင် ရှင်းပြနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။”

ဒါက အခု သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်။ ပြင်သစ်ဘာသာ
နဲ့ ပတ်သက်ရင် သူမနဲ့ ရင်းနှီးသူများက သူမဆီ ရောက်လာ
ကြမိပင်။

“ခုတလော ငါ ခေါင်းသိပ်မကြည်ဘူးဟာ၊ စိတ်ထဲ ရှင်
တဲ့နေ့ လာခဲ့မယ်”

လွယ်လွယ်ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူမ ရောက်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ထားသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းဆက်ပြီး အတင်
လာခိုင်းသဖြင့် မရောက်မဖြစ် သူမ ရောက်သွားသည်။

သူမ ရောက်သွားချိန်တွင် လူရှင်းနေပြီး နိုင်ငံခြား
သားနှစ်ယောက်နှင့် အခြားဧည့်သည်တစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အတင်းခေါ်ရတာလဲ”

သူမ သူငယ်ချင်း နှင်းက ဧည့်သည် ဦးလေးကြီး
ဆီသို့ မေးဆတ်ပြပြီး ...

“နင့်ကားကို ဝယ်မလို့တဲ့”

ဦးလေးကြီးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ဘယ်ကားကိုလဲ”

“ကံ့ကော်ရွာကို”

သူမ အနှစ်သက်ဆုံး ကားကိုမှ ဝယ်လိုသည်တဲ့။

“ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ နင် မပြောဘူးလား”

နှင်းက သူမနား ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြီး ...

“ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သူ ဝယ်ပါမယ်တဲ့၊ နင်ကလည်း
ရောင်းလိုက်စမ်းပါ၊ မြန်မာပြည်မှာ ကံ့ကော်ပေါလွန်းလို့
ကြိုက်တဲ့အပင်အောက် သွားရေးလို့ရတယ်”

သူမ ရင်ထဲက နာနာကြင်ကြင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီကားထဲက အပင်အောက်ကိုတော့ သူမ ထပ်ဝင်

ထို့မရတာ သေချာနေသည်။

“နှင်းရယ် ... နင်ကလည်း အနုပညာသမားဖြစ်ပြီး နား
ဝေးလိုက်တာ”

သူမ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူနေဆဲမှာပင် ထိုဦးလေး

ထ အနားရောက်လာသည်။

“သမီးက ဦး လိုချင်တဲ့ ပန်းချီကားဆွဲတဲ့ ဆရာမလေးလား”

သူမ အားနာစွာနဲ့ ပြုံးပြခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးရယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီကားကို
မရောင်းပါဘူးရှင်”

ဦးလေးကြီး မျက်နှာထား သိသိသာသာ ညှိုးချိုး

သွားသည်။

အစကတည်းက ဒီကားကို ပြပွဲမတင်မီရင် ကောင်း
သား ...

“ဦးလည်း အဲဒီကားလေးကို သိပ်ကြိုက်လို့ပါ။ ဦး မြင်ခဲ့
ရတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုနဲ့ တူနေလို့ပါ။ ဦးလေး နိုင်ငံခြားမှာ
ဒီကားကို ကြည့်ရင်း အမှတ်ရနေအောင်လို့ပါကွယ်”

သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ ...

သူမမှာလည်း သူမအကြောင်းနဲ့သူမ ...

“ကျွန်မအတွက်လည်း အမှတ်တရတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဦးလေးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သူမကို
နားလည်စွာ ကြည့်သည်။

“သမီး ပြန်ဆွဲလို့ မရဘူးလားဟင်”

အင်း ... သူကတော့ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ ...

အနုပညာဆိုတာ ဆန္ဒရှိတိုင်း ဖန်တီးလို့ရတဲ့ အရာမှ
မဟုတ်တာ ...

“ကျွန်မ အဲဒီနေရာမှာ ကုံကော်တွေ နောက်ထပ် ပွင့်လည်း
သွားခွင့်ကြိုတော့မှာ မဟုတ်တော့လို့ပါ”

ဦးလေးကြီးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဖြင့်ပြီး အံ့ဩဟန်။

ပြီးမှ ရီဝေဆွေးမြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပန်းချီ
ကားကို ကြည့်ပြီး ...

“လောကမှာ လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်လို့ရတဲ့ နောင်တနဲ့
မလုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရလို့ရတဲ့ နောင်တ ... နောင်တ
ချင်းအတူတူ ရတာချင်းတူပေမဲ့ ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ချင်း
ကျတော့ မတူဘူးနော်”

သူ့ဘဝကို သူ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်းလား ...

သူမ အနေအထားကို မှန်းဆရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်း

လား။ သူမ မသေချာ။

“ပန်းချီကား မရောင်းပေးလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း
ပါဘူး ဦးလေးရယ်”

ခေါင်းညိတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

နှင်းက သူမကကို ခပ်တိုးတိုး ...

‘အရူးမ’ ... တဲ့။

သူမ အခုတလော အိမ်မကပ်ချင်။ အိမ်ကပ်ပြန်တော့
လည်း အလုပ်ထဲ စိတ်မဝင်စား။

အရင်က ဝယ်လာတဲ့ ပန်းတွေထဲမှာ အနာပါလာ
ရင် မကျေမနပ် အပြစ်တင်နေကျက အခုတော့ ဝယ်လာတဲ့ ပန်း
တွေကိုပင် မထီချင်တော့ ...

ခုတလော အရေးကြီးတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ မရှိ၍
တော်သေးသည်။

ဆိုင်ကိစ္စကိုလည်း ယုံကြည်ရသူ ရှိနေ၍ သူမ
လစ်လပ်နေသည်။

အာရုံတွေကို စုစည်း၍မရတိုင်း ထိုင်နေကျ ကော်ဖီ
ဆိုင်လေးမှာပင် သွားထိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရင်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ် တွေးနေငေးနေလိုက်သည်။

လွင့်စမ်း ...

သူမ စိတ်တွေ ဘယ်လောက် အဝေးကြီး ...

အမြင့်ကြီး လွင့်နိုင်မှာလဲ ...

ညှို့နားမှာပဲ ရစ်ဝဲလွင့်ပျံနေမှာပေါ့။

နားစမ်းတော့ကွယ် ...

အဲဒီညှို့ဟာ သူမရဲ့ ညှို့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်လာနိုင်
တော့။

အိပ်မက်ရဲ့ မောင်လည်း မဖြစ်စေရ ...

ကော်ဖီ တစ်ခွက် ဖြိုလိုက်သည်။

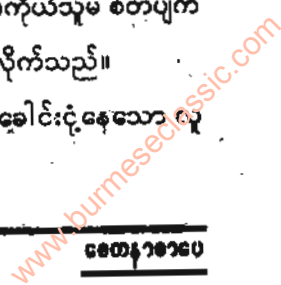
ဒီတစ်ခါ ကော်ဖီက အစိမ့်ပိုသွားသည်။

သူမ နို့ထည့်တာ များသွားလို့ဖြစ်မည်။

အမှန်းအဆ မမှန်တော့တဲ့ သူမကိုယ်သူမ စိတ်ပျက်

စွာ သတိထားမိရင်း ဘေးစားပွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။

နားထင်ကို လက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသော လူ
တစ်ယောက် ...

နဖူးကြောတွေ ရှုံ့ထားပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံ။
မဟုတ်ဘူး ... စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်း

ကိုက်၍ စိတ်ပျက်စွာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ပုံ။

ကြည့်ရင်းနဲ့ သူမ မြင်ဖူးသလို ရှိလာသည်။

အာရုံများကို စုစည်းစဉ်းစားလိုက်စဉ် ခဏလေးနဲ့

အဖြေပေါ်လာသည်။

ကံ့ကော်ရွာ ဝယ်ချင်တဲ့ ဦးလေးကြီး ...

သူမကို မြင်ရင် နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်ဟု စိတ်ကူး

သားသော်လည်း သူမကို မြင်ဟန်မတူ။

မမြင်သည့်အပြင် နေရာမှ ထလိုက်စဉ် ယိမ်းထိုးသွား

တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် သူမ စားပွဲကို အားပြုလက်ထောက်လိုက်
တာ တွေ့ရသည်။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မူးလို့လား။”

မှေးစင်းနေတဲ့ မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်

ပြသည်။

နေရာမှ ထပြီး ကမန်းကတန်း တွဲထိုင်စေ၍ ...

“ရရဲ့လား ဦးလေး၊ ကျွန်မမှာ ဆေးပါတယ်၊ ရှုလိုက်နော်”

အိတ်ထဲက ရှုဆေးဘူးကို ပေးရှုလိုက်သည်။

အခုထိ သူမကို မှတ်မိသေးဟန်မတူ။

သေသေချာချာ မကြည့်သေးတာလည်းပါသည်။

ခဏကြာမှ မျက်လုံးများကို ဖြည်းလေးစွာ ဖွင့်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲကွယ်၊ သွေးတိုးတာထင်တယ်၊ ရာသီဥတုက
လည်းပူ၊ စိတ်ထဲကလည်း နောက်နေတော့”

ဒီလို အသက်အရွယ်တွေမှာ အပြစ်များတဲ့ ရောဂါပဲ။

“ဪ ... ပန်းချီဆရာမလေးပဲ”

သူမကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး မှတ်မိသွားသည်။

သူမလည်း နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

အင်း ... သူမ အဖေသာ ရှိရင် ဒီအရွယ်ထင်ရဲ့။

ဟာ ... ဒီအကြောင်းတွေ့ရင် ညို့ကို ဆက်သတိရနေ

ဦးမယ် ...

ချက်ချင်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သံပရာသီးတစ်လုံး မှာလိုက်

ပြီး ...

ကော်ဖီထဲကို နို့မထည့်ဘဲ သံပရာရည် ညှစ်ထည့်ပေး

လိုက်သည်။

“ဒါလေး သောက်လိုက်ဦးလေ၊ သွေးကျမကျ မသိပေမဲ့ ခေါင်းတော့ ကြည်သွားမှာပဲ”

ဦးလေးကြီးက ကလေးတစ်ယောက်လို နားထောင် ပြီး သောက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲကွယ်”

သူမ Lemon coffee က ခေါင်းကြည်ကောင်း ကြည်သွားနိုင်ပေမဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ မကြည်လင်လာခဲ့။

မကြာခင် ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့ တွေ့တော့မဲ့ လူတစ် ယောက်လို စိတ်ပျက်အားပျော့စိုးထိတ်နေပုံ။

“ကဲ ... ဦးလေး ဘယ်ပြန်မလဲ၊ ကျွန်မ ပိုပေးမယ်”

အကောင်းဆုံးက အနာယူသင့်သည်မို့ ပြန်ပိုပေး ရန် ပြောလိုက်သည်။

“အားနာစရာကောင်းနေပြီကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး တစ် ယောက်တည်း ပြန်ဖို့ စိတ်မချလို့ သမီးရဲ့ အကူအညီကို ယူပါရစေနော်”

ဦးလေးကြီး ပြောပြသော လိပ်စာအထိုင်း လိုက်ဖို့ ပေးစဉ် အိမ်သားဟူ၍ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သာ အိမ်မှာ တွေ့ ရသည်။

အဒေါ်ကြီးက စိတ်ပူစွာ ကားပေါ်မှာ ကု၍တွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးသည်။

“ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ အပြင်မထွက်ပါနဲ့လို့၊ ဒီလာတဲ့ ဓဏလေးမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါလားကွယ်၊ ဖြစ်ခဲ့ ပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို အာဖြစ်လို့ ပြန်စံချင်ရတာလဲ”

ဆွေမျိုးတော်ဟန်တူသည်။

လင်မယားတော့ မဟုတ်။ အစ်မ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ဆို သြစတေးလျ ပြန်ရတော့မယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင်မနေဘူး”

သူမကို ပြောရင်း တစ်လက်စတည်း ဦးလေးကြီး ကို လှမ်းဆူသည်။

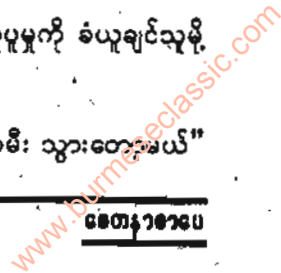
လှဲနေသည့် ဦးလေးကြီးက ရိုးနေပြီထင်။

ဘာမှ ပြန်မပြော ...

သူမကတော့ နွေးထွေးတဲ့ ဆူပူမှုကို ခံယူချင်သူမို့

ကြည့်နူးစွာ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာဝန် ပြပေးလိုက်ပါဦးနော်၊ သမီး သွားတော့မယ်”

“အေး အေး ... အေးအေးဆေးဆေး လာလည်နိုင်ပါတယ်
 ကွယ်၊ အခု ဘာမှ ဧည့်မခံလိုက်ရဘူး”
 ရပါတယ် ... သူမ ပီတိ စားခဲ့ရတာပဲ ...
 မွန်းကျပ်နေတဲ့ သူမကို ခဏလေး ကြည့်နူးစေခဲ့
 တာပဲ။

* + *

စားစရာအချို့ ဝယ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ဦးလေးကြီး
 အိမ် ရောက်သွားမိပြန်သည်။
 “လာခဲ့ သမီး၊ သမီး ဦးလေး နေကောင်းနေပါပြီ၊
 ဆရာဝန်က နားခိုင်းထားလို့ အပြင်တော့ မထွက်ရဲသေးဘူး”
 အဒေါ်ကြီးက သူမကိုရင်းနှီးမွှေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသည်။
 ဦးလေးကြီးကိုလည်း ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် စာဖတ်
 လျက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရသည်။
 “အားနာစရာ သမီးရယ်၊ မုန့်တွေ မလိုပါဘူး”
 “မဟုတ်တာ ဦးလေးရယ်၊ သမီး မိဘအရွယ်တွေပဲ၊ သမီး
 မှာလည်း မိဘတွေ မရှိတော့ ကိုယ်စား ကန်တော့တယ်လို့
 သဘောထားပေးပါ”

www.burmeseclassic.com

မိဘဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သလို နားထောင်နေတဲ့ ဦးလေးကြီး မျက်နှာကလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားသည်။

“မိဘ ... ဦးလေးမှာ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကံမပါလာပါဘူးကွယ်”

နာနာကြည်းကြည်း ညည်းညူလိုက်သံကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည်။

အဒေါ်ကြီးက လှမ်းတားသည်။

ဦးလေးကြီးက ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားပြီး ဆွေးဆွေးငေးငေး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခုချိန်မှာ သူမမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက်ကို တောင် ပြောလိုရရင် ပြောပြီး စိတ်သက်သာရာရအောင် လမ်းစ ရှာနေသူနယ် ...

အဒေါ်ကြီးက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး သူမအတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးရန် အထဲဝင်သွားသည်။

သူမကတော့ လှဲနေတဲ့ ဦးလေးကြီး ဘေးမှာ ခုံတစ်ခုဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မျက်မှန်တပ်ထားရင် ပိုကြီးတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားရင် ပိုခန့်ပြီး ကြည့်ကော်စင်းသယောင်။

မျက်မှန် မတပ်ထားသော ငယ်ငယ်က ကောက်ပ ကြည်စင်ခဲ့ဟန်တူသော မျက်လုံးများက အရောင်ပျော့ပြီး ဆွေးရိပ်သမ်းလျက်ရှိရာ အဘိုးအိုကြီးနဲ့ ပိုတူနေသည်။

“ဦးလေး”

အတိတ်ထဲ စီးမျောနေပုံရ၍ အသံမြင့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

သူမကို ကရုဏာမျက်လုံးများနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဒီမျက်ဝန်း ...

ဘုရားရေ ... ညို့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ တူလိုက်တာ။ ဒီလို အညှိရောင် အရိပ်တွေ ရှိနေတတ်တဲ့ မျက်ဝန်း

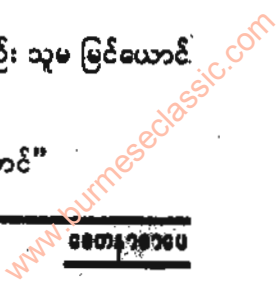
ပျော့ပျော့မျိုး ညို့မှာလည်း ရှိသည်။

ယော ... ခက်ပါရဲ့ ...

ကြည့်သမျှ မြင်သမျှ ညို့ကိုချည်း သူမ မြင်ယောင်

နေတာကိုး ...

“ဦးလေးမှာ သားသမီး မရှိဘူးလားဟင်”

ဒီအရွယ် လူပျိုကြီးမဟုတ်လျှင် သားသမီး ရှိနိုင်တဲ့ အရွယ်မျိုးဖြစ်၍ မေးလိုက်ခြင်းပင်။

ဦးလေးကြီးက ရီဝေခွမ်းလျှော့ ပြုံးပြီး ...

“ရှိတယ်၊ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

မဆက်သေးဘဲ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းချပြန်သည်။

အတော်သက်ပြင်းချသန်သော ဦးလေးကြီးပင်။

“ဒါပေမဲ့ သားက ဦးကို အဖေလို အသိအမှတ် မပြုသေးဘူး” အလိုလေး ဒီလို ဆန်းကြယ်တဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတာကိုး ...

စူးစမ်းစစ်စစ်ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“သူ မမွေးခင်မှာ ဦးက နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဟိုရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာ သားလသား အရွယ်လောက်မှာ သူ့အဘိုး ဦးယောက္ခမဆီက ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့အတူ ကွာရှင်းစာ လှမ်းတောင်းတယ်။ ဦးလည်း မဖောက်ပြန်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာက မိန်းမယောက်ျား ခွဲခြားတာမျိုး သိပ်မရှိတော့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီး

တွေနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီ တစ်နှစ်လောက်မှာ အလုပ်က မကောင်းကော့ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်လောက်ပဲ ရတယ်၊ အိမ်ကို ပိုက်ဆံမပိုနိုင်ဘူး”

ရိုးအိန်တော့ ကိစ္စမျိုးတွေပဲ ...

“အဆင်မပြေတဲ့ကြားထဲ ယောက္ခမအပြင် မိန်းမကပါ စွပ်စွဲလာတယ်၊ ဖောက်ပြန်နေလို့ ပိုက်ဆံမပို့တာပါဆိုပြီး တော့လေး၊ ပြီးတော့ သူကပါ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတယ်၊ ငယ်သေးတော့ ဒေါသရော မာနနဲ့ပါ ထူပူပြီး ကွာပေးလိုက်တယ်”

အနေဝေးရင် ဒါမျိုး ပြစ်တတ်တာပဲလေ။ နားလည်

နဲ့ကျက်တဲ့ လူမျိုးတွေပဲ တောင့်ခံနိုင်မှာပေါ့။

“ဦးဘက်က ပိုခံပြင်းတာက ကွာပေးပြီး တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး သူ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်၊ သားကို တွေ့ချင်ပေမဲ့ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာပဲဆိုပြီး စိတ်နာခဲ့တယ်၊ ဟိုမှာပဲ ဆက်နေပြီး ဟိုနိုင်ငံသား ဖြန့်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်”

ဦးလေးကြီးနဲ့ သူမအတွက် အဒေါ်ကြီးက အအေးနှစ်ခွက် လာချစေးသည်။

ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သိုးမွေးသွားထိုးနေသည်။ သူ့မောင်ရဲ့ ဓာတ်ပြားပောင်းကို ရှောင်တုတ်ဖြစ်မည်။ သူမအတွက်ကတော့ ဓာတ်ပြားသစ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ။

“အဲဒါ အမှားတွေချည်းပဲ သိလား သမီး၊ ကိစ္စတစ်ခုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးခွင့်လည်းမရ။ ရေခြားမြေခြားမှာ ဘဝအဖောတွေနဲ့ ဒေါသနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတွေက အမှားချည်းပဲ”

သူ့အဖြစ်ကို သူ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြဟန်နဲ့ လေအိကို မြှင့်ပြီး ခပ်တင်းတင်းနဲ့ လေးလေးနက်နက် ပြောနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အမှားတွေလို့ ပုံသေပြောရတာလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ လူတိုင်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်မိမှာပဲလေ၊ အဲဒါ အမှားဟုတ်ပဲ မလား”

အလွယ်တကူ လက်ခံလေ့မရှိသည့် သူမအတွက် အတိုင်း နှစ်သိမ့်ပေးရုံ ရောက်သည်စကားနှင့် ဆန့်ကျင်နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

“အမှားတွေပေါ့၊ အမှားတွေဆိုတာ နှစ်ပေါင်းဆယ်နှစ်ကျော်မှ ရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့် သိခဲ့ရတယ်လေ”
“အဲဒီစာက ဘယ်သူ ပို့တာမို့လို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ကော မှန်နိုင်မှာလဲ”

ဦးလေးကြီးဘက်က ပြောပြရန် ဝန်မလေးသလို သူမကလည်း စပ်စုစိတ် ပြင်းထန်စွာ ...

“အဲဒီစာက သားရဲ့ နောက်ဖခင်ဆီကစာ၊ မေ့ရဲ့ ဒုတိယခင်ပွန်းဆီကပေါ့”

ဘာတွေ မှားနေတာလဲ ...

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကတော့ Personalသိပ်ဆန်လွန်း၍ ဆက်မမေးတော့။

နာကျင်ကြေကွဲစရာ အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွနေရတဲ့

ဦးလေးကြီးကိုလည်း အားနာကရဏာသက်၍ ဆက်မမေးဖြစ်။

“သမီးရဲ့ ပန်းချီကားထဲက ကုံကော်ပင်လေးက သားအိမ်က အပင်လေးနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ဦးလေး အဲဒီခြံကို မဝင်ခင် ချီတုံချတုံနဲ့ စဉ်းစားပြီး ခြံရှေ့မှာ ရှိနေတုန်း အဲဒီကုံကောင်ပင်ကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်ရင်း မှတ်မိနေတယ်။

ပင်လုံးကျွတ် ပွေးနေတဲ့ ကုံကော်ပင် နိမိတ်ကို ယူပြီး သားကို ဝင်တွေ့ခဲ့တာ”

သူမ ရင်တွေ ခုန်လာသည်။

ဒါ ... ဒါ ... တိုက်ဆိုင်တာပါ။

“ဦးလေးသားက ...”

“ညိုမင်းသွင်တဲ့”

သူမ သောက်နေတဲ့ အအေးခွက်လေး လွှတ်ကျ ကွဲကြေသွားသည်။

ညို ... ညို ... တဲ့။

သူမ ပြေးထွက်နေပေမဲ့ ညို စက်ကွင်းက မလွတ် နိုင်ပါလား ...”

* ❖ *

“ကိုဝင်းနောင် ...

ကျွန်တော် စာရေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အကြိမ်တိုင်း မေမေကြည်ကြောင့် မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ ရေးမှဖြစ်မဲ့ အခြေအနေမို့ ရေးလိုက်ရ ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်တာက မေမေကြည် အပေကြောင့်ပါ။ ကိုဝင်းနောင်တို့ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲရတာ လည်း သူ့ကြောင့်ပါပဲ။ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်ချင်ထင်လိမ့်မယ်။ အခုမှ သူ ဆုံးသွားလို့ပါ။ သေသွားတဲ့သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းကို အခုမှ ဘာဖြစ်လို့

www.burmeseclassic.com

ပြောရတာလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်ချင်ထင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း သူ့စက်ရုံထဲမှာ လူလွတ်ပဲ ခန့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရှိတာကို ဖုံးထားပြီး လူလွတ်တစ်ယောက်လို့ ပြောပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့ တယ် ...

ကျွန်တော့်ကို သူ အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဂရုလည်း စိုက်တယ်။ အဲဒီ အချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ ...

ခင်ဗျားနဲ့ မေမေကြည်ကို ကွဲအောင် သူ လုပ်နိုင်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြိုထုတ်ပေးထားတဲ့ လခတွေအတွက် တော့ မေမေကြည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့မှာ အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေလို့ ရောဂါသည် တစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်တော်တို့ မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပေမဲ့ မိန်းမလေ။ ဘယ်သည်းခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့်ဆီက ကွာရှင်းခွင့်တောင်းခဲ့တယ်။ သူဆုံးသွားရင် ကျွန်တော့်ကို

သင့်တော်တဲ့ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး ကွာပေးပါ့မယ်လို့ မေမေကြည်က ပြောတယ် ...

သူ့ဓမ္မာလည်း သိပ်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံ ခဲ့သလို ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျား သားကို သားအရင်း လို့ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သားလေးက ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ သမီးကို သတိရတိုင်း အတိုးချချစ်ရတာပေါ့ ...

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှုနစ် အလိမ်ခံခဲ့ရသလဲ သိလား။ သူ့ရဲ့ အသည်းကင်ဆာ ရောဂါဆိုးကြီးက သူ့ကို အကြာ ကြီး အသက်ရှင်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အခု သူ ဆုံးသွားတော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာတဲ့ ...

အခု ကျွန်တော် ကျွန်တော့် မူလမိသားစုဆီကို ပြန်တော့မယ်။ မေမေကြည်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီက ဘာမှ မယူခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့ မေမေကြည်နဲ့ သားကြောင့်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် နွေးထွေးခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့အတွက်လည်း နွေး
 ထွေးတဲ့မိသားစုလေး လိုအပ်ပါလိမ့်မယ် ...
 ကိုဝင်းနောင် သူတို့ဆီ ပြန်လိုက်ပါ ...
 သူတို့ မျှော်နေကြလိမ့်မယ် ...
 ဦးမြမင်း”

* ❖ *

စာရွက်လေးက ဝါကျင်ကျင်နဲ့ မင်ရောင်တချို့လည်း
 ပြန့်လျက် ...
 ဒါပေမဲ့ ဒါ ... သူမ အပေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော
 လက်ရေးနဲ့ ပုံရိပ်တွေပဲ ...
 “ဦးလေး ချက်ချင်း ပြန်မလာနိုင်လို့ ဒီမှာရှိတဲ့ ဦးလေး
 အစ်မကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမြမင်း ဆုံးသွားပြီး
 သူတို့လည်း ချက်ချင်း ပြောင်းသွားကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊
 ဘယ်ပြောင်းမှန်းမသိတော့ဘူး၊ လွန်ကုန်ပြီလေ၊ ဦးလေးမှာ
 မိန်းမရှိနေပြီဖြစ်လို့ သူတို့ဆီကို လုံးဝ ပြန်လာလို့မရတော့
 ဘူး၊ အခု အသက်ကြီးမှ သားကို တွေ့ချင်လာတယ်၊

www.burmeseclassic.com

သားရဲ့ အဖေလို့ ခေါ်သံကို ကြားချင်လာတယ်။ သားက အခုချိန်ထိ ကိုမြမင်းကိုပဲ သူ့အဖေလို့ ထင်ထားတာ”

ညို ဘာမှ မသိဘူးပေါ့ ...

“ဒါပေမဲ့ မနေ့က သားနဲ့ တွေ့တယ်။ သားက ဦးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

မနေ့က ဦးလေးကြီး သွေးတိုးရတဲ့အကြောင်းရင်း

က ဒါကိုး ...

“ညို လက်ခံလား ဦးလေး”

ဦးလေးကြီးက ခွင့်လွှတ်နားလည်သော အပြုံးမျိုး

ဖြင့် ...

“ချက်ချင်းကြီး သူ လက်ခံလို့ မရသေးဘူးတဲ့။ ဦးလေးနား လည်ပါတယ်။ သားအတွက် အပြောင်းအလဲကို ရုတ်တရက် ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ မေမေကြည်ကတော့ ဦးကို ခုထိ ခွင့်မလွှတ်သေးဘူး”

ဒီလိုပဲ ဦးမြမင်းရဲ့ သမီးကလည်း ဒေါ်မေမေကြည်

တို့သားအဖိကို ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

အဲဒါတွေက အမှားတွေတဲ့ ...

အဖေစာက အမှန်တွေတဲ့ ...

အဖေက သူမတို့ဆီ ပြန်အလာမှာ မေမေ စီးလာ တဲ့ကားနဲ့ ကားချင်းတိုက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာတဲ့။

ဒါကြောင့် မေမေ ဆုံးတဲ့ရက်နဲ့ ဖေဖေဆုံးတဲ့ရက် တူနေတာကိုး ...

ခုလောက်ဆို မေမေ သူ့ဆီ ပြန်လာတဲ့ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ဘုံတစ်ခုမှာ ဆုံနေကြပြီပေါ့။

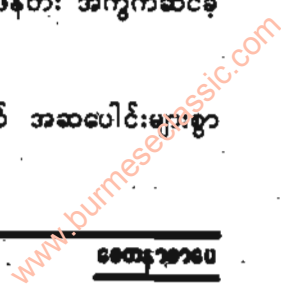
သူမတစ်ယောက်တည်း အမှန်းတရားတွေနဲ့ ရစ်ပတ် နောင်ဖွဲ့လျက် ရှိနေခဲ့တာပါလား ...

“သမီးနဲ့သား သိပ်ရင်းနှီးကြလား”

ရင်းနှီးတာပေါ့။

သိပ်ရင်းနှီးတာပေါ့။ သူမ ဖန်တီး အကွက်ဆင်ခဲ့ တာပေါ့။

သူမ ရင်ထဲ အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပူလောင်ကျွမ်းမြည့်လျက် ...

ဦးလေး ပြောသလို လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်လို့ ရတဲ့ နောင်တက မလုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရလို့ ရတဲ့နောင်တ ထက် ပိုကျေနပ်စရာကောင်းတယ် ဆိုပေမဲ့ ...

အဲဒီနောင်တက ပိုပြီး တာဝန်ကြီးပြီး ပိုပြီး ယူကျုံး မရဖြစ်တယ်ဆိုတာ ...။

* ❖ *

“သွားလိုက်ပါ အိပ်မက်၊ အဲဒီမှာ ညှိ ရှိနေတယ်၊ အိပ်မက် ရဲ့ မောင် အိပ်မက်ကို စောင့်နေပါတယ်”

အိပ်မက်က သူမကို မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းဝိုင်း လေးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ခုလို ရှင်းပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မကြာနတ်နွယ်”
လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ကောင်းမလေး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွား

သည်။

အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ညှိအတွက်ရော အိပ်မက်အတွက်ပါ သူမ ကော်ဖီ စပ်ပေးထားသည်။

ကုန်ကော်ရွာကို ညှိအတွက် လတ်ဆောင်ပေးထား သည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးလေးကြီးအတွက် ညို့ရဲ့ အဖေခေါ်သံကို လက်
ဆောင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုထားသည်။

သူမအတွက်တော့ ...

ရင်နာစရာတွေ၊ နာကြည်းစရာတွေ၊ မုန်းတီးစရာ
တွေ အားလုံး မရှိတော့ ...

လွမ်းဆွတ် တမ်းတစရာကိုတော့ တိတ်တိတ်လေး
သိမ်းဆည်းထားမည်။

အဲဒါလေးနဲ့ သူမ ဆက်ရှင်နေမည်။

အားလုံးနဲ့ ဝေးတဲ့ တစ်နေရာမှာ သူမ ပုန်းခို
အသက်ရှင်နေဦးမည်။

ညို့ ... လို့ သူမ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်တိုင်း နွေးထွေး
သွားတဲ့ ခံစားမှုကို သူမအဖော် ပြုရင်းပေါ့ ...။

စိုမာဆမ်

20-3-06